DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1901.

L W Ó W.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca Wł. J. Weber.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1901.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1901. *)

A.

Aptekarski cennik lekarstw na rok 1901 **31,** 61.

Akcyzowa linia miasta Lwowa, między rogatką Gródecką i Janowską została uregulowana, tudzież przesunięto tę linię poza nową rzeźnię miejską we Lwowie **54,** 231.

B

Biała miasto, ustawa obowiązująca w gminie m. Białej o obowiązku właścicieli połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych **7,** 7.

Bank krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmiana statutu **23,** 39.

Brody miasto, przedłużono Radzie powiatowej tegoż koncesyę do pobierania opłat mytniczych **45,** 216.

Brzozów miasto, udzielono Radzie powiatowej koncesyę do pobierania opłat mytniczych **65,** 248.

C.

Cennik lekarstw na rok 1901 **31,** 61

Chrzanów miasto, przedłużono Radzie powiatowej tegoż koncesyę do pobierania opłat mytniczych **51,** 224.

Cikowice gmina, przedłużono tejże koncesyę do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę w Cikowicach **75,** 261.

Chodorów gmina, zezwolono tejże na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych **82,** 272.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczone przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano liczby ustaw grubsze pismo.

D.

F.

G.

H.

J.

K.

L.

Ł.

M.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1901. Część I.

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 9. października 1900, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Turce na zobowiązanie się imieniem powiatu do udzielenia datku na rzecz budowy kolei Sambor-Turka-Użsok w kwocie 50.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu Turka zezwala się na zobowiązanie imieniem powiatu do udzielenia z funduszów powiatowych datku na rzecz budowy kolei Sambor-Turka-Użsok w kwocie 50.000 koron.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. października 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. października 1900, L. 69.131, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya zebrzydowska na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, od piwa i miodu.

Na mocy ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa zezwala gminie Kalwarya zebrzydowska na dalszy pobór ustawą z dnia 25. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 52. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu przez 4 lata od 1. stycznia 1901 począwszy z tem jednakże zastrzeżeniem, że opłaty te nie będą przenosić wysokości ustanowionej w tutejszem rozporządzeniu z dnia 24. grudnia 1896, L. 81.162, Dz. u. kr. Nr. 2. ex 1897.

Lwów, dnia 23 października 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 3.

Ustawa

z dnia 29. października 1900, o zezwoleniu gminie m. Skałat na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Skałat zezwala się pobierać przez lat dziesięć od r. 1901 począwszy opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Skałat.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6 ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. października 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 4.

U s t a w a

z dnia 28. października 1900, o zezwoleniu gminie Osiek na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Osiek zezwala się pobierać przez lat 10, począwszy od roku 1901 opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra alkoholu podług stustopniowego alkoholometra po 12 h czyli od hektolitra 12 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru i rozolisu i t. p. po 3 h, czyli od hektolitra po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Osiek.

Art. IV

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 r., Dz. p. p. Nr. 95. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. października 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. października 1900, L. 71.726, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Złoczowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Złoczowa na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od

mięsa i wina w wysokości 100% na przeciąg lat pięciu t. j. od 1. stycznia 1901 po koniec r. 1905.

We Lwowie, dnia 30. października 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. listopada 1900, L. 88.568, o zmianie przepisów o spoczynku niedzielnym w przemyśle masarskim i kiełbaśniczym w obrębie gminy miasta Białej.

Na podstawie §. 1. art. IX. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. p. p. Nr. 21., c. k. Namiestnictwo po wysłuchaniu gminy i stowarzyszenia przemysłowego, zmienia przepisy o spoczynku niedzielnym w przemyśle masarskim i kiełbaśniczym w obrębie gminy miasta Białej, zawarte w obwieszczeniu c. k. Namiestnictwa z dnia 2. czerwca 1896, L. 35.367, Dz. u. kr. Nr. 30., w sposób następujący:

§. 1.

Praca niedzielna przy sprzedaży w przemyśle masarskim i kiełbaśniczym w obrębie gminy miasta Białej jest w miesiącach czerwcu, lipcu i sierpniu dozwolona od godziny 7. rano do godziny 12. w południe z tem ograniczeniem, że pomocników i uczniów, zatrudnionych przy wyrobie, nie wolno zatrudniać przy sprzedaży w czasie po godzinie 10. rano.

§. 2.

Inne postanowienia rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 2. czerwca 1896, L. 35.367, Dz. u. kr. Nr. 30. pozostają w mocy.

§. 3.

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

Piniński w. r.

Nr. 7.

U s t a w a

z dnia 6. listopada 1900, obowiązująca w gminie miasta Białej o obowiązku właścicieli połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel położonego w obrębie gminy miasta Białej domu, nie mającego studni, lub mającego studnię o wodzie niezdrowej, obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy lub dotyczącym placu, połączyć dom swój z rzeczonym wodociągiem.

Właściciele domów, które powstaną dopiero po otwarciu powyższego wodociągu, muszą bezwarunkowo połączyć domy swe z miejskim wodociągiem, będą natomiast wolni od ewentualnego obowiązku urządzenia studni w myśl §. 60. ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§. 12.) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§. 2.

Właściciel domu ponosi koszta połączenia od granicy swej posiadłości i koszta wewnętrznego urządzenia. Koszta doprowadzenia wody do wspomnianej wyżej granicy ponosi gmina.

§. 3.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§. 4.

Od obowiązku określonego w §. 1. ustęp pierwszy, może uwolnić Magistrat tych właścicieli domów, którzy w przeciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy wykażą się poświadczeniem zakładu upoważnionego przez władzę do badania środków spożywczych, że woda w ich studniach jest zdrową.

Uwolnienie to może jednak Magistrat odwołać, jeśli przy następnem badaniu wody okaże się, że stała się niezdrową.

Koszta ponownego badania wody ponosi gmina, jeśli woda uznaną zostanie za zdrową, zaś właściciel domu, jeśli woda uznaną zostanie za niezdrową.

§. 5.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności, gdy koszta połączenia w stosunku do wartości domu będą za wysokie, może Rada miejska uwolnić od obowiązku w §. 1. określonego, jeśli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę jest zapewnione, czy to z powodu bliskości studni publicznej, czy też w inny sposób.

Na żądanie właścicieli i po zbadaniu stosunków miejscowych, może Rada miejska również zezwolić na urządzenie kosztem właścicieli i dla zakładów przemysłowych lub kolonii robotniczych, położonych w obrębie gminy, stosownej liczby studzien wodociągowych, zamiast połączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim.

§ 6.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem wodociągu miejskiego, jego utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt, licząc od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny, podatku gminnego aż do wysokości pięciu procentów (5%) zeznanego i przez władze sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

Od tego podatku wolny jest czynsz nieprzenoszący 100 K rocznie (§. 11.).

§. 7.

Za używanie wody z wodociągu miejskiego może gmina pobierać opłaty według taryfy wydać się mającej (§. 12.).

§. 8.

W granicach zakreślonych §. 6. i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§. 7.) ma Rada miejska corocznie ustanowić wysokość gminnego podatku od czynszów najmu.

§. 9.

Podatek gminny (§. 6.) i opłaty za używanie wody (§. 7.) ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności, z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty zaś za używanie wody (§. 7.) ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należytości określi regulamin (§. 12.).

§. 10.

Podatek gminny i opłaty (§. 9.) ściągane będą w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 11.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 6.).

§. 12.

Regulamin techniczny (§. 1.), taryfę opłat (§. 7.), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 9.) i wogóle rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do swej ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu taryfy lub wogóle rozporządzenia wykonawczego.

§. 13

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 6. listopada 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 8.

U s t a w a

z dnia 4. listopada 1900, o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Przegnojówce z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 16. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 75, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na potoku Przegnojówce od stawu w Zeniowie do młyna w Krzywicach z dopływami mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 16. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 75.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech

latach, t. j. od roku 1900 do roku 1902 włącznie, po 1000 K czyli razem 2000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1899 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 16. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 75., niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na tundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 16. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 75. Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych jak łożysk potoków, ubezpieczeń płotkami, darniami i brukiem kamiennym, skarp brzegów, szluz, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków i rowy oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów, potoków i rowów;

d) pasienie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoków i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów Przegnojówki i potoku Jaktorowskiego a na pół metra od rowu.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38., oraz ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechanie rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 4. listopada 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 9.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 1. grudnia 1900 L. 13.295|pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. listopada 1900 o rozpoczęciu działalności Sądu powiatowego w Zakliczynie.

Piniński w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. listopada 1900, dotyczące rozpoczęcia działalności Sądu powiatowego w Zakliczynie w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899 Nr. 190. Dz. u. p. Sąd powiatowy w Zakliczynie ma rozpocząć swą działalność z dniem 1. stycznia 1901.

Spens w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 23. listopada 1900 L. 77.904, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Limanowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kamienica-Stopnica, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Limanowej, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 r. Dz. u. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kamienica-Stopnica, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Limanowej przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kamienica-Stopnica na dwóch stacyach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego. Opłatę myta pobierać należy na każdej stacyi mytniczej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 23. listopada 1900.

Marszałek krajowy
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. listopada 1900, L. 77.500, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Krystynopol, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Sokalu, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 r. Dz. u. kr. Nr. 26. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Krystynopol na dalszy przeciąg lat pięć pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Sokal-Krystynopol Radzie powiatowej w Sokalu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. listopada 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 12.

U s t a w a

z dnia 4. grudnia 1900, o regulacyi górnego Dniestru z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Dniestru od Kornalowic do Rozwadowa z dopływami Strwiążem, Tyśmienicą i Wereszycą ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1896, preliminujący koszta budowy na 9,200.000 K. Wydział

krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie, w porozumieniu z administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Fundusz regulacyjny ma być utworzonym:

a) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) z datku państwowej dotacyi budowli wodnych z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

c) z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz u. p. Nr. 116. i zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów. Datki konkurencyjne, do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości lub sąsiednich zakładów wodnych w myśl §. 51. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr Nr. 38. służyć mają na częściowe pokrycie 40-procentowego datku funduszu krajowego, jednakże w myśl §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116. suma tych datków konkurencyjnych nie może przekroczyć 30 procent kosztów budowy.

§ 4.

Wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju i Państwa oznaczy Wydział krajowy wspólnie z administracyą Państwa.

§. 5.

Wykonanie regulacyi, zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z administracyą Państwa, której przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przesiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z administracyą Państwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. Z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów, jako kapitału zakładowego;

2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3. z dochodu uzyskanego ze sprzedaży wiklin.

Dalsze postanowienia co do pokrycia kosztów utrzymania administracyi funduszu konserwacyjnego i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu

Budapeszt, dnia 4. grudnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 13.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 17. grudnia 1900 L. 13.907|pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Bonarówka z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Krośnie, c. k. Sądu obwodowego w Jaśle i c. k. Starostwa w Krośnie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Strzyżowie, c. k. Sądu obwodowego w Rzeszowie i c. k. Starostwa w Strzyżowie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30. listopada 1900 L. 17.151 i c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 7. września 1900 L. 5251|M. J. wyłącza się z dniem 1. maja 1901 gminę i obszar dworski Bonarówka z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Krośnie,

c. k. Sądu obwodowego w Jaśle i c. k. Starostwa w Krośnie i wciela się jej do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Strzyżowie, c. k. Sądu obwodowego w Rzeszowie i c. k. Starostwa w Strzyżowie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 14.

U s t a w a

z dnia 30. listopada 1900, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie na pokrywanie niedoborów lokalnej kolei żelaznej z Przeworska do Bachórza.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu łańcuckiego wobec funduszu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem obowiązku uiszczania przez lat 75 od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną z Przeworska do Bachórza, kwot potrzebnych na oprocentowanie i planem wskazane umorzenie sumy 50.000 koron, stanowiącej część kapitału zakładowego powyższej kolei.

Art. II.

Kiedy i o ile obowiązek wymieniony w art. I. niniejszej ustawy ma być dopełnionym, określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, 30. listopada 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koeber w. r.

Nr. 15.

U s t a w a

z dnia 11. grudnia 1900. w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Myślenicach na pokrywanie niedoborów projektowanej lokalnej kolei żelaznej ze Swoszowic względnie Podgórza na Myślenice do Lubienia, względnie Mszany dolnej, ewentualnie na zaciągnięcie odpowiedniej pożyczki na zakupno akcyi zakładowych tejże kolei.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Myślenicach zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu obowiązku uiszczania przez czas trwania koncesyi na projektowaną lokalną kolej żelazną ze Swoszowic względnie Podgórza na Myślenice do Lubienia, względnie Mszany dolnej, rat rocznych w kwocie do wysokości 20.000 K, celem oprocentowania i planem wskazanego umorzenia odpowiedniej części kapitału zakładowego, wchodzącej w tę część kapitału zakładowego, która ma być emitowaną w akcyach zakładowych, ewentualnie zaś na zaciągnięcie odpowiedniej pożyczki aż do wysokości 240.000 zł. w. a. czyli 480.000 K, spłacalnej najwyżej po 20.000 K rocznie na jej oprocentowanie i planem wskazane umorzenie kapitału, a to celem zakupna akcyi powyższej kolei.

Art. II.

Kiedy i o ile obowiązek wymieniony w art. I. niniejszej ustawy ma być dopełnionym, określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a koncesyonaryuszem względnie towarzystwem akcyjnem wspomnianej kolei.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. grudnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koeber w. r.

Nr. 16.

U s t a w a

z dnia 25. listopada 1900, o obowiązku właścicieli domów w królewskiem stołecznem mieście Lwowie połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwolenie tej gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych na urządzenie, utrzymanie i rozszerzenie wodociągu miejskiego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu położonego w obrębie gminy król. stoł. miasta Lwowa obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy lub dotyczącym placu, połączyć dom swój z tym wodociągiem.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§. 10) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§. 2.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu trzech lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w tym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i stratę.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§. 3.

Koszta doprowadzenia wody do wodociągu miejskiego aż do granicy realności, ponosi gmina miasta Lwowa, koszta zaś dalszego połączenia i wewnętrznego urządzenia ponosi właściciel realności, gmina jednak wykonuje część tego połączenia od granicy realności aż do odległości jednego metra po za wodomierz na koszt właściciela.

W domach, w których na razie nie będzie wodomierzy, orzeknie Magistrat, jak daleko część tego połączenia od granicy realności, gmina wykona na koszt właściciela.

§. 4.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, może Rada miasta uwolnić właściciela od obowiązku w §. 1. ustęp pierwszy określonego lub przyznać mu odpowiednie ułatwienie.

Przeciwko odnośnej jednak uchwale Rady miasta nie przysługuje prawo wnoszenia rekursu.

§. 5.

Na pokrycie kosztów urządzenia, utrzymania i administracyi wodociągu miejskiego, tudzież rozszerzenia sieci rur wodociągowych, przysłuża gminie król. stoł. miasta Lwowa prawo pobierania przez czas spłacania pożyczek komunalnych, zaciągniętych na cele wodociągowe, aż do zupełnego ich umorzenia, licząc od dnia oddania wodociągów do użytku publicznego, od budynków w obrębie gminy przy wodociągu położonych:

a) Podatku gminnego aż do wysokości 5% od zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej.

Od czynszów ze sklepów bez mieszkań wymiar tego podatku ma wynosić najwyżej 2·5%.

b) Opłaty za spotrzebowanie wody w budynkach niepodlegających podatkowi domowo-czynszowemu, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, miejskich, dworcach kolejowych i t. p. według ceny jednostkowej ustanowionej w taryfie.

c) Opłaty stosownie do ceny jednostkowej za jeden metr sześcienny wody podług taryfy, za użycie wody do celów przemysłowych, jako to: łazienek, hoteli, kawiarń, ogrodów i t. p , jakoteż w budynkach, co do których zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zapotrzebowanie wody jest stosunkowo wyższe, aniżeli to podatkowi gminnemu od czynszu najmu odpowiada.

Podatek gminny od czynszów a) i opłaty b), c), nie obciążają realności położonych przy ulicach lub placach, przy których na razie nie będą umieszczone rury wodociągowe, dopóki to nie nastąpi.

§. 6.

W granicach oznaczonych §. 5. a) i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§. 5. b) i c) ma Rada miejska ustanowić corocznie wysokość gminnego podatku (§. 5. a).

§. 7.

Podatek gminny od czynszów (§. 5. a) i opłaty za używanie wody (§. 5. b), c), mają ponosić lokatorowie względnie używający wody.

Właściciele realności lub uprawnieni zarządcy winni imieniem gminy pobierać ten podatek a względnie opłaty od obowiązanych do ich ponoszenia. Sposób uiszczania tego podatku i opłat określi regulamin (§. 10.).

§. 8.

Podatek gminny i opłaty (§. 7.) ściągane będą w obrębie gminy od obowiązanych do ich ponoszenia podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 9.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego wskutek opróżnienia mieszkania pociąga za sobą odpisanie podatku gminnego.

§. 10.

Regulamin techniczny (§. 1.), taryfę opłat (§. 5. b) i c), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 7) i wogóle wszelkie rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy co do używania wody i wynagrodzenia za używanie wodomierzy uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu, taryfy i rozporządzeń wykonawczych.

§. 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. listopada 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 17.

U s t a w a

z dnia 26. grudnia 1900, o obowiązku właścicieli domów w mieście Podgórzu wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi publicznymi i prawach gminy miasta Podgórza pobierania taksy za połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Podgórza, obowiązany jest na wezwanie Magistratu, odpływ ścieków i opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeśli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

Odprowadzanie ścieków z wychodków dołów kloacznych, gnojowisk i t. d. do kanałów publicznych jest zabronione.

§. 2.

Koszta budowy kanału domowego aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszem, aby budowę kanału domowego poprowadzić przez obce grunta, lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązanym jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału domowego na swoim gruncie.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału domowego (alinea 1.) ponosi właściciel domu, obowiązany do budowy kanału.

§. 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeśli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1. i 3. wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77.

§. 4.

Gmina miasta Podgórza uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów (rur) domowych z kanałami publicznymi pobierać taksę na cele gminne.

§. 5.

Wysokość taksy ustanawia się na 20 h za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, na 16 h za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warsztaty albo fabryki, zaś na 12 h za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Jeśli dom o kilku frontach połączony ma być kilkoma kanałami, wówczas za każde połączenie płaci się tylko odpowiednią część taksy przypadającej od całego domu.

Zabudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że ilość metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny mnoży się liczbą kondygnacyi budynku, to jest parteru i piąter a to bez względu na to, czy z budynku wszystkie ścieki i opady atmosferyczne w całości lub tylko w części do kanału miejskiego spływają.

§. 6.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, jeśli przeznaczone są albo służą na mieszkania, warsztaty, albo do celów fabrycznych.

§. 7.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, względnie budujący dom, którego kanał (rura) bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§. 8.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl §. 5. i 6. podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowo wybudowane, dobudowane lub przebudowane, jeżeli są już z kanałem publicznym połączone, budynki zaś z kanałem publicznym niepołączone dopiero z chwilą, gdy to połączenie nastąpi.

Jeżeli przy budynkach podlegających już taksie, nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę zmiany, pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze taksę poprzednio uiszczoną.

§. 9.

Od nowo zbudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków oblicza się taksę przy komisyi odbyć się mającej w myśl §. 66. ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77., a to na podstawie planów i znalezionego na miejscu stanu rzeczy, co uwidocznionem zostanie w odnośnym protokole.

Od istniejących zaś budowli oblicza taksę Magistrat na podstawie komisyjnego zbadania stanu rzeczy.

§. 10.

Termin płatności taksy zapada w 30 dni po prawomocności wymiaru.

§. 11.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 12.

W razie nieuiszczenia taksy w terminie, ściągnięcie jej nastąpi w drodze politycznej egzekucyi podług każdocześnie obowiązujących postanowień o ściąganiu należytości pieniężnych na cele gminne.

§. 13.

Przeciwko wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu przysługują środki prawne z ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24.

§. 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wallsee, dnia 26. grudnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 18.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. grudnia 1900 L. 83.711, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Manastersko na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa na czas od 1. stycznia 1901 do końca grudnia 1906.

Na mocy ustawy z dnia 18. marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Manastersko na pobór stuprocentowego (100%) dodatku konsumcyjnego od mięsa na czas od 1. stycznia 1901 do końca grudnia 1906.

We Lwowie, dnia 28. grudnia 1900.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. grudnia 1900 L. 122.304, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 26. sierpnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 88., o uzupełnieniu obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. listopada 1900, L. 25.896.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 26. sierpnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 88., o uzupełnieniu obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa.

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania lewego brzegu Wisły między Krakowem a granicą państwa wraz z regulacyą potoków Dłubni i Kościelnickiego jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl §. 7. ustawy z dnia 26. sierpnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 88. przez Wydział krajowy przy współudziale administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydział spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1896 zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 870.960 K, przyczem uwzględnione być mają zawarte w reskrypcie c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. kwietnia 1897, L. 2303. wskazówki co do technicznego wykonania przedsiębiorstwa.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. budowę wału nadwiślańskiego od ujścia Białuchy do granicy państwa na długości 20·973 km.;
2. regulacyę i obwałowanie wsteczne potoku Dłubni na długości 1·23 km. i potoku Kościelnickiego na długości 5·43 km.;
3. budowę szluz i przepustów wałowych potrzebnych dla odprowadzenia wody opadowej z gruntów zamkniętych wałami;
4. wykonanie rowów odprowadzających wodę od objektów wałowych do Wisły, tudzież do potoków Dłubni i Kościelnickiego;
5. wykonanie rowów osuszających, o ile koszta tych rowów znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośm i trwać ma od jesieni 1900 do jesieni 1908. W czasie tym wzbronione są wszelkie z projektem sprzeczne budowle prywatne na wale nadwiślańskim, tudzież na potokach Dłubni i Kościelnickim.

§. 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 26. sierpnia 1900. Dz. u. kr. Nr. 88. i nie mogą przekroczyć sumy 870.960 K.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w ośmiu równych ratach rocznych od r. 1900 do r. 1907 wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu budowy odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dodatek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu budowy względnie do kasy krajowej, w równych ratach rocznych na dniu 1. lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed zawiązaniem spółki wodnej mają być natychmiast po zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowionego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884, Dz u. p. Nr. 116. tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. krajowej ustawy wodnej przez spółkę; a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy.

Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy nie przekraczając liczby maksymalnej tychże mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 60 K. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni.

Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 180 K dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 240 K dla inżyniera II. kl. i inżyniera adjunkta a 300 K dla wyższych urzędników technicznych.

O ile czas za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytość II. kl , przy podróży drogowej 26 4 h za 1 kilometer, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowo instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 1000 K, a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej budowy jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodycznie sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego

projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały, i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno, jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (Wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

Wrazie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne winne być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i utratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki ponaglające okażą się niedostatecznemi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy, zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów wogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9. a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane lecz 1000 K nieprzenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 1000 K, komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. rozporządzenia wykonawczego).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodoskaz;
3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;
4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót;
5. odbiór materyałów budowlanych;
6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;
7. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
8. uwagi poczynione przez delegowanych od czasu do czasu przez administracyę Państwa, lub Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżynierów.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak administracyi Państwa, jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom administracyi Państwa, jak i spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności w dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyi zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczona na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 20.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1901 L. 87.941/900, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Delatyn na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą krajową z dnia 26. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 55. opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na przeciąg trzech lat, t. j. od 1. stycznia 1901 do końca r. 1903, a to ściśle według taryfy i pod warunkami ustanowionym i wpowołanej wyżej ustawie.

We Lwowie, dnia 4. stycznia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w r.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1901 L. 87.942/900, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Zaleszczyki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca

1896 Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k Namiestnictwa we Lwowie, gminie Zaleszczyki na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 36. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat pięciu, a to: od 1. stycznia 1901 do końca r. 1905 pod warunkami w powołanej wyżej ustawie wyrażonymi z tem jednak zastrzeżeniem, że wysokość tych opłat łącznie z opłatami konsumcyjnemi krajowemi nie będzie przekraczać ogólnej wysokości ustanowionej w reskrypcie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych wydanym w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu z dnia 30. marca 1891 L. 6241.

We Lwowie, dnia 4. stycznia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. stycznia 1901 L. 127.682 z r. 1900.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. grudnia 1900 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. kwietnia 1900 r. zezwalającą następującym gminom powiatu Dolińskiego na pobór w r. 1900 dodatków gminnych do podatków bezpośrednich, a mianowicie:

1. gminie Broszniów w wysokości 130% obok 15% na cele szkolne;
2. gminie Debolówka w wysokości 103%;
3. gminie Lecówka w wysokości 123%;
4. gminie Ludwikówka w wysokości 135%;
5. gminie Łuhy w wysokości 106%;
6. gminie Mizuń nowy w wysokości 149% obok 15% na cele szkolne;
7. gminie Pöchersdorf w wysokości 107%;
8. gminie Teresówka w wysokości 104%.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1900 r. L. 32 654 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 23.

Obwieszczenie

C. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 14. stycznia 1901 L. 13.616|pr. ex 1900, o zmianie §. 3. lit. B. ustęp 1., §§. 36. i 43. i §. 109. lit. B. ustęp 2. statutu „Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem" we Lwowie.

Pan c. k. Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwami rolnictwa, skarbu i sprawiedliwości zatwierdził reskryptem z dnia 2. grudnia 1900 L. 40.034 uchwaloną przez Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 5. maja 1900 zmianę §. 3. lit. B ustęp 1., §§. 36. i 43. i §. 109. lit. B. ustęp 2. statutu „Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem" we Lwowie.

Dotychczasowe brzmienie powołanych paragrafów statutu „Banku krajowego" zostaje zatem uchylone a natomiast paragrafy te brzmieć mają jak następuje:

§ 3. B. Oddział komunalny obejmuje udzielanie pożyczek spłacalnych ratami:

1. gminom i powiatom;

2. towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 Dz. u. p. Nr. 70. i kasom oszczędności powiatowym lub gminnym, wszystkim tym instytucyom za poręką gmin lub powiatów, przyjętą zgodnie z ustawą;

3. spółkom wodnym na cele w ich zakres statutowy wchodzące (§. 36).

Pożyczki te udzielane będą w obligacyach komunalnych, wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek. Wszystkie obligacye komunalne wszystkich emisyi będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać sumy 15,000.000 (piętnaście milionów) złr. w. a. czyli 30,000.000 (trzydzieści milionów) koron imiennej wartości.

§. 36. Bank udzielać będzie pożyczki w obligacyach komunalnych:

1. gminom i powiatom:

a) na spłatę lub ułatwienie spłaty wysoko oprocentowanych długów powiatów, gmin i członków gminy;

b) na inwestycye i przedsiębiorstwa produkcyjne, oraz na zakładanie lub zasilanie powiatowych lub gminnych zakładów pożyczkowych;

c) na cele użyteczności publicznej, nie wchodzące w zakres bieżącej gospodarki gminnej.

2. Towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 Dz. pr p. Nr. 70. i kasom oszczędności powiatowym i gmin-

nym wszystkim tym instytucyom, za poręką gmin lub powiatów przyjętą zgodnie z ustawą celem dostarczenia obrotowego funduszu, szczególnie dla udzielania pożyczek na realności włościańskie pod warunkami odpowiadającymi potrzebom kredytu włościańskiego, jednak przy przestrzeganiu istniejących dla tych instytucyj statutów i odnośnych prawnych postanowień.

3. Spółkom wodnym utworzonym na podstawie ustawy państwowej z 30. maja 1869 Dz. p. p. Nr. 93. i ustawy krajowej z 14. marca 1875 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38. na cele wskazane statutem spółki. Pożyczka nie może przekraczać wysokości kosztów robót, na których pokrycie zaciągniętą zostaje. eżeli pożyczkę zaciąga spółka wodna, subwencyonowana przez kraj lub państwo, pożyczka nie może przekraczać wysokości kosztów, nie pokrytych ubwencyą.

Przyznanie pożyczki w obligacyach komunalnych nastąpić może tylko za uchwałą Rady nadzorczej Banku krajowego, powziętą na wniosek Dyrekcyi a zatwierdzoną przez Wydział krajowy.

Udzielanie pożyczek komunalnych gminom wiejskim tudzież gminom miasteczek i miast nie posiadających osobnych statutów, zależne jest od uchwały Rady powiatowej, uznającej istotną pożyteczność i potrzebę zaciągnięcia pożyczki na jeden z celów powyżej wymienionych.

O każdej pożyczce komunalnej kwotę 100.000 (stu tysięcy) zł. w. a. czyli 200.000 (dwakroć stotysięcy) koron przenoszącej, tudzież o każdej pożyczce komunalnej udzielonej gminie lub powiatowi, przedtem już jakąś zaliczką lub pożyczką obciążonym, Wydział krajowy składać będzie Sejmowi szczegółowe sprawozdanie na najbliższej sesyi sejmowej.

§. 43. Bank krajowy wydawać może obligacye komunalne na podstawie i do wysokości pożyczek komunalnych, udzielonych powiatom lub gminom, dalej towarzystwom zaliczkowym, utworzonym na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 Dz. pr. p. Nr. 70., powiatowym lub gminnym kasom oszczędności, wszystkim tym instytucyom za poręką gmin lub powiatów, przyjętą zgodnie z ustawą, wreszcie spółkom wodnym, utworzonym na podstawie ustawy państwowej z dnia 30. maja 1869 Dz. pr. p. Nr. 93. i ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38., a to do wysokości tych pożyczek (§. 36.).

§. 109. B. w dziale komunalnym:

2. Przyznawanie na wniosek Dyrekcyi, pożyczek komunalnych (§. 36.) i potwierdzanie na obligacyach komunalnych, że zostały wydane na podstawie pożyczki, udzielonej gminie, powiatowi, względnie towarzystwu zaliczkowemu, kasie oszczędności powiatowej lub gminnej za poręką gminy lub powiatu, przyjętą zgodnie z ustawą lub wreszcie spółce wodnej (§. 47. lit. g).

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 10. lutego 1901. **Część II.**

Nr. 24.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 25. grudnia 1900 L. 137.735, o przedkładaniu fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1901.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220., względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III. oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. listopada 1900 L. 70.639 do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1901 termin do 15. lutego 1901.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 K, obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku rentowego tylko w takim razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 K rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już na skutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyj do podatku rentowego o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym;
b) nie zmieniły w międzyczasie swojego miejsca zamieszkania;
c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na r. 1901 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na r. 1901 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w §. 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 K rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w §. 154. ustawy.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 K przedłożyć winny wspomnianą fasyę już na skutek niniejszego obwieszczenia bez względu na to czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyj określają co do podatku rentowego §§. 128.—130. i 138. ustawy oraz artykuły 13.—16. i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156.—171. i 202. ustawy oraz artykuły 32. i 33., względnie 3.—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132., zaś co do podatku osobisto-dochodowego 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1901 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu obowiązane będą w myśl §§. 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w r. 1901 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 1200 K.

Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14. po uzyskaniu dotyczących poborów. Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239. i 243. oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasyę do wymiaru na rok 1901 podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego zeznać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej ztąd straty czasu jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto - dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 25. grudnia 1900.

Korytowski w. r.

Nr. 25.

U s t a w a

z dnia 20. grudnia 1900, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu na udzielenie imieniem powiatu poręki dla pożyczki 170.000 koron przez gminę Buczacz zaciągnąć się mającej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu zezwala się na udzielenie imieniem powiatu poręki dla pożyczki w kwocie 170.000 K przez gminę Buczacz zaciągnąć się mającej a przeznaczonej na pokrycie kosztów budowy szkół wydziałowych męskiej i żeńskiej, tudzież budowy rzeźni i urządzenia targowicy.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 26.

U s t a w a

z dnia 20. grudnia 1900, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu na przyjęcie imieniem powiatu poręki dla pożyczki w kwocie 12.000 koron przez gminę Monasterzyska zaciągnąć się mającej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu poręki dla pożyczki w kwocie 12.000 K przez gminę Monasterzyska na cele drogowe zaciągnąć się mającej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1900.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. stycznia 1901 r. L. 605/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1901 r.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. grudnia 1900 o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1901.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

a) dodatek do podatku gruntowego domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów od podatku domowo-czynszowego uwolnionych w wysokości 65 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

b) dodatek do podatków bezpośrednich osobistych ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 72 h od każdej korony całej przypisane należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem posta-

nowieniem z dnia 25. listopada 1858 r. ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.;

c) opodatkowani w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim opłacać będą dodatek do podatków wymienionych pod a) w wysokości 54 h a do podatków wymienionych pod b) w wysokości 61 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. stycznia 1901 L. 635, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. grudnia 1900 L. 5420/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędu podatkowego a zarazem urzędu depozytów sądowych w Zakliczynie.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 10. października 1900 utworzony został nowy urząd podatkowy a zarazem sądowy urząd depozytowy w Zakliczynie.

Ten nowy urząd podatkowy rozpocznie swoją czynność z dniem 1. stycznia 1901 i ma oprócz wykonywania czynności należących do niego, jako urzędu podatkowego zawiadywać depozytami sądowymi c k. Sądu powiatowego w Zakliczynie, oraz spełniać czynności kasy sierocej, względnie wspólnej kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym, o ile ona istnieje.

Z powodu utworzenia nowego urzędu podatkowego w Zakliczynie wyłącza się z dniem 1. stycznia 1901 gminy położone w powiecie sądowym Wojnicz, mianowicie: Bieśnik, Biskupice melsztyńskie, Borowa, Charzewice-Melsztyn, Dzierzaniny, Faliszowice, Faściszowa, Filipowice, Gwoździec, Kończyska, Lusławice, Niedzwiedza, Olszowa, Paleśnica, Piaski-Drużków, Rostoka albo Roztoka, Ruda kameralna, Słona, Stróże, Wesołów, Wola stróżka, Zakliczyn, Zawada lanckorońska, Zdonia, Złota, z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Wojniczu i wciela się te gminy do c. k. urzędu podatkowego w Zakliczynie.

Zarazem wyłącza się z dniem 1. stycznia 1901 gminy względnie obszary dworskie: Biadoliny szlacheckie, Jaworsko i Perła z okręgu c. k. urzędu podatkowego w Brzesku i wciela się je do okręgu c. k. urzędu podatkowego w Wojniczu.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 12. grudnia 1900 L. 75.069 podaje się niniejsze obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. stycznia 1901 L. 5719, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Gorlice na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy §. 86. ust. gm. z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Gorlice na pobór (100%) stuprocentowego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina przez lat pięć t. j. od r. 1901 do końca roku 1905.

We Lwowie, dnia 29. stycznia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 8. marca 1901. **Część III.**

Nr. 30.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. lutego 1901 L. 14.149.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie §. 42. części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej i rozporządzenia c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 8. stycznia 1901 L. 41.981/11.302 II *a* ex 1900 plan czynności c. k. ruchomych komisyi poborowych podczas głównego poboru wojskowego w roku 1901.

Piniński w. r.

W okręgu c. i k. Komendy

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
13.	1	Kraków powiat	Kraków	27. popołudniu Podgórze	
		Podgórze	Podgórze		
		Bochnia	Bochnia		9. Bochnia
		Wieliczka	Wieliczka		28. Wieliczka
			Dobczyce		
	2	Chrzanów	Chrzanów	17. Chrzanów	
			Krzeszowice	22. popołudniu Krzeszowice	
			Jaworzno	28. Jaworzno	
		Kraków miasto	Kraków	31. Kraków	
20.	1	Gorlice	Gorlice	17. Gorlice	
			Biecz	27. Biecz 31. Nowy Sącz	
	2	Nowy Sącz	Muszyna	17. Muszyna	
			Nowy Sącz	20. Nowy Sącz	
		Limanowa	Limanowa		10. Limanowa
		Grybów	Grybów		21. Grybów
		Nowy Targ	Nowy Targ		27. Nowy Targ
			Krościenko		
56.	1	Biała	Oświęcim	17. Oświęcim	
			Biała	20. popołudniu Biała	
			Kęty	27. Kęty	
		Wadowice	Wadowice	31. Wadowice	
			Zator		11. popołudniu Zator
			Kalwarya		14. Kalwarya
		Myślenice	Maków		18. popołudniu Maków
			Jordanów		21. Jordanów
			Myślenice		24. Myślenice
		Żywiec	Żywiec		30. Żywiec

I. korpusu w Krakowie.

siącu	Dnie poboru w miesiącu		
maju	marcu	kwietniu	maju
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27.		
	28. 29. 30.	1.	
		10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.	
		29. 30.	1. 2. 3.
4. Dobczyce 9. popołudniu Kraków			6. 7. 8. 9.
	18. 19. 20. 21. 22.		
	23. 26. 27.		
	29. 30.		
		1. 2. 10. 11. 12. 13. 15. 16.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26.		
	28. 29. 30.		
	18. 19.		
	21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1. 2.	
		11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20.	
		22. 23. 24. 25. 26.	
		29. 30.	1. 2. 3. 4.
5. Krościenko 8. Nowy Sącz			6. 7.
	18. 19. 20.		
	21. 22. 23. 26.		
	28. 29. 30.		
		1. 2. 3. 9. 10. 11.	
		12. 13.	
		15. 16. 17. 18.	
		19. 20.	
		22. 23.	
		25. 26. 27. 29.	
12. Wadowice			1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
57.	1	Dąbrowa	Dąbrowa	17. Dąbrowa	
		Tarnów	Tarnów	28. Tarnów	
		Brzesko	Brzesko		18. Brzesko
			Wojnicz		26. Wojnicz
	2	Jasło	Jasło		17. Jasło
		Pilzno	Brzostek		28. Brzostek
			Pilzno		
W okręgu c. i k. Komendy					
9.	1	Żydaczów	Żurawno	20. Żydaczów	
			Żydaczów	22. Mikołajów	
			Mikołajów	27. popołudniu Stryj	
		Stryj	Stryj		16. Skole
			Skole		21. Kałusz
		Kałusz	Kałusz		30. popołudniu Dolina
		Dolina	Dolina		
			Rożniatów		
			Bolechów		
10.	1	Dobromil	Bircza	22. Dobromil	
			Dobromil	29. popołudniu Przemyśl	
		Przemyśl	Przemyśl		21. Krzywcza
			Krzywcza		25. Dynów
		Brzozów	Dynów		
			Brzozów		
40.	1	Rzeszów	Rzeszów		
		Strzyżów	Strzyżów		18. Strzyżów 28. Ropczyce
		Ropczyce	Ropczyce		
			Dębica		

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27.			
	29. 30.	1. 2. 3. 11. 12. 13. 15. 16. 17.		
		19. 20. 22. 23. 24. 25.		
1. Tarnów		27. 29. 30.		
		18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.		
		29. 30.		
1. Pilzno 9. Tarnów			2. 3. 4. 6. 7. 8.	

X. korpusu w Przemyślu.

	18. 19. 20.			
	21. 22.			
	23. 26. 27.			
	28. 29. 30.	1. 2. 3.		
		17. 18. 19. 20.		
		22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30.		
5. Rożniatów			1. 2. 3. 4.	
8. popołudniu Bolechów			6. 7. 8.	
12. Stryj			9. 10. 11.	
	18. 19. 20. 21.			
	23. 26. 27. 28. 29.			
	30.	1. 2. 3. 17. 18. 19. 20.		
		22. 23. 24.		
1. Brzozów		26. 27. 29. 30.		
10. Przemyśl			2. 3. 4. 6. 7. 8. 9.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1. 2. 3.		
		19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.		
8. popołudniu Dębica		29. 30.	1. 2. 3. 4. 6. 7. 8.	
12. Rzeszów			9. 10. 11.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
40.	2	Mielec	Mielec	31. Rzeszów	
		Kolbuszowa	Sokołów		9. Sokołów 14. Kolbuszowa 21. Tarnobrzeg
			Kolbuszowa		
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg		
45.	1	Lisko	Lutowiska	20. Ustrzyki dolne	
			Ustrzyki dolne	24. Baligród	
			Baligród	28. popołudniu Lisko	
			Lisko		1. popołudniu Sanok
		Sanok	Sanok		25. Rymanów
			Rymanów		30. popołudniu Krosno
		Krosno	Krosno		
77.	1	Stary Sambor	Stary Sambor	24. Turka	
		Turka	Turka		3. popołudniu Sambor
		Sambor	Sambor		26. popołudniu Drohobycz
		Drohobycz	Drohobycz		
89.	1	Rawa	Rawa	17. Rawa 31. Janów	
		Gródek	Janów		4. Gródek
			Gródek		23. popołudniu Sądowa Wisznia
		Mościska	Sądowa Wisznia		28. Mościska
			Mościska		
	2	Rudki	Komarno		21. Rudki
			Rudki		25. popołudniu Jaworów
		Jaworów	Jaworów		
			Krakowiec		
90.	1	Nisko	Nisko	28. Sieniawa	
		Jarosław	Sieniawa		4. Jarosław
			Jarosław		28. Łańcut

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.			
		10. 11. 12. 13.		
		15. 16. 17. 18. 19. 20.		
2. Rzeszów		22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30.	1.	
	18. 19.			
	21. 22. 23.			
	26. 27. 28.			
	29. 30.	1.		
		2. 3. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24.		
		26. 27. 29. 30.		
12. Sanok			1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23.			
	26. 27. 28. 29. 30.	1. 2. 3.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26.		
12. Sambor		27. 29. 30.	1. 2. 3. 4. 6. 7. 8 9. 10. 11.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.			
		1. 2. 3.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23.		
		24. 25. 26. 27.		
4. popołudniu Gródek		29. 30.	1. 2. 3. 4.	
		17. 18. 19. 20.		
		22. 23. 24. 25.		
2. Krakowiec		26. 27. 29. 30.	1.	
7. popołudniu Gródek			3. 4. 6. 7.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27.			
	29. 30.	1. 2. 3.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
90.	1	Łańcut	Łańcut		
			Leżajsk		
	2	Cieszanów	Cieszanów		22. Cieszanów 28. Lubaczów
			Lubaczów		
		Przeworsk	Przeworsk		

W okręgu c. i k. Komendy

15.	1	Trembowla	Trembowla	17. Trembowla	
		Tarnopol	Tarnopol	28. Tarnopol	
		Skałat	Skałat		24. Skałat
	2	Zbaraż	Zbaraż	25. Zbaraż	3 Tarnopol
24.	1	Kosów	Kosów		16. Kosów
			Żabie		25. Żabie 28. Wyżnica
	2	Kołomyja	Kołomyja		
		Śniatyn	Śniatyn		16. Śniatyn
		Peczeniżyn	Peczeniżyn		27. Peczeniżyn
30.	1	Sokal	Sokal		16. Sokal
		Żółkiew	Mosty wielkie		28. Mosty wielkie
			Żółkiew		
	2	Lwów miasto	Lwów		
		Lwów powiat	Lwów		
55.	1	Podhajce	Podhajce	17. Podhajce 30. Brzeżany	
		Bóbrka	Bóbrka		19. Bóbrka

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
5. Leżajsk		29. 30.	1. 2. 3. 4.	
11. popołudniu Jarosław			6. 7. 8. 9. 10. 11.	
		23. 24. 25. 26. 27.		
5. Przeworsk		29. 30.	1. 2. 3. 4.	
11. Jarosław			6. 7. 8. 9. 10.	

XI. korpusu we Lwowie.

	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27.			
	29. 30.	1. 2. 3. 9. 10. 17. 18. 19. 20. 22. 23.		
5. Tarnopol		25. 26. 27. 29. 30.	1. 2. 3. 4.	
	26. 27. 28. 29. 30	1. 2.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24.		
		26. 27.		
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1. 2.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26.		
3. Kołomyja		29. 30	1. 2.	
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.		
		29. 30.	1. 2.	
2. popołudniu Żołkiew 10. popołudniu Lwów			3. 4. 6. 7. 8. 9. 10.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1. 2.		
		18. 19. 20. 22. 23 24. 25. 26. 27. 29. 30.	1.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29.			
		20. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
55.	1	Przemyślany	Przemyślany		28. popołudniu Przemyślany
			Gliniany		
	2	Rohatyn	Rohatyn	17. Rohatyn	
			Bursztyn	24. Bursztyn	
		Brzezany	Brzeżany		2. Brzeżany
58.	1	Nadwórna	Nadwórna	17. Nadwórna	
		Bohorodczany	Bohorodczany	24. Bohorodczany	
		Stanisławów	Stanisławów	31. Stanisławów	
		Tłumacz	Tłumacz		21. popołudniu Tłumacz
		Horodenka	Obertyn		
			Horodenka		
80.	1	Złoczów	Złoczów		
			Zborów		16. Zborów
		Kamionka strum.	Kamionka strum.		24. Kamionka strumiłowa
	2	Brody	Brody		16. Brody
			Załośce		30. popołudniu Załośce
95.	1	Buczacz	Buczacz	17. Buczacz	
		Czortków	Czortków		4. Czortków
		Husiatyn	Husiatyn		28. Husiatyn
	2	Tłuste	Tłuste		16. Tłuste
		Zaleszczyki	Zaleszczyki		21. Zaleszczyki
		Borszczów	Borszczów		26. Borszczów
			Mielnica		

Lwów, dnia 14. lutego 1901.

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
		29. 30.	1. 2. 3.	
4. Gliniany 9. popołudniu Brzeżany			6. 7. 8. 9.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23.			
	26. 27. 28. 29. 30.	1.		
		18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30.		
	18. 19. 20. 21. 22. 23.			
	26. 27. 28. 29. 30.			
		1. 2. 3. 9. 10. 17. 18. 20. 21.		
		22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.		
1. Obertyn			2. 3. 4.	
5. Horodenka 12. Stanisławów			6. 7. 8. 9. 10. 11.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1.		
		17. 18. 19. 20. 22. 23.		
9. Złoczów		25. 26. 27. 29. 30.	1. 2. 3. 4. 6. 7. 8.	
		17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30.		
7. popołudniu Złoczów			1. 2. 3. 4. 6. 7.	
	18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. 28. 29. 30.	1. 2. 3.		
		18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27.		
11. popołudniu Czortków		29. 30.	1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.	
		17. 18. 19. 20		
		22. 23. 24. 25.		
		27. 29. 30.	1. 2. 3 4. 6.	
6. popołudniu Mielnica 12. Czortków			7. 8. 9. 10. 11.	

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 31. marca 1901. Część IV.

Nr. 31.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. listopada 1900, tyczące się cennika lekarstw na rok 1901 (Dz. ust. p. Nr. 195).

Od dnia 1. stycznia 1901 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1901 do farmakopei austryackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkiem z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych we walucie koronowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1899 (Dz. u. p. Nr. 241), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1900 traci z dniem 1. stycznia 1901 moc swoją, a w miejsce tegoż wchodzą następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1901 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*), a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei wraz z dodatkiem, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 i dodatku do tejże z r. 1900 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) W miejsce dawnego znaku krzyża.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl §. 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§. 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§. 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną

miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, którąby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, wynoszący od 1 litra więcej jak 20 halerzy, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków, a to w ten sposób, że za ilość 10 gram. dolicza się 1 halerz, za ilość 100 gram. 8 halerzy do ceny ustanowionej za te przetwory w cenniku leków.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1901.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§. 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrz-

nych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

§. 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron, lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889, L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficynalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza. Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100-stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191)*), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków, jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

---

*) Zniesione a zastąpione rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195.)

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w roczynie; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej

zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) *) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§. 4. i 5. **) — wyraźnie i czytelnie, a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. ***) rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) †) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

---

*) §. 7. rozporządzenia ministeryalnego z 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195).

**) §§. 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195).

***) §§. 16. i 17. rozporządzenia ministeryalnego z 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195).

†) §. 10. rozporządzenia ministeryalnego z 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195).

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191). *)

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad chorymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

3000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

*) §. 26. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. listopada 1900 (Dz. p. p. Nr. 195).

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000	gr.
100	"
10	"
1	"
0·10	"
0·01	"

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7. za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przeprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie i t. p.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklane albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklane albo tygiel		aż włącznie do	100 gr.	10 h
" " " " "	nad 100	" " "	500 "	20 "
" " " " " "	500	" " "	1000 "	30 "
" " " " " "	1000	" " "	2000 "	40 "

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 80 h, służącemu (laborantowi) zaś 32 h.

8 W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek halerza, to należy go policzyć za cały halerz przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały halerz, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda, cruda, communis.*

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54. ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty*), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1884 L. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą

poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-cim aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stosownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

---

chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1886 L. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom, lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w paragrafach 2. i 3. odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stosowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1887 (Dz. u. p. Nr. 97), którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§. 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2. §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3. rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych, służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administra-

cyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix,
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Aurantii folia,
Calami aromatici rhizoma*),
Calendulae flores,
Capilli Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,
Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phellandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16. L. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. L. 14 ustawy z dnia 15. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 3. niniejszego rozporządzenia.

---

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w grubosproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

**) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 3.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia. Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykładane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3. niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. *a)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. Namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 1·0 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5. i 8. niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w § 9., jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży podręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca 1884, (Dz. u. p. Nr. 34), regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16. i 17. postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie.

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884, (Dz. u. p. Nr. 131), zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p. *Cuprum sulfuricum*, *Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa, lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894, (Dz. u. p. Nr. 239), zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymionione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież

tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnym posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“ (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwa „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris*, *Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata, Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskuteczniamych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych,

jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu*).

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie wyznaczenie terminu, aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed. VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązane przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień §. 3. *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej, Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na takiej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo".

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu, lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898. L. 5877 do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. p.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl §. 1., al. 2., rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpośrednie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy karnej (§. 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne gdyż wykonywanie praktyki lekarskiej w kraju przysługa tylko osobom mającym prawo obywatelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazaną.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokuratoryom państwa odpowiednie polecenia*), wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

Spis

I. środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami sanitarnemi.

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1833, L. 21.227. Schneebergera proszek do niuchania, eleksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburga, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spykera, pigułki frankfurckie, pigułki Redlingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergagnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865, L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwyego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Minist. spraw wewn. z 18. marca 1882, (Nam. L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karpacki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1898, L. 14.924.

4. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 25. kwietnia 1882 Dz. p. p. L. 46 (Namiest. L. 35.663 ex 1882)

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et Comp. w Paryżu.

5. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. czerwca 1885, L. 8599 (Namiest. L. 3346 z 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

6. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886, Dz. p. p. L. 53 (Namiest. L. 51.217 z 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

7. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 17. lipca 1886, Dz. p. p. L. 126 (Namiest. L. 47.508 z 1886).

Środek tajemny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

8. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. października 1886, L. 14.741 (Namiest. L. 65.223 z 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Dawida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

9. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 13. października 1888, L. 12.965 (Namiest. L. 62.620 z 1888). — Homeriana.

10. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 31. grudnia 1889, L. 24.277 (Namiest. L. 2609 z 1890).

Środek tajemny: Sanjana.

11. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 8. kwietnia 1890, L. 5312 (Namiest. L. 26.645 z 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

12. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 29. lipca 1890, L. 14.582 (Namiest. L. 58.050 z 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

13. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. sierpnia 1890, L. 16.115 (Nam. L. 63.167 z 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 15. października 1890, L. 11.511 (Namiest. L. 78.784 z 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

15. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 7. kwietnia 1891, L. 1404 (Namiest. L. 27.624 z 1891).

Marienbadzkie pigułki redukcyjne.

16. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. maja 1891, L. 2066 (Namiest. L. 37.179 z 1891).

Środek tajemny: Mentholinowy proszek do niuchania.

17. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 16. sierpnia 1891, L. 16.460 (Namiest. L. 65.980 z 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

18. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 4. lutego 1892, L. 9876 z 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp. w Rudolstadzie, zaopatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferrola z kotwicą, pastylki z Inga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

19. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892, Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser", olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker".

20. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. grudnia 1893, L. 30.469 i z 20. września 1894, L. 20.067 (Namiest. L. 1052 i 78.492 z 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregrada (Kroacya).

21. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 9. maja 1894, L. 9003.

Balsam życia dra Spudäus.

22. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894, Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

23. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 12. listopada 1894, L. 28.01 (Namiest. L. 96.223 z 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

24. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. marca 1895, L. 6577 (Namiest. L. 28.078 z 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

25. Rozp. c. k. Min. spr. wewn. i handlu z 13. października 1897, Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

26. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 17. czerwca 1898, L. 15.478

Przetwory lecznicze wprowadzone w handel przez firmę „The Koenig Medicine Co" w Chicago.

27. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. stycznia 1899, L. 628.
Środek tajemny: „Balsam“ i „Maść centyfoliowa“ wyrobu Thierrego w Pregrada.

28. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 19. maja 1899, L. 8972.
Środek tajemny: „Dr. Schiffmanna proszek na astmę“.

29. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 24. czerwca 1899, L. 14.968.
Środki lecznicze, mające przeszkadzać zapłodnieniu.

30. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 12. sierpnia 1899, L. 22.376
Środek leczniczy: I. H. Nicholsona przeciw cierpieniom uszu.

31. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. listopada 1899, L. 40.022.
Środek tajemny wprowadzony w handel przez firmę Gablin & Co w Paryżu pod nazwą „Dr. Williams Pinkpillen“.

32. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 16. marca 1900, L. 5840.
Zachwalany środek uniwersalny dla chorych piersiowo A. Wolffskyego w Berlinie.

33. Rozp. c. k. Min. skarbu, spr. wewn. i handlu z 5. kwietnia 1900, Dz. p. p. Nr. 78.
Dra K. Schiffmanna proszek przeciw astmie.

34. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 5. lipca 1900, L. 18.764.
Środek tajemny: „Sanol“.

35. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 1. września 1900, L. 27.904.
„Sautera elektrohomeopatyczny środek leczniczy (Sternheilmittel)“ wprowadzony w handel przez elektrohomeopatyczny instytut „Paracelsia“ niejakiego Dr. Imfelda w Genewie.

36. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 9. października 1900, L. 33 708.
„Antiseptyczny środek“ przeciw chorobom zakaźnym, zachwalany przez firmę H. I. Rawitscher w Berlinie.

II. kosmetyków i innych środków, których sprzedaż zabronioną została przez osobne rozporządzenia:

1. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 30. czerwca 1890, L. 4955.
„Amerykańska woda na włosy“ prof. Whitego.

2. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 13. listopada 1890, L. 18.329.
Środek do farbowania włosów: „Hair Restorer nazionale ristarotare dei Capelli Sistema Rosseter di Nuora Jork“ preparato (wyrobu) da A. Guerra in Padova.

3. Rozp. c. k. Min spr. wewn i Min. handlu z 17. lipca 1891, (Dz. p. p. Nr. 103).

Środki do farbowania włosów: „Aqua amarella“ wyrobu Dr. Williama Bootha i Jana Gosnela et Comp. — „Amerykańska woda na włosy“ Wilhelma Seegersa, — „Hair Restorer“ prof. Whitego i Rossetera.

4 Reskr. c k. Min. spr. wewn. z 10. października 1891, L. 21.015.

„Balsam do farbowania włosów“ wyrobu firmy Th. Dahmen-Krölys w Kolonii.

5. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 23. listopada 1891, 23.665.

„Balsam na włosy“ zawierający ołów, wyrobu firmy Hanger i Löber w Berlinie.

6 Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 27. stycznia 1892, L. 662.

Środek do farbowania włosów wprowadzony w handel pod nazwą „Musbrat“.

7. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. marca 1893, L. 18.694.

„Hair Lotion“ środek do farbowania włosów wyrobu Roberta & Co. w Paryżu i Londynie.

8. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 28. maja 1895, L. 12.989.

Środek do farbowania włosów „Krinochrom“ I. Barthola z Berlina.

9. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 11. czerwca 1895, L. 15.615.

Kosmetyki: „Flora Hair Milken“ i „Eau de Lys“ Jana Grolicha w Bernie.

10. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. marca 1896, L. 8101.

Środek do farbowania włosów „Regenerator“ wyrobu H. Kielhausera w Gracu.

11. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 26. czerwca 1896, L. 18.497.

„Glycerin-Schönheitsmilch“ kosmetyk wyrobu Jonasza w Wiedniu.

12. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 8. listopada 1897, L. 22.757.

Woda na włosy „Melrose“ aptekarza Ludwika Buttina w Lozannie.

13. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 21. maja 1898, L. 16.179, tyczący się wskazówek co do donoszenia przez urzędy cłowe o wprowadzaniu mechanicznych aparatów prof. Leona lub tym podobnych przeciw osłabieniu męskiemu.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 18. kwietnia 1899, L. 21.117 ex 1898.

Sprzedaż i reklamowanie tak zwanego „Krzyża-Volty“ jako środka leczniczego i ochronnego przeciw słabościom.

15. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 10. sierpnia 1899, L. 26.476.

„Galwano-elektryczne łańcuchy“ wyrobu Adolfa Wintera.

16. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 2. października 1899, (Dz. u. p. Nr. 201).

Przyrząd pod nazwą „Occlusiv pessar“ wprowadzony w handel a zarazem „Tuteloł“ jako prezerwatywa dla kobiet.

17. Rozporz. c. k. Min. spr. wewn., handlu i skarbu z 3. grudnia 1899 (Dz. p. p. Nr. 257).

Sprowadzanie i sprzedaż galwanicznych aparatów służących rzekomo do celów leczniczych i zdrowotnych.

18. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 19. listopada 1900, L. 38.972.

Sprzedaż opaski zwanej „elektromotorisches Zahnhalsband“ firmy braci Géhrig w Berlinie.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	**Acetphenetidinum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae . . .	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr. .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum .	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum . . .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *) .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	8
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	20
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum . . .	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum . .	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum . .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	„	3
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	2

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Acidum tannicum	10	24
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	5
—	I	—	—	—	—	„ aceticus	„	14
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.**	„	6
—	—	—	—	—	I	Alumen	100	20
—	—	—	—	—	I	Alumen pulv.	10	3
I[1])	—	—	—	—	—	Alumen ustum pulv.	„	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut.	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv.	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum	10	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum	„	4
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae	„	6
—	—	—	—	—	I	„ dulces	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic.	„	8
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum**	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv.	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Oryzae pulv.	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv.	„	30
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum**	„	5
I	—	—	—	—	—	**Antipyr. Coffeino-citricum***)	„	10

[1]) Odnosi się tylko przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą: na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum salicylicum***)	10	50
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	14
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	30
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa .	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „ . . .	1000	30
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	„	16
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I	—	—	—	—	—	„ kresolica . . .	100	12
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	24
I	—	—	—	—	—	Aqua Menthae piperitae . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	8
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	18

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.						
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory					Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Argentum nitric. fusum** .	1	22
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	12
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	20
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·1	34
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	10	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	22
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	20
—	I	—	—	—	—	**Bismuthum subgallicum** *).	„	60
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	24
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	14
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	12
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	12
I	—	—	—	—	—	Charta sinapisata . . .	1 sztuką	8
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	16
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	20
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	16
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	16
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** . .	„	3
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	20
—	I	—	—	—	—	**Codeinum hydrochloricum**	„	14
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	25
I	—	—	—	—	—	„ **Natrio-benzoicum**	„	20
I[1]	—	—	—	—	—	Collemplastrum adhaesivum .	500^{cm^2}	60
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum .	„	80
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	20

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami – za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Cortex Cinnamomi rudit. tus. .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus. .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud. tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	34
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	38
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	Decoct Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius .	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	Elaeosacchara . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	12
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	10
I[1)]	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	500^{cm^2}	30
I[1)]	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	100^{cm^2}	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

1) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, okonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzepaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Emplastrum Diachylon composit.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	80
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxyceroceum . .	„	32
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500$^{cm^2}$	60
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv.** . .	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës** . . .	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	24
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	18
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis** .	„	38
I	—	—	—	—	—	Extractum Condurango fluidum	10	40
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	1	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum** .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum** .	1	14
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii . . .**	1	30
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	30
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	40
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae . .**	„	14
I	—	—	—	—	—	**„ Secalis cornuti**	„	22
I	—	—	—	—	—	**„ Strychni .**	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
I	—	—	—	—	—	„ oxydatum saccharatum	10	20
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	15
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	10	8
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Chamom. vulg. rudit. tus.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Cinae	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Koso sciss. . . .	10	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	„	14
—	—	I	—	—	—	„ Malvae	„	6
—	—	I	—	—	—	„ Rhoeados sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Rosae sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Sambuci . .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Tiliae sciss. . .	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Verbasci . .	„	12
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Aurantii „ . .	10	4
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ **Hyoscyami sciss.** .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit tus.**	„	6
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	30
—	—	I	—	—	—	„ Melissae „ . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Menthae-crispae sciss. .	„	6
—	—	I	—	—	—	„ „ piperitae sciss.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Rosmarini sciss. . .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Salviae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Sennae Alexandr. sciss.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Folia Sennae de Tinnev. scis.	10	5
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ sine resina	„	16
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.** .	10	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss. .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi . . .	100	28
—	—	—	—	I	—	**Formaldehydum solutum** .	10	10
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris . .	100	30
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Capsici pulv. . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	22
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri . . .	100	16
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	Fructus Foeniculi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus. .	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „ .	„	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	—	—	—	I	Fructus Piperis nigri pulv. .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Tamarindi . . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae . .	1	24
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius . . .	10	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory.	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv. . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida .	„	12
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli . . .	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales . . .	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv. . . .	1	4
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae . . .	10	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	-	—	Herba Absinthii sciss. . .	100	25
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	48
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss. .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss. . .	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	32
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	16
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	**„ bichlor. corros. pulv.** .	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ bijodatum rubrum** .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	**„ chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	**„ jodatum flavum** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**„ oxydatum flavum** . .	„	6
—	I	—	—	—	—	**„ tannicum oxydulat.** .	1	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	56
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	100	60
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	10
I	—	—	—	—	—	**Kalium** acetic. solutum . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum crudum .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solut. .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ chloricum . .	„	5
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv. .	„	6
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. / chemiczne przetwory / których sprzedaż dozwolona także po za aptekami / za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel trucizznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (halerzy)
—	—	—	—	—	I	Kalium hypermanganicum .	10	15
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	56
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	60
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	„ nitricum . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	6
—	—	—	—	I	—	**Kreosolum** . . .	10	30
I	—	—	—	—	—	„ **liquefactum** .	„	30
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum** . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium** . . .	„	12
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	15
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „ .	10	2
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss. .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „ .	„	2
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „ .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	100	60
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	10	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Capsici compositus .	„	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum . .	1	15
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	14

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych. ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych. ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych. ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych. ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zestrzeżenia	Nazwa leku	Ilość: gramy	Cena: halerzy
—	—	—	—	—	I	**Macis**	10	20
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv. .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum . .	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	54
—	—		—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	24
I[1])	—		—	—	—	Mel depuratum . . .	100	54
I	—		—	—	—	„ rosatum . . .	10	10
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	10
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	16
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	8
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	10
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv. . . .	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	20
—	I	—	—	—	—	Natrium benzoicum . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ boracicum pulv. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Natrium chloratum pulv. .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv	„	4
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum . .	„	20
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	76
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum pulv. .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ silicicum . .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst. .	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum . .	10	15
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ florum . .	0 1	10
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae . .	1	5
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	„ cadinum . . .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis** . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli . .	100	26
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	„	6
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	1	6

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.						
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory					Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Lini	100	25
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	100	50
I	—	—	—	—	—	**Oleum phosphoratum** .	10	30
—	—	—	—	—	I	Oleum Pini Pumilionis . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Resinae empyreumatic.	100	25
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	„	38
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	20
—	—	—	-	—	I	„ Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ Santali	„	10
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	30
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	4
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Paleae haemostaticae . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	18
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi** 2-gramowe	10 sztuk	70
						„ 1-gramowe	„	60
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	„	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	—	—	I	—	—	**Phosphorus**	0·1	5

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	10
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	5
I	—	—	—	—	—	Pilulae Ferri carbonici . .	10	50
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	„	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum . .**	10	4
—	—	—	—	I	—	**„ „ sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	18
I[1]	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1]	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1]	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv. . .**	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	44
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Arnicae sciss. . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.** .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Calami aromatici pulv. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	25
—	I	—	—	—	—	„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	12
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	14
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	30
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei . . .	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	40
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	10	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . .	„	14

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Taraxaci „ . .	10	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Damar . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ elastica depurata . .	„	45
—	—	—	—	—	I	„ Guajaci pulv. . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae . . .**	1	28
—	I	—	—	—	—	**„ Podophylli . .**	„	20
—	I	—	—	—	—	**Resorcinum . . . .**	10	90
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . . .	„	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	„	10
—	I	—	—	—	—	Saccharinum	1	15
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv. .	„	10
—	—	—	—	—	I	Sandaraca pulv. . . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Santoninum . . .**	0·1	3
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Sebum ovile	100	40
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum . . .	10	15
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	14
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici . . .**	10	6
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	„	10

1) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrzą leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznznami				gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Semen Lini	100	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv.** .	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi** . .	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv.** .	„	2
I[1])	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—		**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus Aetheris . . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ camphoratus . .	100	52
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalne przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory; których sprzedaż dozwolona także po za aptekamt; za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel trucizznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus Rosmarini . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	100	50
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini . .	„	64
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	28
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac (Gallicus)	10	18
—	—	—	—	—	I	Stearinum	„	5
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	**„ sulfuratum aurant.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	14
—	I	—	—	—	—	**Sulfonalum**	„	130
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ sublimatum . . .	„	2
I	—	—	—	—	—	Suppositoria Glycerini 3-gram.	1 sztuka	10
I	—	—	—	—	—	„ „ 2- „	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	8

[1]) Odnosi tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Syrupus Mororum . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6
I[1]	—	—	—	—	—	„ Ribium . . .	„	6
I[1]	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	**Theobrominum** . . .	1	38
I	—	—	—	—	—	„ **Natriosalicylic.***)	10	270
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aloës composita .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ amara . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	10
I[1]	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	6
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Catechu . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	22
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata** .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	2
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . . .	1	5
—	I	—	—	—	—	**Trionalum**	10	240
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum Acidi borici .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Unguentum Cerussae . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	100	120
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati .	„	16
—	—	—	—	—	I	**Vaselinum**	10	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	6
—	—	—	—	—	I	Vinum album	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	100	100
I	—	—	—	—	—	„ „ ferratum . .	„	120
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	10	20
I	—	—	—	—	—	Vinum Condurango . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Malagense . . .	100	80
—	—	—	—	—	I	„ Marsalense . . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ Pepsini . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani .	„	24
—	—	—	—	—	I	„ rubrum . . .	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	10	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane / oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory / których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	chemiczne przetwory / których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. / których sprzedaż dozwolona także po za aptekami / za koncesyą / na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą / na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość / gramy	Cena / halerzy
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	10	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	„ „ . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) **) wraz z naczyniem	100	70
—	—	—	—	I	—	„ „ „ .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.
**) Zamiast Lysolu może być ordynowany także Lysitol.

Uwaga.

Za środki nieobowiązkowe fabrycznie wyrabiane o zastrzeżonych nazwach jak: Dermatol, Diuretin, Migraenin i Salipyrin, w miejsce których umieszczono w dodatku do farmakopei preparata obowiązkowe: Bismuthum subgallicum, Theobrominum Natrio-salicylicum, Antipyrinum Coffeino-citricum i Antipyrinum salicylicum, można pobierać te ceny, jakie są podane w cenniku dla nieobowiązkowych środków, wydanym przez związek ogólny aptekarzy austryackich a zatwierdzonym przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Cennik robót receptowych.

		halerzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h. tylko raz policzyć.	
	b) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	c) Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	30
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		halerzy
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy za to wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków.	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku wraz z korkiem, zawiązaniem, sygnaturą, ewentualnie potrzebnego papieru, papieru woskowego i z opakowaniem w każdej ilości	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 32.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		halerzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	10
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Galarety (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	50
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Gałki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domięszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20

Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).

21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	50
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	100
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2
	Proszki i ziółka (species).	
30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
	Uwaga. Za rozcieranie krystalicznych proszków nie wolno nic porachować.	
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o	2
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		hale-rzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za	
	za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	3
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każdy 1 proszek . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv.“ w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5
	Maści i mazidła (linimenta).	
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmieszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mieszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mieszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		halerzy
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego rozczynami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, niżej decigrama	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mieszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	6
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	8
" " " " 200 " " 300 " " . .	10
" " " " 300 " " 500 " " . .	15
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	10
" " " " 200 " " 300 " " . .	15
" " " " 300 " " 500 " " . .	20
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	16
" " " " 200 " " 300 " " . .	20
" " " " 300 " " 500 " " . .	25
" " " " 500 " " za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
" " " nad 50 " do 200 gr. włącznie . .	20
" " " " 200 " " 300 " " . .	25
" " " " 300 " " 500 " " . .	30
" " " " 500 " za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	20
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklaną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	45
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	55
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	65
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do gramów 100 więcej	10
Zakroplence patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	50

	halerzy
Zwykłe szklane słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	24
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	40
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	35
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	55
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	15
Pudełka tekturowe bez falcu:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	15
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	15
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	5
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	

	halerzy
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.	
Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.	
Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny, z wyjątkiem, jeżeli to lekarstwo wydawane bywa na rachunek funduszów publicznych, lub na rachunek kas chorych *).	
Cennik środków opatrunkowych.	
Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:	
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	30
1 „ „ 100 „	54
1 „ „ 250 „	120

*) Patrz rozporządzenie Minist. z dnia 18. listopada 1900 (Dz. u. p. Nr. 195).

	halerzy
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 " " 25 "	26
1 " " 50 "	40
1 " " 100 "	70
1 " " 250 "	140
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona rozczynem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 " " 25 "	30
1 " " 50 "	50
1 " " 100 "	90
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 " " 25 "	40
1 " " 50 "	64
1 " " 100 "	110
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 " " 5 "	160
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający $^{1}/_{4}$ metra	20
1 " " $^{1}/_{2}$ "	36
1 " " 1 "	50
Gaza jodoformowa: *)	
$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).	

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	30
1 „ „ $^1/_2$ „	46
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	350
20%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	36
1 „ „ $^1/_2$ „	60
1 „ „ 1 „	100
1 „ „ 5 „	450
30%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	40
1 „ „ $^1/_2$ „	64
1 „ „ 1 „	120
1 „ „ 5 „	540
50%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	50
1 „ „ $^1/_2$ „	80
1 „ „ 1 „	150
1 „ „ 5 „	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
$^{10}/_9$ nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) $^{10}/_9$ nitek na 1 □centimetr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane 22/20 nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	16
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	20
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	30
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 14 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	60
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 14 „ „ . . .	100
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) 22/20 nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	26
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 1 gram . . .	4
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy . . .	6
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za 1/4 metra	60
„ 1/2 „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za 1/4 metra	50
„ 1/2 „	90
„ 1 „	170

	hale-rzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216)

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego $1^1/_2$ metra czerwonego **gumowego węża** .	180
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	12
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych .	34
	" " " " " " dzieci .	34
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	8
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt*).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	54
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	10
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud.	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	22
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	14
Asa foetida	100	85
„ „ gross. pulv.	„	110
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortex Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (II^da^) gross. pulv.	„	40
„ Cinae gross. pulv.	„	30
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	30
„ Carvi gross. pulv.	„	26
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	50
Gummi Acaciae elect. (II^da^)	„	70
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (II^da^)	„	30
Radix Althaeae elect. (II^da^) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	36
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	40
„ Zingiberis „ „	„	40
Semen Sinapis pulveratum	„	20

*) Porównaj §. 23. Minist. rozp. z dnia 18. listopada 1900 (Dz. u. p. Nr. 195).

	Ilość	Cena
	gramy	halerzy
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	„	40
Sulfur sublimat. lotum venale	„	10
Vaselinum	„	30
Zincum oxydatum purum venale	„	60

Spis środków leczniczych

farmakopei zawierających wyskok, przy wydawaniu których za zezwoleniem krajowej władzy politycznej dozwoloną jest podwyżka do ustanowionej ceny w cenniku leków po myśli §. 15. rozporządzenia z dnia 18. listopada 1900 Dz. u. p. Nr. 195 co do taksy.

Extractum Condurango fluidum
„ **Hydrastidis fluidum**
„ Quebracho fluidum
„ Rhamni Purshiani fluid.
Linimentum saponato-camphor.
Liquor Capsici compos.
Mixtura oleoso-balsamica
Spiritus Aetheris
„ Anisi
„ aromaticus
„ camphoratus
„ Carvi
„ Ferri sesquichlor. aeth.
„ Juniperi
„ Lavandulae
„ Menthae piper.
„ Rosmarini
„ saponatus
„ Saponis kalini
„ Vini concentratus
„ dilutus
Tinctura Absynthii compos.
Tinctura Aconiti radicis
Tinctura Arnicae
Tinctura Aloes composita
„ Aurantii cortic.
Tinctura Belladonnae fol.
Tinctura Benzoës
„ Calami aromatic.
Tinctura Cantharidum
Tinctura Cascarillae
„ Catechu
„ Chamomillae
„ Chinae compos.
„ Cinnammomi
Tinctura Colchici semin.
„ **Digitalis**
Tinctura Gallarum
„ Guajaci
Tinctura Ipecacuanhae
„ **Jodi**
„ **Lobeliae**
Tinctura Myrrhae
„ Ratanhiae
„ Spilanthis composita
Tinctura Strychni
Tinctura Valerianae

Dodatek.

Tablica I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acetphenetidinum.
Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeino-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeinum hydrochloricum.
Coffeinum.
Coffeinum Natrio-benzoicum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.

Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kresolum.
Kresolum lipuefactum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Natrium hydrooxydatum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Sulfonalum.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.

Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Acetphenetidinum (Phenacetinum)	1·0	3·0
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Antifebrinum (Acetanilidum)	0·5	2·0
Antipyrinum	2·0	6·0
Antipyrinum Coffeino-citricum	1·5	3·0
Antipyrinum salicylicum	2·0	6·0
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Chloroformium	0·5	1·0
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Codeinum hydrochloricum	0·05	0·3
Coffeinum	0·20	0·60
Coffeinum Natrio-benzoicum	0·5	1·5
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892, L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyńcza	dawka dzienna
	w gramach	
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·20	1·00
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Oleum phosphoratum	1·0	5·0
Opium	0·15	0·50
Phosphorus	0·001	0·005
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti . . , ...	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Resina Podophylli (Podophyllinum)	0·05	0·2
Resorcinum	0·5	3·0
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Sulfonalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Theobrominum Natriosalicylicum	1·0	6·0
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0 30	1·00
Tinctura Lobeliae	1.00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5 00
Tinctura Opii simplex	1·50	5 00
Tinctura Strophanti	0·5	2·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Trionalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5 00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0 80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acetphenetidinum.
Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeino-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Bismuthum subgallicum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeinum hydrochloricum.
Coffeinum.
Coffeinum Natrio-benzoicum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Condurango fluidum.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.

Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.

Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Sulfonalum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 15. kwietnia 1901. **Część V.**

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. lutego 1901 L. 126.325, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 4. grudnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 12. z r. 1901 o regulacyi górnego Dniestru z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. listopada 1900, L. 36.184 w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 4. grudnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 12. z r. 1901, o regulacyi górnego Dniestru z dopływami.

§. 1.

Regulacya rzeki Dniestru od Kornalowic do Rozwadowa, tudzież rzeki Strwiąża od Biskowic do ujścia do Dniestru, wraz z korekcyą ujścia Tyśmienicy i Wereszycy jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl §. 5. ustawy z dnia 4. grudnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 12. z r. 1901 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma przedsiębiorcy po myśli protokołu de datto Wiedeń dnia 20 grudnia 1898 i zatwierdzony przez interesowane Ministerstwa projekt Wydziału krajowego z r. 1896, który preliminuje koszta budowy na 9,200.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach sumy kosztorysowej a to na podstawie opracować się mających projektów szczegółowych, które przedłożone będą Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Celem regulacyi jest:

a) obniżenie zwierciadła wody rzek objętych regulacyą dla uzyskania odpływu wód z bagien nadbrzeżnych;

b) wytworzenie koryta przydatnego dla żeglugi na Dniestrze od ujścia Strwiąża do Rozwadowa i na Strwiążu od ujścia młynówki Samborskiej w dół;

c) zabezpieczenie brzegów przeciw zrywaniu;

d) zmniejszenie wylewów na wymienionych przestrzeniach rzek.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia ośm i trwać ma od jesieni 1899 do jesieni 1927.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem budowle prywatne na rzece Dniestrze i dopływach w przestrzeniach powyżej wymienionych.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte być mają z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 4. grudnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 12. z r. 1901 i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 9,200.000 koron.

Wszelka zmiana projektu, którąby bezpośrednio lub pośrednio spowodowała podwyższenie sumy kosztorysowej, z drugiej strony zaś wszelkie przekroczenie preliminarza kosztorysowego w ramach zatwierdzonego projektu są niedopuszczalne a organa prowadzące budowę odpowiedzialne są osobiście za ścisłe przestrzeganie preliminarza kosztorysowego.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 4. grudnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 12. z r. 1901 datki kraju i państwa wpłacone być mają do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 3,680.000 koron w dwudziestu ośmiu ratach rocznych mianowicie: 27 rat po 131.428 koron a 28 i ostatnia rata w kwocie 131.444 koron począwszy od r. 1899;

b) 40% datek państwowej nadzwyczajnej dotacyi budowli wodnych w kwocie 3,680.000 koron w dwudziestu ośmiu ratach rocznych mianowicie: 27 rat po 131.428 koron a 28 i ostatnia rata w kwocie 131.444 koron począwszy od r. 1899;

c) 20% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,840.000 koron w dwudziestu ośmiu ratach rocznych mianowicie: 27 rat po 65.714 koron a 28 i ostatnia rata w kwocie 65.722 koron począwszy od r. 1900.

Datki konkurencyjne do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości, lub sąsiednich zakładów wodnych w myśl §. 51., kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. służyć mają na częściowe pokrycie 40% datku funduszu krajowego jednak w myśl §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116., suma tych datków konkurencyjnych nie może przekroczyć 30% kosztów budowy.

§. 6.

Coroczne raty datków funduszów państwowego melioracyjnego i krajowego, mają być wypłacane na fundusz regulacyjny po konstytucyjnem zatwierdzeniu zawierających przypadające raty datków preliminarzy państwa i kraju, względnie funduszu melioracyjnego tylko wówczas i tylko o tyle, o ile będą rzeczywiście potrzebne dla przeprowadzenia robót programem objętych.

Datki konkurencyjne stron prywatnych ściągane będą na mocy prawomocnych orzeczeń w drodze egzekucyi politycznej.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego mają być odpowiednio fruktyfikowane, sposób zaś lokacyi oznaczą od wypadku do wypadku interesowane Ministerstwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych, okaże się w funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to ma być ona zwrócona kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach.

§. 7.

Dla oznaczenia datków konkurencyjnych należy sporządzić odpowiednie katastry konkurencyjne wraz z planami sytuacyjnymi i utrzymywać je w ewidencyi podczas budowy.

§. 8.

Dla prowadzenia robót regulacyjnych, oraz pełnienia służby administracyjnej, ustanowi Wydział krajowy osobne kierownictwo budowy składające się z kierownika budowy i potrzebnego personalu pomocniczego, które to kierownictwo wykona roboty regulacyjne i wszelkie inne techniczne czynności według zatwierdzonych projektów pod nadzorem Wydziału krajowego.

Każdoczesną siedzibę kierownictwa budowy oznaczy Wydział krajowy.

Wszelkie pobory technicznych organów względnie ich pomocników w czasie budowy, tudzież koszta kancelaryjne i komisyjne delegatów Administracyi państwa i Wydziału krajowego (§. 9.) wysłanych do inspekcyi, kolaudacyi i ułożenia corocznych programów budowy mają być pokryte z funduszu regulacyjnego.

Wypłata tych poborów, dyet i kosztów podróży, odbywać się ma na podstawie preliminarza zatwierdzonego przez interesowane Ministerstwo.

Udzielanie innych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa spraw wewnętrznych i rolnictwa.

§. 9.

Dla ułożenia programu robót regulacyjnych, które mają być wykonane w następnym roku, zbiera się raz w rok za inicyatywą Wydziału krajowego w miejscu siedziby urzędowej kierownictwa budowy komisya składająca się:

a) z naczelnego kierownika regulacyi Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem jako zastępcy Namiestnictwa, a po wygaśnięciu jego funkcyi z wyższego przez Namiestnictwo wydelegowanego urzędnika technicznego państwowego;

b) z wyższego przez Wydział krajowy wydelegowanego technicznego urzędnika krajowego;

c) z kierownika budowy.

W komisyi tej brać będzie ewentualnie udział delegowany przez Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa urzędnik techniczny jako zastępca tych Ministerstw, w którym to celu winien Wydział krajowy donieść we właściwym czasie Ministerstwu spraw wewnętrznych o miejscu i dniu zebrania się komisyi.

Wydział krajowy jest upoważniony według potrzeby do częstszego zwołania tej komisyi.

Komisya w powyższy sposób złożona oznacza protokolarnie na miejscu na podstawie dostarczonych przez kierownika budowy planów i wyniku badań wstępnych roboty regulacyjne, które wykonane być mają w roku przyszłym na rachunek dotacyi rocznej, wynoszącej przeciętnie 328.570 koron włącznie z wydatkami na zarząd.

Program budowy na rok następny, ułożony przez komisyę wraz z projektami szczegółowymi wypracowanymi według tego programu przez kierownictwo budowy, należy przedłożyć Wydziałowi krajowemu do zbadania w porozumieniu z Namiestnictwem a następnie Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Dzień zebrania komisyi programowej oznaczy Wydział krajowy na wniosek kierownika budowy.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie regulacyi odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, informuje go dokładnie o postępie robót za pomocą peryodycznych raportów, a w wypadkach nagłości czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza potrzebne zdjęcia terenu i rzeki, wypracowuje szczegółowe projekty regulacyjne zwłaszcza tych przestrzeni, gdzie nastąpiły zmiany łożyska, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy. a co miesiąc najdalej dnia 15. następnego miesiąca przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie z postępu budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§. 11.

Przy nabywaniu gruntów potrzebnych do wykonania robót regulacyjnych należy się zastosować do postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38.

Przy odbieraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności tak czasowo jak i stale wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych na rzecz budowy, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy powołać odnośny akt wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta nabyte w drodze ugód i ekspropryacyi lub też uzyskane wskutek budowli regulacyjnych, winien kierownik budowy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego funduszu konserwacyjnego.

§. 12.

Wykonanie robót ziemnych odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Wykonanie budowli regulacyjnych i objazdów (mostów) a szczególnie dostawa materyałów, mogą być oddane w przedsiębiorstwo przyczem mają być przedewszystkiem uwzględnieni konkurujący do kosztów regulacyi właściciele gruntów nadbrzeżnych.

Wypłaty odbywać się mają na podstawie list płacy, tudzież wykazów należytości sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

W miarę postępu robót i dostaw może Wydział krajowy udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy 10% na ratę kolaudacyjną.

§. 13.

Wydziałowi krajowemu i Administracyi państwa przysługuje prawo przekonać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień zastępcom tych władz.

Inspekcye budowy zastępców Administracyi państwa, należy ile możności przeprowadzać równocześnie z inspekcyami zastępców Wydziału krajowego.

Zastępcy obu władz mają się w tym względzie co do czasu przeprowadzenia wymienionej czynności porozumieć w krótkiej drodze.

O spostrzeżeniach poczynionych podczas inspekcyi winien urzędnik techniczny przedłożyć sprawozdanie swej władzy przełożonej.

Komisya programowa jest upoważnioną zarządzić zmianę lub zasystowanie robót w granicach zatwierdzonego projektu względnie programu budowy, uwidoczniając to zarządzenie w dzienniku budowy, z zastrzeżeniem, że na to zarządzenie zgodzi się Wydział krajowy oraz zatwierdzą je interesowane Ministerstwa, którym odnośny protokół należy przedłożyć do decyzyi.

§. 14.

Kierownik budowy winien wypracować po upływie każdorocznego okresu budowy sprawozdanie doroczne z czynności budowlanej, które obok planów wykonawczych ma zawierać zestawienie kosztów budowy wedle rubryk kosztorysowych, preliminarz kosztorysowy, wartość budowy obliczona na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

§. 15.

Na podstawie corocznych sprawozdań operatów wykonawczych sprawdzonych przez oddział rachunkowy Wydziału krajowego przeprowadzać ma kolaudacyę wykonanych robót w terminach oznaczonych przez Wydział krajowy Komisya składająca się z delegatów wymienionych w §. 9. niniejszego rozporządzenia.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w obecności kierownika budowy i przedkłada wynik kolaudacyi wraz z wnioskami Wydziałowi krajowemu.

Akt kolaudacyjny sprawdzony przez Wydział krajowy i Namiestnictwo przedkłada się do zatwierdzenia Ministerstwu spraw wewnętrznych i rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tych Ministerstw nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

Po przeprowadzeniu kolaudacyi mają być oddane mosty zbudowane kosztem funduszu regulacyjnego interesowanym władzom, gminom lub stronom do dalszego utrzymania.

§. 16.

Do ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do Kasy chorych, tudzież do zakładu ubezpieczeń od wypadków opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawami opłat.

§. 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego

oddziału rachunkowego z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także kierownikowi budowy.

Namiestnictwo przedkłada zamknięcie rachunkowe Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

§. 18.

Przy robotach własnego zarządu należy się zastosować pod względem rachunkowym do instrukcyi rachunkowej wydanej dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 68.

Instrukcya techniczna dla kierownika budowy wydaną zostanie po przeprowadzeniu studyów uzupełniających i zebraniu doświadczeń w pierwszych latach budowy przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Piniński w. r.

Nr. 33.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. stycznia 1901, L. 1947/01, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Sokalu udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu Wydziałowi powiatowemu w Sokalu na rzecz funduszu konserwacyjnego wspomnianego mostu, do utrzymania którego obowiązane są strony konkurencyjne rzeczonego dojazdu w myśl postanowień ustawy z dnia 15. kwietnia 1881 (Dz. u. kr. Nr. 46.), tudzież noweli z dnia 9. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 38.), o ile dochód mytniczy nie wystarczy na pokrycie kosztów utrzymania, względnie rekonstrukcyi lub nowej budowy mostu.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) h:

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciu świń lub cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. stycznia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 8. marca 1901 L. 2318/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych, a to:

I.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gliniany.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Krasne-Gliniany Wydziałom powiatowym w Złoczowie i Kamionce strumiłowej, jako włady zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy w Krasnem według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Dochód z myta wpływać ma w $^{76}/_{100}$ częściach do właściwego funduszu drogowego powiatu złoczowskiego, a w $^{24}/_{100}$ częściach do odnośnego funduszu drogowego powiatu kamioneckiego.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Nadwiślańskiej.

Art. I

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Nadwiślańskiej Wydziałowi powiatowemu w Bochni jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach a to: w Krzykowie i Woli batorskiej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Myślenicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Głogoczowskiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Myślenicach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Głogoczowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 12. lipca 1870 Dz. u. kr. Nr. 76., którą nadane było Radzie powiatowej w Myślenicach prawo do poboru myta na drodze powiatowej Głogoczowskiej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Nadwórna-Markowce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Nadwórna-Markowce Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej jako władzy zarządzającej á to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu we Lwowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Jaryczów nowy-Podliski małe.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Jaryczów nowy-Podliski małe Wydziałowi powiatowemu we Lwowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Przemyślańsko-Pomorzańskiej.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Przemyślańsko-Pomorzańskiej Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach jako władzy zarządzadzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Czortkowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jagielnica-Ułaszkowce.

Art. I.

Radzie powiatowej w Czortkowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Jagielnica-Ułaszkowce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżenin tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Wygnanka-Probużna.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Wygnanka-Probużna Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Mokrzyska-Radłów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Mokrzyska - Radłów Wydziałowi powiatowemu w Brzesku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta drogowego i mostowego na jednej stacyi pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej tuchowsko-ryglicko-jodłowskiej.

Art I.

Radzie powiatowej w Tarnowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej tuchowsko-ryglicko-jodłowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy w Ryglicach przy dwóch rogatkach mytniczych w ten jednakże sposób, że opłata przy jednej z nich uiszczona przy drugiej powtórnie wymagana nie będzie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h;

c) od pięciu świń lub cieląt, jak również od 10 owiec 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Tarnów-Wałki.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Tarnów-Wałki Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Tarnów-Zakliczyn.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Tarnów-Zakliczyn Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże,

XIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Niwka-Bobrowniki-Radłów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Niwka-Bobrowniki-Radłów Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gołogóry.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Krasne-Gołogóry Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy w Krasnem i Trędowaczu według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XV.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Leżajsk koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Staremmiastem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie Leżajsk powiatu łańcuckiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę San pod Staremmiastem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Leżajsk.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XVI.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Dobra szlachecka koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie Dobra szlachecka powiatu dobromilskiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę San, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ustęp 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Dobra szlachecka.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h:

b) od każdej sztuki bydła dorosłego, wolno pędzonego (tudzież od wierzchowca) jako to: od koni, wołów, buhajów, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej sztuki bydła pędzonego młodego tego samego rodzaju po 6 (sześć) h.

Od bydląt jeszcze ssących nie będzie pobierane myto.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, prosiąt, jagniąt, koźląt i t. p. 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy płci i wieku wyjąwszy woźnicy, tudzież jeźdźca na koniu 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XVII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarom dworskim Ordynacyi łańcuckiej koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozów przez rzekę Wisłok w Gniewczynie łańcuckiej, Czarnej, Białobrzegach i Budach łańcuckich.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarom dworskim Ordynacyi łańcuckiej powiatu łańcuckiego prawo do pobierania myta od przewozów przez rzekę Wisłok w Gniewczynie łańcuckiej, Czarnej, Białobrzegach i Budach łańcuckich, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotów omyconych w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszarów dworskich Ordynacyi łańcuckiej.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy przy przewozach przez rzekę Wisłok w Gniewczynie łańcuckiej, Czarnej, Białobrzegach i Budach łańcuckich podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h, wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, które są wolne od opłaty myta;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny 1 (jeden) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ógólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XVIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu Ordynacyi przeworskiej koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Korniaktowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu Ordynacyi przeworskiej powiatu łańcuckiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłok w Korniaktowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego Ordynacyi przeworskiej.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów, osłów i każdej pędzonej sztuki bydła młodego tego rodzaju 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny z wyjątkiem źrebiąt, cieląt i t. d. ssących przy matkach 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h;

e) od osoby z taczkami lub wózkiem 8 (ośm) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XIX.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Bereźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Bereźnicy radwańskiej powiatu wadowickiego wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie powiatu krakowskiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo pomienionych obszarów dworskich.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 10 (dziesięć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 4 (cztery) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 10 (dziesięć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 4 (cztery) h.

W czasie wezbrania Wisły, w czasie burzy, płynienia kry i lodów opłata mytnicza pobieraną będzie podwójnie.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XX.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Brzozdowcach koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Podhorcach.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Brzozdowcach prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Podhorcach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Brzozdowcach.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez rożnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, buhaja i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Członkowie gminy w Podhorcach wolni są zupełnie od opłaty myta, pod warunkiem utrzymywania przez tę gminę własnym kosztem zjazdów do przewozu.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Chodorowie koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Bukawinie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Chodorowie prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Bukawinie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej Władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Chodorowie

Art. II.

Opłaty mytniczej pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 5 (pięć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 5 (pięć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Członkowie gminy w Bukawinie wolni są od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXII.

U c h w a ł a

o udzieleniu probostwu w Leżajsku koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San w Rzuchowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się probostwu w Leżajsku powiatu łańcuckiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę San w Rzuchowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo probostwa w Leżajsku.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wisłoku w Dąbrówkach, od mostów na rzece Mleczce w Kańczudze, od mostu na rzece Trzebośni w Rudzie i od mostu na rzece Mleczce w Gniewczynie łańcuckiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wisłoku w Dąbrówkach, od dwóch mostów na rzece Mleczce w Kańczudze, od mostu na rzece Trzebośni w Rudzie i od mostu na rzece Mleczce w Gniewczynie łańcuckiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Od mostu na rzece Wisłoku w Dąbrówkach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

II. Od dwóch mostów na rzece Mleczce w Kańczudze:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów,

buhajów, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) h.

III. Od mostu na rzece Trzebośni w Rudzie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny i t. p. 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

IV. Od mostu na rzece Mleczce w Gniewczynie łańcuckiej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od pięciu świń albo cieląt, od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

XXIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Biecz-Golanka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Biecz-Golanka Wydzia-

łowi powiatowemu w Gorlicach jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ustęp 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

1. W Rzepienniku Strzyżowskim:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. W Racławicach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45., którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach prawo do pobierania myta na drodze gminnej Biecz-Golanka.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XXV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk.

Art. I.

Radzie powiatowej w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na trzech stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XXVI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga.

Art. I.

Radzie powiatowej w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XXVII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lubycza-Józefówka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Lubycza - Józefówka Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XXVIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami.

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki bydła młodego tego rodzaju 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXIX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Stanisławowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzycy pod Czerniejowem.

Art. I.

Radzie powiatowej w Stanisławowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bystrzycy pod Czerniejowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h:

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 8 (ośm) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

XXX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Horodence koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki.

Art. I.

Radzie powiatowej w Horodence nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta drogowego i mostowego pobierać należy przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXXI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Nowym Targu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Nowy Targ-Suchahora w Czarnym Dunajcu.

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Targu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Nowy Targ-Suchahora w Czarnym Dunajcu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ustęp 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXXII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie w Mizuniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie w Mizuniu prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy w Mizuniu.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec (dwa) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXXIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie w Horodyszczu bazyliańskiem koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug między Horodyszczem bazyliańskiem a Wołświnem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie w Horodyszczu bazyliańskiem powiatu sokalskiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Bug między Horodyszczem bazyliańskiem a Wołświnem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ustęp 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy w Horodyszczu bazyliańskiem.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XXXIV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek.

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Stary Sącz - Piwniczna - Mniszek, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju n. p. od źrebiąt ssących idących przy matkach 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt z wyjątkiem cieląt ssących przy matkach, owiec, kóz, nierogacizny, jako też od każdej sztuki pędzonej młodego bydła zarówno ze starszem tego rodzaju n p. od prosiąt, jagniąt, koźląt 3 (trzy) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 25. listopada 1870 Dz. u. kr. Nr. 85., którą nadane było prawo do poboru myta na drodze powiatowej Piwnickiej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XXXV.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Siedliskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Siedliskach.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Siedliskach powiatu rzeszowskiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłok w Siedliskach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo pomienionego obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 35.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. marca 1901, L. 20.438, o ustanowieniu stacyj kolejowych w Zakopanem i w Grzegórzkach ad Kraków (przy rzeźni miejskiej) stałemi stacyami do ładowania i wyładowania żywych zwierząt i mięsa.

Na podstawie §. 10. ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. ust. państw. Nr. 35.) i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 (Dz. ust. państw. Nr. 14.) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie, ustanawia następujące stacye kolejowe stałemi stacyami do ładowania i wyładowania żywych zwierząt i mięsa, a mianowicie:

1. Na linii Chabówka-Zakopane stacyę kolejową w Zakopanem, i

2. na linii Kraków-Kocmyrzów stacyę kolejową w Grzegórzkach ad Kraków (przy rzeźni miejskiej krakowskiej).

Przy ładowaniu i wyładowaniu zwierząt na tych stacyach należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582.

To rozporządzenie wchodzi w wykonanie od dnia następującego po ogłoszeniu w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 36.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z 27. marca 1901, L. 30.938, względem wzajemnego przekazywania towarów przewozowych na granicy austryacko-rosyjskiej.

Wedle ogłoszenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 9. marca 1901 (Dz. u. p. Nr. 26.) rozszerzono wskutek umowy, zawartej z cesarsko-rosyjskim rządem (ratyfikowanej przez wymianę odnośnych pism dyplomatycznych

dokonaną $\frac{19.}{7.}$ lutego 1901) ważność konwencyi z $\frac{3.\ \text{października}}{21.\ \text{września}}$ 1851 (galic. Dzien. ust. kr. Nr. 125 ex 1852) względem wzajemnego przekazywania towarów przewozowych przez obustronne urzędy cłowe na granicy Galicyi wraz z okręgiem krakowskim a Królestwa rosyj. Polskiego na wszystkie w tym względzie w rachubę wchodzące urzędy cłowe wzdłuż granicy austryacko-rosyjskiej.

Ten rozszerzony wzajemny obrót wchodzi w życie z dniem $\frac{1.\ \text{kwietnia}}{19.\ \text{marca}}$ 1901.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 5. maja 1901. **Część VI.**

Nr. 37.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. kwietnia 1901 L. 20.648, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kopyczyńce na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy ustawy z dnia 18. marca 1883 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 36, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kopyczyńce na pobór stuprocentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, od r. 1901 począwszy.

Lwów, dnia 2. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 1. kwietnia 1901 do L. 34.124, co do ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od dnia 1. kwietnia do końca września 1901.

Jezdne pocztowe od konia i za miryameter ustanawia się na czas od 1. kwietnia do końca września 1901, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Złoczów, Kołomyja, Brzeżany	1	88	1	57
Sambor, Żółkiew, Stanisławów, Lwów, Przemyśl, Tarnopol, Czortków	1	94	1	62
Rzeszów, Stryj	2	02	1	68
Nowy Sącz, Tarnów, Sanok	2	05	1	71
Wadowice, Kraków	2	12	1	77

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miryameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 1. kwietnia 1901.

C. k. Radca Dworu:
Seferowicz w. r.

Nr. 39.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. marca 1901 L. 17.273, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mielcu, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 r. Dz. ust. i rozp. kr Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mielcu przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego. Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

A. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. marca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 40.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. marca 1901 L. 17.272, w przedmiocie przedłużenia Radom powiatowym w Mielcu i w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radomyśl-Lisia góra na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radom powiatowym w Mielcu i w Tarnowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13 lipca 1896 r. Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radomyśl-Lisia góra na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radom powiatowym w Mielcu i w Tarnowie przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radomyśl-Lisia góra, na jednej stacyi mytniczej w terytoryum powiatu mieleckiego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Dochód z myta wpływać ma w $^{7}/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu mieleckiego, a w $^{3}/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu tarnowskiego.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. marca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 41.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. marca 1901 L. 17.726, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Iławcze-Skałat na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Trembowli udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 r. Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Iławcze-Skałat na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Trembowli przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowla-Iławcze-Skałat pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy wedle następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. marca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 42.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. kwietnia 1901 L.3970/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. kwietnia do 30. czerwca 1901 r.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej przyzwolić, aby na rzecz funduszu krajowego pobierane były nadal prowizorycznie dodatki do podatków bezpośrednich według wymiaru ustanowionego uchwałą Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. grudnia 1900 i pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898 r. także w czasie od 1. kwietnia do 30. czerwca 1901 r. z zastrzeżeniem konstytucyjnego ustanowienia budżetu krajowego.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie:

a) dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5%owego podatku od domów wolnych od podatku, w miastach w wysokości 65 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

b) dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 72 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858 r., ogłoszonem rozporządzeniem c. k.

Ministerstwa spraw wewnętrznzch z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.;

c) opodatkowani w mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim opłacać będą dodatek do podatków wymienionych pod a) w wysokości 54 h, a do podatków wymienionych pod b) w wysokości 61 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. kwietnia 1901 L. 10.747, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 1. lipca 1901. **Część VII.**

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. kwietnia 1901 L. 20.697, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Grybowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Grybów-Zborowice i z Grybowa do Krzyżówki, oraz od mostu na rzece Białej między Wilczyskami a Wojnarową na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Grybowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Grybów-Zborowice i z Grybowa do Krzyżówki, oraz od mostu na rzece Białej między Wilczyskami a Wojnarową na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Grybowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Grybów-Zborowice i z Grybowa do Krzyżówki, oraz od mostu na rzece Białej między Wilczyskami a Wojnarową, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

A. Na drodze Zborowicko-Grybowskiej:

1. Na stacyi w Siedliskach, myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Na stacyi w Białej niżnej:

α) Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

β) Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

B. Na drodze z Grybowa do Krzyżówki na stacyi w Kąclowej, myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

C. Od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) h.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciorga świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciorga owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 2. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. kwietnia 1901 L. 23.599, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania myta drogowego w Krukienicach na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mościskach, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania myta drogowego w Krukienicach na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach przedłuża się na lat pięć prawo do pobierania myta drogowego w Krukienicach na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. kwietnia 1901 L. 23.399, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Załośce-Tarnopol na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Brodach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do

pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Założce-Tarnopol na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Brodach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Założce-Tarnopol na trzech stacyach mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta na każdej z trzech stacyj pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. maja 1901, L. 15.410, którem na mocy upoważnienia udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 30. stycznia 1901 L. 31.509/1900 w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych zmienia się formularz na kartę stanowienia, umieszczony w rozporządzeniu wykonawczem z dnia 6. października 1889 (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 61.) do ustawy krajowej z dnia 8. grudnia 1881, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 71., o używaniu ogierów będących własnością prywatną do stanowienia.

Art. I.

Ogłoszony rozporządzeniem wykonawczem z dnia 6. października 1889, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 61, formularz B dla przepisanej w §. 8. tego rozporządzenia karty stanowienia uchyla się, a natomiast ma obowiązywać następujący formularz:

Formularz B.

Kraj:
Powiat polityczny:
Stacya ogiera: Rok stanowienia:

Karta stanowienia.

Licencyonowany ogier prywatny (Nazwa ogiera)
Pana (Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza ogiera)
stanowił klacz (Maść, znaki i wiek)
Pana (Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza klaczy)
a mianowicie:

po raz 1-szy dnia
„ „ 2-gi „
„ „ 3-ci „
„ „ 4-ty „

. . . . . . dnia . . . . . . 190 .

(Posiadacz ogiera)

(Na odwrotnej stronie karty stanowienia:)

Powyższa klacz miała w miesiącu . . . . . 190 . źrebię . . . . maści . . . . z oznakami . . . .

. . . . . . dnia . . . . . . 190 .

Naczelnik gminy.

Uwaga: Posiadacz klaczy ma w powyższym rodowodzie wpisać miesiąc urodzenia, płeć, maść i ewentualne oznaki źrebięcia i najpóźniej w 4 miesiące po urodzeniu źrebięcia postarać się o potwierdzenie tego wpisu (data i podpis) przez odnośnego naczelnika gminy.

Art. II.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. kwietnia 1901 L. 24.059, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rawie ruskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa-Uhnów na jednej stacyi mytniczej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rawie ruskiej udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa-Uhnów na jednej stacyi mytniczej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rawie ruskiej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa-Uhnów na jednej stacyi mytniczej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. kwietnia 1901 L. 27.732, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Husiatynie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Husiatynie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. kwietnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 9. maja 1901 L. 47.580, w sprawie zezwolenia na transportowanie opodatkowanego piwa, wódki, oleju mineralnego i cukru w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie Państwa na drodze Jabłonka przez Podwilk do Chabówki.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 15. kwietnia 1901. L. 22.164 i odnośnie do tut. rozporządzeń z dnia 13. sierpnia 1894 L. 75.166 z dnia 24. lipca 1899 L. 79.382 i z dnia 12. stycznia 1900 L. 143.853 ex 1899 podaje się niniejszem do wiadomości, że opodatkowane piwo, wódkę, olej mineralny i cukier w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną, a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie Państwa, a mianowicie cukier i olej mineralny w ilościach większych niż 2 kilogramy, piwo w ilościach większych niż 2 litry, a wódkę w ilościach większych niż jeden litr, wolno transportować także drogą z Jabłonki na Węgrzech przez Podwilk do Chabówki (okręg skarbowy Nowy Sącz). — Oddziałem straży skarbowej położonym najbliżej tej drogi jest oddział straży skarbowej w Nowym Targu.

Korytowski w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. maja 1901 L. 31.676, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Przemyślanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gliniany-Zadwórze na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Przemyślanach udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gliniany-Zadwórze na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Przemyślanach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gliniany-Zadwórze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

*Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 21. maja 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 51.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. maja 1901 L. 31.458, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Chrzanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Chrzanowa do Oświęcima, z Trzebini do Lgoty, z Chrzanowa do Alwerni, z Jaworzna do Wysokiego brzegu i na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna na przeciąg lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Chrzanowie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u i rozp. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Chrzanowa do Oświęcima, z Trzebini do Lgoty, z Chrzanowa do Alwerni, z Jaworzna do Wysokiego brzegu i na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Chrzanowie przedłuża się na dalszych lat pięć, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, prawo do pobierania opłat mytniczych:

A. Na drogach powiatowych:

1. Chrzanowsko-Oświęcimskiej przy dwóch stacyach myta drogowego:

a) w Libiążu małym koło Leśniczówki;

b) w Bóbrku na Budzowach.

2. Trzebińsko-Lgockiej przy jednej stacyi myta drogowego w Myślachowicach.

3. z Chrzanowa do Alwerni przy dwóch stacyach myta drogowego:

a) w Kościelcu;

b) w Oblaszkach;

4. z Jaworzna do Wysokiego brzegu, będącej przedłużeniem drogi powiatowej Wrocławskiej przy dwóch stacyach:

a) myta drogowego w Pechniku;

b) myta mostowego w Łączkach na Wysokim brzegu.

B. Na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna na stacyi w Korzeńcu.

Od każdego z sześciu myt drogowych i jednego myta mostowego pod A. 1., 2., 3. i 4. poszczególnionych pobierać należy opłatę według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Natomiast od myta pod B. wyszczególnionego pobierać należy opłatę według poniższego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 14. maja 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 52.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. maja 1901 L. 31.459, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sanoku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Sanoczku w Trepczy, na drodze gminnej I. klasy Sanok-Mrzygłód na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Sanoku, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Sanoczku w Trepczy, na drodze gminnej I. klasy Sanok-Mrzygłód, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Sanoku przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Sanoczku w Trepczy,

na drodze gminnej I. klasy Sanok-Mrzygłód, z zastrzeżeniem, że gmina i obszar dworski w Trepczy przyczyniać się będą do utrzymania mostu w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Trepczy wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 14. maja 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 30. czerwca 1901. Część VIII.

Nr. 53.

Ogłoszenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 22. czerwca 1901 L. 72.657, o poborze podatku konsumcyjnego od mięsa w mieście Jarosławiu i Stryju wedle I-szej, a w miastach Bochni, Chrzanowie i Jaworowie oraz we wsi Knihinin wedle II-giej klasy taryfy.

Według obliczenia ludności dokonanego w dniu 31. grudnia 1900 liczą miasta Jarosław i Stryj zwyż 20.000, a miasta Bochnia, Chrzanów i Jaworów oraz wieś Knihinin zwyż 10.000 dusz.

Wobec tego wyniku obliczenia ludności zaprowadza się w powyższych miastach i w powyższej wsi w myśl ustawy z dnia 16. czerwca 1877 Dz. u. p. Nr. 60. i dodanej do tej ustawy taryfy począwszy od 1. lipca 1901 pobór podatku spożywczego od mięsa a to: w miastach Jarosławiu i Stryju według I-szej, zaś w miastach Bochni, Chrzanowie i Jaworowie oraz we wsi Knihininie według II-giej klasy taryfy.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 2. sierpnia 1901. **Część IX.**

Nr. 54.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 10. czerwca 1901 L. 61.769, dotyczące uregulowania biegu linii akcyzowej król. stoł. miasta Lwowa, między rogatką Gródecką i Janowską, tudzież przesunięcia tej linii poza nową rzeźnię miejską we Lwowie.

Na podstawie reskryptów c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 7. stycznia 1891 L. 45.126 z r. 1890 i z dnia 16. kwietnia 1901 L. 23.703, którymi zezwolono na przesunięcie rogatki Janowskiej i wcielono terytoryum nowej rzeźni miejskiej w obręb akcyzowy miasta Lwowa, ustanawia się bieg linii akcyzowej we Lwowie w sposób następujący:

Od rogatki Gródeckiej biegnie linia akcyzowa wzdłuż ulicy „Podkolejowej“ do południowego krańca Czerniowieckiego dworca kolejowego (budka strażnicza Nr. 20), następnie wzdłuż południowego krańca terytoryum kolejowego aż do mostu kolejowego przy „Lewandówce“, potem w północno-zachodnim kierunku obok granicy terytoryum kolejowego wzdłuż ulicy (budka strażnicza Nr. 21 słup graniczny Nr. 29) aż do mostu prowadzącego z ulicy Janowskiej na miejsce musztry (słup graniczny Nr. 30 budka strażnicza Nr. 22).

Od tego mostu biegnie linia wzdłuż krańca terytoryum kolejowego w kierunku ku północy aż do południowego kątu parceli gruntowej 7511 (słup graniczny Nr. 31) przecina obok rogatki Janowskiej ulicę Janowską (słup graniczny Nr. 32) i biegnie potem w kierunku północno-wschodnim obok fabryki Domaszewicza i Lewińskiego wzdłuż gruntów fundacyi Skarbkowskiej i Frydrychówki z jednej strony i ogrodzenia chrześciańskiego cmentarza i muru izraelickiego cmentarza drugiej strony i styka się tutaj z dawną linią akcyzową (słup graniczny Nr. 33), która biegnie zewnątrz Kortumówki ku rogatce Kleparowskiej.

Od rogatki Żółkiewskiej biegnie linia akcyzowa wzdłuż realności 335$^3/_4$ i równocześnie wzdłuż granicy miasta Lwowa i przyległej gminy Zniesienie w kierunku rowu aż do ulicy Adamowej (słup graniczny Nr. 48).

Ztąd począwszy zmienia nowa linia prosty kierunek ku północy (budka strażnicza Nr. 32) zwraca się ku wschodowi i biegnie wzdłuż granicy miasta Lwowa obok parcel gruntowych 5424 i 5423/2 (słup graniczny Nr. 47) tutaj zwraca się znowu ku północy i zmierza na granicy wymienionych parcel (budka strażnicza Nr. 31 słup graniczny Nr. 46) ku północy, biegnie następnie w kierunku północno-zachodnim wzdłuż parceli katastralnej 5425/1 (słup graniczny Nr. 45 budka strażnicza Nr. 30) aż do punktu, gdzie ta parcela z parcelą 5364 się styka.

Tutaj łamie się i zwraca ku południowi wzdłuż granicy wymienionych parcel i prowadzi w prostym kierunku do dotychczasowej linii akcyzowej aż do parceli 5429 (słup graniczny Nr. 44) skąd znowu zwraca się ku północy i przybiera dotychczasowy kierunek.

Lwów, dnia 10. czerwca 1901.

Korytowski w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. czerwca 1901 L. 35.289. wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jarosławia na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie wyrażoną w piśmie z dnia 21. maja 1901 L. 52.630, zezwala gminie miasta Jarosławia na dalszy pobór przyzwolonej jej ustawą z dnia 21. maja 1895 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 47. opłaty gminnej od piwa w wysokości 2 K 40 h od jednego hektolitra, a to pod warunkami w ustawie tej postanowionymi na przeciąg sześciu lat, t. j. od 1. stycznia 1902 do końca roku 1907.

Lwów, dnia 7. czerwca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego.
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. czerwca 1901 L. 37.558, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku przez lat 6 od dnia 1. czerwca 1901 r. począwszy, pod warunkami oznaczonymi w ustawie krajowej z dnia 5. kwietnia 1889 r. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 36., jednak z tem zastrzeżeniem, że wysokość tych opłat wynosić będzie:

a) od litra okowity 6 h;

b) od litra szumówki (do 20 stopni) 4 h;

c) od litra słodzonych napojów t. j. rumu, araku, śliwowicy, rozolisu, likieru, ponczowej esencyi i t. d. 3 h;

d) od litra wiśniaku, maliniaku 20 h:

e) od hektolitra miodu 3 K 74 h;

tudzież że gmina stosownie do deklaracyi Zwierzchności gminnej w Peczeniżynie z dnia 4. lutego 1901 r. L. 77 co do wydzierżawienia prawa tego poboru porozumie się z c. k. Dyrekcyą funduszu propinacyjnego, względnie z dotyczącym jej dzierżawcą.

Lwów, dnia 13. czerwca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. czerwca 1901 L. 37.557, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jasła na pobór 100% dodatku do podatku spożywczego od mięsa.

Na mocy ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 24. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Jasła na pobór stuprocentowego (100%) dodatku do podatku spożywczego od mięsa na przeciąg lat pięciu od roku 1901 począwszy, z zastrzeżeniem, że dodatkowy pobór tego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia nie jest dozwolony.

Lwów, dnia 13. czerwca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 58.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. maja 1901 L. 35.277, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Jarosławia koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 43. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Jarosławia udzielonej ustawą z dnia 1. maja 1895 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 42. koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującemi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Jarosławia na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 1. maja 1895 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 42, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz ust. i rozp. kraj. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Jarosławia pobierać ma myto kopytkowe na następujących sześciu do miasta prowadzących drogach:

1. na gościńcu rządowym od strony Przeworska;
2. na gościńcu rządowym od strony Radymna;
3. na drodze krajowej Jarosławsko-Bełzkiej za mostem na Sanie;
4. na drodze powiatowej Jarosław-Hucisko przed drogą do Pawłosiowa wiodącą;
5. na drodze Pełkińskiej przed karczmą Langsama;
6. na drodze gminnej prowadzącej przez Szwarzmanówkę na przedmieście Misztale.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 31. maja 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 59.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 21. czerwca 1901 L. 70.190, o przedkładaniu deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1902/1903.

W myśl §. 39. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyi do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1902/1903 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1901.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego, a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyi, obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, które zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego, względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych określonych bliżej w §§. 78. i 82. ustawy, przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi obowiązani są kontrybuenci wypełniać jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza.

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracyę udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzeniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwowie i Krakowie c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyi urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące.

Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności niemiłych zarówno dla stron jak dla władz, upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyi.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 21. czerwca 1901.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 29. sierpnia 1901. **Część X.**

Nr. 60.

U s t a w a

z dnia 18. sierpnia 1901 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchylająca postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. ust. kraj. Nr. 93. o poborze krajowych opłat konsumcyjnych, o ile się tyczą poboru opłaty konsumcyjnej od gorących palonych płynów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. ust. kraj. Nr 93. o poborze krajowych opłat konsumcyjnych, o ile się tyczą poboru opłaty konsumcyjnej od gorących palonych płynów spirytusowych, tracą moc obowiązującą z dniem 31. sierpnia 1901.

Art. II.

Krajową opłatę konsumcyjną, uiszczoną za te palone gorące płyny spirytusowe, które ulegną dodatkowemu opodatkowaniu, przewidzianemu w art. II. ustawy państwowej z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86. zwróci fundusz krajowy osobom, obowiązanym do zapłacenia tego dodatkowego podatku o ile udowodnią, że dotychczasowa krajowa opłata konsumcyjna została od tych płynów według taryfy uiszczoną.

Bliższe postanowienia co do zwrotu uiszczonej opłaty unormuje rozporządzenie, wydane przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 18. sierpnia 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 5. września 1901. **Część XI.**

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. sierpnia 1901 L. 10.411|pr., wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym w sprawie przewidzianego ustawą krajową z dnia 18. sierpnia 1901 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 60. zwrotu krajowej opłaty konsumcyjnej uiszczonej od tych gorących palonych płynów spirytusowych, które po myśli art. II. ustawy państwowej z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86. ulegną dodatkowemu opodatkowaniu.

§. 1.

Z dniem 31. sierpnia 1901 ustaje pobór krajowej opłaty konsumcyjnej od palonych gorących płynów spirytusowych, ustanowionej ustawą krajową z dnia 4. lipca 1899 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 93.

§. 2.

Krajową opłatę konsumcyjną, uiszczoną za te palone gorące płyny spirytusowe, które ulegną dodatkowemu opodatkowaniu, przewidzianemu w art. II. ustawy państwowej z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86. zwróci fundusz krajowy osobom obowiązanym do zapłacenia tego dodatkowego podatku, o ile udowodnią, że dotychczasowa krajowa opłata konsumcyjna została od tych płynów według taryfy uiszczoną.

§. 3.

Na udowodnienie uiszczenia krajowej opłaty konsumcyjnej według taryfy od gorących palonych płynów spirytusowych, dodatkowo w dniu 1. wrze-

śnia 1901 opodatkowanych, a tem samem dla otrzymania z funduszu krajowego zwrotu uiszczonej opłaty należy przedłożyć Wydziałowi krajowemu boletę wystawioną przez dzierżawcę opłaty konsumcyjnej na druku przez Wydział krajowy wydanym, a zaopatrzoną na odwrotnej stronie poświadczeniem c. k. organów, powołanych do przeprowadzenia w dniu 1. września 1901 dodatkowego opodatkowania wódki po myśli art. II. ustawy państwowej z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86., iż od wymienionych w bolecie gorących palonych napojów spirytusowych w całości ewentualnie od której ilościowej części dodatkowy podatek został wymierzony.

Przy przedkładaniu c. k. organom, przedsiębiorącym dodatkowe opodatkowanie, bolety na uiszczoną krajową opłatę konsumcyjną należy jednocześnie złożyć dokumenta lub środki dowodowe, potwierdzające tożsamość napojów spirytusowych w bolecie oznaczonych z tymi napojami, które mają być dodatkowo opodatkowane.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 16. września 1901. **Część XII.**

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1901 L. 42.147, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Krosna na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem po myśli §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 24. zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa gminie miasta Krosna na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu od roku 1901 począwszy.

Lwów, dnia 10. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 25. lipca 1901 L. 8156/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. lipca do 31. sierpnia 1901.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. czerwca 1901 o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. lipca do 31. sierpnia 1901.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od wolnych od podatku domów w miastach, domowo-czynszowego w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858 r. ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim, pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych w ustępie 1. w wysokości 49 h, a do podatków wymienionych w ustępie 2. w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1901 L. 25.105, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 64.

U s t a w a

z dnia 11. lipca 1901, o udzieleniu gminie miasta Tarnowa koncesyi na pobór opłat kopytkowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Tarnowa na przeciąg trzech lat od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami poniżej określonymi.

Art. II.

Gmina miasta Tarnowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących ośmiu do miasta prowadzących drogach w miejscu, gdzie wchodzą w okręg miasta:

1. Rudy,
2. Strusina,
3. Nowy Świat,
4. Pogwizdów,
5. Grabówka,
6. Zabłocie,
7. Terlikówka,
8. na drodze obok koszar kawaleryi.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania tychże w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu roboty poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz ust. kraj. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Tarnowa, pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nieutrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Tarnowa pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. lipca 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. lipca 1901 L. 7845/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 25. czerwca 1901 zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, którą udzielono Radzie powiatowej w Brzozowie na pięć lat koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Brzozowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka.

Art. I.

Radzie powiatowej w Brzozowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta drogowego na dwóch stacyach pobierać należy według następującego wymiaru:

A. W Trześniowie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B. Haczowie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Opłatę myta mostowego na jednej stacyi w Haczowie mianowicie od mostu na rzece Wisłoku pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od pięciu świń lub cieląt i od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Włościanie gminy Haczowa wolni są od wszelkiej opłaty ustanowionej na stacyi drogowo-mostowej w Haczowie.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45, którą nadane było Radzie powiatowej w Brzozowie prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 66

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1901 L. 43.249, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Wieliczka-Świątniki na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Wieliczka-Świątniki na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianonowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Wieliczka-Świątniki Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce na rzecz tejże drogi i na jej trakcie znajdującego się mostu na rzece Wildze, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1901 L. 43.422, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Wieliczce, udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Wieliczce przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr 68.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1901 L. 45.033, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Stryju udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Stryju przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. lipca 1901 L. 46.242, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nadwórnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Nadwórnie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nadwórnej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 70.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. lipca 1901 L. 41.679, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Skałacie udzielonej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49., koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste Wydziałowi powiatowemu w Skałacie na rzecz tej drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lipca 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 71.

U s t a w a

z dnia 25. lipca 1901, o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księtwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Obwałowanie lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach wraz z regulacyą potoków Więckówki i Milówki, ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1898, preliminujący koszta robót na 130.000 zł. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ust. 1. i §. 4. ust. 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztę preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które

ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych, zawiązana będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod a), b) i c) mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz. Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów wodnych;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.;

3. z corocznych datków kraju i prestacyi konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych na konserwacyę, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobów uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Offensee, dnia 25. lipca 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. sierpnia 1901 L. 46.816, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Wadowice na pobór 100% dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., gminie miasta Wadowice na pobór 100% dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, od r. 1902 począwszy.

We Lwowie, dnia 13. sierpnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 73.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. sierpnia 1901 L. 52.228, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Liska na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala gminie m. Liska po myśli §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od 1. stycznia 1902.

We Lwowie, dnia 10. sierpnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 74.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 2. sierpnia 1901 L. 83.985, dotyczące opustów w podatkach bezpośrednich na rok 1901.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do X. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 11. lipca 1901 L. 37.882, należą się w roku 1901 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków od podatku domowego czasowo uwolnionych opust w wysokości $12\frac{1}{2}$%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego ustaloną została na r. 1901 w tej samej kwocie jak w r. 1900, t. j. w kwocie 34,923.952 K.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw zobowiązanych do publicznego składania rachunków wymienionych w §. 100. ust. 1. i 5. powołanej ustawy

przypisany i pobierany być ma w roku 1901 zamiast w wysokości $10^1/_2\%$ tylko w wysokości $10{\cdot}05\%$ (dziesięć pięć setnych).

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na te podatki. Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić, poda każdy c. k. Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Korytowski w. r.

Nr. 75.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. sierpnia 1901 L. 55.556, w przedmiocie przedłużenia gminie Cikowice koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę w Cikowicach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie Cikowice udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę w Cikowicach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie Cikowice powiatu Bocheńskiego przedłuża się na przeciąg dalszych lat pięciu prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę w Cikowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 5 (pięć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby pieszej, jadącej wozem, wyjąwszy woźnicę, lub jadącej wierzchem 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. sierpnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. sierpnia 1901 L. 56.714, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jaworowa na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu.

Na mocy §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Jaworowa na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu.

We Lwowie, dnia 23. sierpnia 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 8. października 1901. **Część XIII.**

Nr. 77.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1901 L. 102.009, o wyborach do komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego „powiat polityczny Przeworsk".

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 26. lipca 1899 (Dz. p. p. Nr. 199 z roku 1899) kreowano z gmin wydzielonych z powiatu politycznego Łańcut a należących do okręgu sądu powiatowego w Przeworsku — nowy „powiat polityczny Przeworsk".

Wskutek tego utworzono na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1901 L. 74.965 (Dz. u. p. Nr. 19) nowy okręg rozkładowy powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Przeworsk".

W myśl §§. 16. i 18. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (Dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1901 L. 18.550 prawybory, względnie wybory członków i zastępców członków komisyj podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego nowego okręgu rozkładowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

1) do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborców) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 8. października 1901; co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 9. października 1901;

2) do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy dzień 22. października 1901;

3) do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla IV. klasy dzień 23. października 1901.

Prawybory ad 1) oraz wybory ad 2) i 3) odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Przeworsku. Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Przeworsku osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 12. września 1901.

Zubrzycki w. r.

Nr. 78.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1901 L. 102.009, o wyborach do komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego „powiat polityczny Łańcut“ (z wyłączeniem gmin przydzielonych do powiatu politycznego w Przeworsku).

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 26. lipca 1899 (Dz. u. p. Nr. 199 z roku 1899) wydzielono z powiatu politycznego Łańcut gminy należące do okręgu sądu powiatowego w Przeworsku i utworzono z tych ostatnich gmin nowy „powiat polityczny Przeworsk“.

Wskutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1901 L. 74.965 (Dz. u. p. Nr. 19) w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Łańcut“ nowy okręg rozkładowy „powiat polityczny Łańcut“ (z wyłączeniem gmin przydzielonych do „powiatu politycznego Przeworsk“).

W myśl §§. 16. i 18. ustawy z dnia 25. października 1899 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1901 L. 18.550 prawybory, względnie wybory członków i zastępców członków komisyj podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego nowego okręgu rozkładowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

1) do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborców) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 8. października 1901; — co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 9. października 1901;

2) do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla III. klasy dzień 22. października 1901;

3) do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla IV. klasy dzień 23. października 1901.

Prawybory ad 1) odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych w Łańcucie i Leżajsku, zaś wybory ad 2) i 3) w siedzibie c. k. Starostwa w Łańcucie.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania, otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Łańcucie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 12. września 1901.

Zubrzycki w. r.

Nr. 79.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1901 L. 102.009, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§. 16., 18. i 22. (ustęp 2.) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1901 L. 18.550 wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I., II., III. i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce ustępującej połowy członków i zastępców członków tychże komisyj i wyznacza do przeprowadzenia tychże uzupełniających wyborów następujące termina;

A. W miastach Lwów i Kraków.

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej dzień 7. października b. r.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej dzień 8. października b. r.

III.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Krakowskiej dzień 8. października b. r.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Lwowie dzień 8. października b. r.

V.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Lwowie dzień 9. października b. r.

VI.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Krakowie dzień 7. października b. r.

VII.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Krakowie dzień 8. października b. r.

B. W powiatach politycznych.

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2. §. 18. powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich, mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny oraz miasta Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów	8. października 1901
IV. klasy		9. października 1901

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonywać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3., 4. i 5. §. 18. powołanej ustawy w drodze prawyborów, mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	w okręgach rozkładowych	Dzień wyboru wyborców (prawybory)	Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi
III. klasy	wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą Werbiąż niżny, dalej miast: Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów z wyłączeniem powiatów politycznych Łańcut i Przeworsk	8. października 1901	22. października 1901
IV. klasy		9. października 1901	23. października 1901

Wybory ad A. I., II., IV. i V. odbędą się we Lwowie, ad A. III., VI. i VII. w Krakowie, ad B. I. w miastach Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Tarnopol i Tarnów.

Prawybory ad B. II. odbędą się w siedzibach wszystkich urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego: wybory ad B. II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony kompetentnych władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia względnie legitymacye przepisane artykułem 13 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj, otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§. 18., 20. i 21. powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Równocześnie rozpisuje się osobnem obwieszczeniem wybory w celu utworzenia nowych zupełnie komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych: powiat polityczny Łańcut i powiat polityczny Przeworsk.

Lwów, dnia 12. września 1901.

Zubrzycki w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. września 1901 L. 59.512, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Nisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Rudnik-Tarnogóra i Nisko-Ulanów-Rudnik na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Nisku udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49. koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Rudnik-Tarnogóra i Nisko-Ulanów-Rudnik na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Nisku przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach gminych I. klasy Rudnik-Tarnogóra i Nisko-Ulanów-Rudnik, na rzecz tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone drogi przechodzą, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Na drodze Rudnik-Tarnogóra:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Na drodze Nisko-Ulanów-Rudnik:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. września 1901.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa Chamiec w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 25. października 1901. **Część XIV.**

Nr. 81.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. sierpnia 1901 L. 56.713, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kossów na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kossów na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na pięć lat począwszy od roku 1902.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 82.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, o zezwoleniu gminie m. Chodorów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Chodorów zezwala się pobierać przez lat dziesięć od r. 1901 począwszy, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, rumu, araku, koniaku i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu, po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 6 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Chodorów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Rozporządzenia Cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, Cz. II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 83.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, o zezwoleniu gminie Kołaczyce (pow. Jasło), na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Kołaczyce zezwala się pobierać przez lat dziesięć od roku 1901 począwszy, opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku, śliwowicy i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h,

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Kołaczyce.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Rozporządzenia Cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 Cz. II. (uwolnienia) — wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 84.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, zezwalająca gminie Lutcza powiatu Strzyżów (Rzeszów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. d.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Lutcza zezwala się pobierać przez lat dziesięć od r. 1901 począwszy, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;
2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, rumu, ponczowej esencyi, araku, koniaku i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;
4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Lutcza.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Rozporządzenia Cesarskiego z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 Cz. II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 85.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, o zezwoleniu gminie m. Rudki na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art I.

Gminie miasteczka Rudki zezwala się pobierać przez lat dziesięć od roku 1901 począwszy, opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K i 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają, lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Rudki.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Rozporządzenia Cesarskiego z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120 (Część II. o uwolnieniach), wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 86.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, o zezwoleniu gminie m. Tartaków, powiatu Sokal, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Tartaków zezwala się pobierać przez lat pięć, od roku 1901 począwszy, opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku i t. d. po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Tartaków.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. Rozporządzenia Cesarskiego z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120 Cz. II. wolną jest ona od opłaty konsumcyjnej.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 87.

U s t a w a

z dnia 1. września 1901, o zezwoleniu gminie Tłumacz na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Tłumacz zezwala się na pobieranie przez lat dziesięć, począwszy od roku 1901 opłat gminnych od niżej poszczególnionych napojów spirytusowych, piwa i miodu w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litra alkoholu, podług 100-stopniowego alkoholometra po 10 h;

2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów po 3 h;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K 40 h;
4. od jednego litra miodu po 6 h.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Tłumacza.

Art. IV.

Te opłaty ciężą tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy i nie można obciążać niemi produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej wolną jest wódka w tych wszystkich wypadkach, w których według II. części Cesarskiego Rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. pr. p. Nr. 120 wolną jest ona od podatku konsumcyjnego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 88.

U s t a w a

z dnia 6. sierpnia 1901, o wyłączeniu ze związku gminy Wolica Komarowa przysiółka Komarów z Horodelcem i utworzenia z niego samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Komarów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Osada Komarów z Horodelcem zostaje w obecnych swoich, zwartą całość terytoryalną obejmujących granicach, wyłączoną ze związku gminy Wolica Komarowa w powiecie sokalskim i ma odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną pod nazwą Komarów.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zostanie rozwiązaną dotychczasowa Rada gminna gminy Wolica Komarowa a natomiast zarządzone i przeprowadzone będą wybory do Rad gminnych nowych gmin Wolica Komarowa i Komarów.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

W Ischlu, dnia 6. sierpnia 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 89.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 16. września 1901 L. 10.294/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzielenie koncesyi na pobór opłat mytniczych a to:

I.

Uchwała

o udzielenie obszarowi dworskiemu w Rozdole koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Rozdole prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Rozdole.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Kaczorowy na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę w Kaczorowy.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie Kaczorowy, powiatu Jasielskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłokę w Kaczorowy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Kaczorowy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Mieszkańcy i bydło Kaczorowy są wolni od opłaty myta.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Horodnicy koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Horodnicy, powiatu Horodeńskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy z wyjątkiem woźnicy przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h;

b) od jednego konia, idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź, albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatka 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozów, a mianowicie w Chwałowicach przez rzekę Wisłę, tudzież w Skowierzynie i Wrzawach przez rzekę San.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się:

1. obszarowi dworskiemu w Chwałowicach, powiatu Tarnobrzeskiego od przewozu przez rzekę Wisłę w Chwałowicach;

2. obszarowi dworskiemu w Skowierzynie powiatu Tarnobrzeskiego od przewozu przez rzekę San w Skowierzynie;

3. obszarowi dworskiemu we Wrzawach, powiatu Tarnobrzeskiego od przewozu przez rzekę San we Wrzawach prawo do pobierania myta przewozowego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotów omyconych w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo odnośnych obszarów dworskich.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy przy wszystkich trzech przewozach wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydta pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 8 (ośm) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 4 (cztery) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta, lub o zniżeniu tejże.

V.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Krystynopolu koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Krystynopolu prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Krystynopolu.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego, 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Wołcniowie koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Wołcniowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Wołcniowie, powiatu Żydaczowskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Stryj w Wołcniowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Wołcniowie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, z wyjątkiem woźnicy przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Pilznie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozów przez rzekę Wisłokę pod Przeczycą i Błażkową.

Art. I.

Radzie powiatowej w Pilznie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od dwóch przewozów przez rzekę Wisłokę, a to pod Przeczycą i pod Błażkową, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy przy każdym przewozie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnopol-Brody.

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnopolu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Tarnopol-Brody, na dwóch stacyach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta na każdej stacyi pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Strzyżów-Tułkowice.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rzeszów-Strzyżów-Tułkowice na trzech stacyach na Wygnance, w Strzyżowie i w Babicy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z trzech stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

X.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Staromieściu:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Rudnej małej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Lubaczów-Hruszów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Cieszanowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Lubaczów-Hruszów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podkamień-Pieniaki.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Podkamień-Pieniaki Wydziałowi powiatowemu w Brodach, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy, dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Tyczyn-Ujazdy.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rzeszów-Tyczyn-Ujazdy na trzech stacyach: Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień, zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Tyczynie i Michałkówce na każdej z tych stacyj:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Kąkolówce:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże

XIV.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Bystrowice-Przeworsk.

Art. I.

Na przeciąg pięć lat od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Bystrowice-Przeworsk, Wydziałowi powiatowemu w Jarosławiu, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II

Opłatę myta drogowego i mostowego łącznie pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego, ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XV.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Ułaszkowcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie w Ułaszkowcach.

Art. I.

Na przeciąg jednego roku od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Ułaszkowcach, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Serecie w Ułaszkowcach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Ułaszkowcach

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od pięciorga świń albo cieląt 2 (dwa) h;

d) od dziesięciorga owiec 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XVI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Kornalowicach, powiatu Samborskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze w Kornalowicach.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Kornalowicach, powiatu Samborskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Dniestrze w Kornalowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Kornalowicach.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Mieszkańcy gminy Kornalowice wolni są od opłaty myta.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XVII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Hordyni, powiatu Samborskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Dniestrze w Hordyni.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Hordyni, powiatu Samborskiego, prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Dniestrze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Hordyni.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Mieszkańcy Hordyni są wolni od opłaty myta.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XVIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnowsko-Zakliczyńskiej na stacyi w Rzuchowie.

Art. I.

Radzie powiatowej W Tarnowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Tarnowsko-Zakliczyńskiej na stacyi w Rzuchowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XIX.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Komarnie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy w Komarnie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Komarnie, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wereszycy w Komarnie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 39. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Komarnie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Tarnów-Tuchów-Gromnik i Tarnów-Czyżów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Tarnów-Tuchów-Gromnik i na drodze powiatowej Tarnów-Czyżów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Na drodze powiatowej Tarnów-Tuchów-Gromnik:

1. Na stacyi w Tarnowcu (drogowe):

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Na stacyi w Tuchowie (drogowo-mostowe).

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

3. Na stacyi w Siedliskach (drogowe):

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

II. Na drodze powiatowej Tarnów-Czyżów, na stacyi Klikowa:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce, na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce, Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie jako Władzy zarządzającej, a to na rzecz tego przewozu z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta, połączone z utrzymaniem omyconego przewozu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanego przewozu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XXII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Kolankach koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr między Kolankami a Lataczem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Kolankach prawo do pobierania myta, od przewozu przez rzekę Dniestr między Kolankami a Lataczem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej Władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Kolankach.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;
d) od jednej osoby bez różnicy, z wyjątkiem woźnicy przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. września 1901 L. 61.198, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Monasterzyska, powiatu Buczackiego, na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Monasterzyska, powiatu Buczackiego, na pobór dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa i wina w wysokości 100% na lat pięć począwszy od roku 1902.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r

Nr. 91.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 6. września 1901 L. 100.917, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1902.

W myśl §§. 200. i 201. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. p. p. Nr. 220., o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające pomieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4. służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile te płace co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1902 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie — bezpłatnie.

Wykazy 2. i 3. stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1. i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży. Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4. kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą — obok powołanych na wstępie postanowień prawnych — artykuły 39. i 40. rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240., 241., 243. ustęp 6., 244. i 247. powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 6. września 1901.

Zubrzycki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 10. grudnia 1901. Część XV.

Nr. 92.

Ustawa

z dnia 11. września 1901, o regulacyi potoku Pustej (Radosławki) z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya Pustej (Radosławki) od Sokołówki do ujścia potoku Majdan wraz z dopływami, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1899, preliminujący koszta robót na 832.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów:

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztę preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki określi statut przez Władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki, oznaczone w §. 3. pod a), b) i c) mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp, potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.

3. z corocznych datków kraju i spółki wodnej.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i spółki wodnej na konserwacyę, tudzież innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i spółce wodnej przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobu uiszczania datków oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Schönbrunn, dnia 11. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w r.

Nr. 93.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 30. września 1901 do L. 99.256, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od dnia 1. października 1901 do końca marca 1902.

Jezdne pocztowe od konia i miryametra ustanawia się na czas od 1. października 1901 do końca marca 1902, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Czortków, Kołomyja-Złoczów, Przemyśl, Sambor, Brzeżany	1	98	1	65
Lwów, Stanisławów, Tarnopol	2	04	1	70
Żółkiew, Rzeszów, Stryj	2	10	1	75
Nowy Sącz, Sanok, Tarnów	2	15	1	79
Kraków, Wadowice	2	23	1	86

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miryameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 30. września 1901.

C. k. Radca Dworu:
Seferowicz w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 25. września 1901, o zezwoleniu gminie Jabłonów (powiat Kołomyja), na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Jabłonów (powiat Kołomyja) zezwala się pobierać przez lat sześć od dnia wejścia w użycie niniejszej ustawy począwszy, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów, w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, rumu, araku, koniaku, ponczowej esencyi i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 2 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 2 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra miodu po 3 K;

5. od jednego litra wiszniaku lub maliniaku po 20 h.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Jabłonów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolna wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. pr. p. Nr. 120 Cz. II. wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 95.

U s t a w a

z dnia 25. września 1901, zezwalająca gminie miasteczka Strusowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, maliniaku, wiszniaku i tym podobnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Strusów zezwala się pobierać od roku 1901 do końca roku 1910 opłaty gminne od poniżej wyszczególnionych napojów w obręb gminy wprowadzanych, albo też w niej wyrabianych i w jej obrębie zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego alkoholu po 16 h, czyli od jednego hektolitra 16 K;
2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: araku, rumu, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rozolisu i t. d. bez względu na ilość zawartego alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;
3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu, dereniaku i maliniaku po 6 K;
5. od jednego hektolitra wiszniaku po 3 K.

Art. II.

Do uiszczania opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w Art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna miasteczka Strusów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolna jest od opłaty podatku konsumcyjnego w myśl rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120. część druga, wolną jest ona także od opłaty gminnej w art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 96.

U s t a w a

z dnia 25. września 1901, o zezwoleniu gminie m. Dąbrowa na pobór opłat gminnych od słodzonych napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Dąbrowa zezwala się pobierać przez lat dziesięć, od roku 1901 począwszy opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy.

1. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, rumu, araku, koniaku i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

2. od jednego hektolitra piwa po 2 K 40 h;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Dąbrowa.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 97.

U s t a w a

z dnia 25. września 1901, o zezwoleniu gminie m. Tarnobrzeg na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art I.

Gminie miasteczka Tarnobrzeg zezwala się pobierać przez lat dziesięć od roku 1902 począwszy, opłatę gminną od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 4 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 60 h;

4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku, wiszniaku i t. p. po 2 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Tarnobrzeg.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy. nie można obciążać nią produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, (Cz. II. o uwolnieniach) wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 98.

U s t a w a

z dnia 20. września 1901, o uzupełnieniu regulacyi rzeki Nowego Brnia z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie regulacyi rzeki Nowego Brnia z dopływami ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1896, który preliminuje koszta robót na 319.500 złr. w. a. a mianowicie:

a) koszta wykończenia robót objętych projektem rządowym z r. 1875 na 224 803 zł. 09 ct. w. a.

b) koszta robót dodatkowych przy korekcyi dopływów Nowego Brnia i wykonania rowów osuszających na 94.696 złr. 91 ct.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta uzupełnienia tej regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów;

c) zawiązana w myśl ustawy z dnia 13. maja 1885 Dz. u. kr. Nr. 34. spółka wodna dla regulacyi Nowego Brnia datkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów.

§. 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków państwa, kraju i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Wykonanie regulacyi, oraz zarząd funduszu regulacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Tak Administracyi państwa jak i spółce wodnej zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 7. kwietnia 1891, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 68.

§. 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie §. 6. ustawy z dnia 29. sierpnia 1890 Dz. u. kr. Nr. 43.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 99.

Ustawa

z dnia 21. września 1901, o zaliczeniu gminy Jaworzno, powiatu chrzanowskiego, do miejscowości, podlegających ustawie gminnej z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Jaworzno powiatu chrzanowskiego zaliczoną zostaje do miejscowości, w których obowiązuje ustawa gminna z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 21. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. października 1901 L. 12.407/pr., o poborze dodatków do podatków państwowych bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1901.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z 28. września 1901 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w r. 1901.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w miastach, w wysokości 60 h od każdej korony całej przepisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do bezpośrednich podatków osobistych, ustanowionych ustawą z 25. października 1896 r. Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858, Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatku w ustępie 1 wymienionych w wysokości 49 h, zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych, w wysokości 55 h od każdej korony całej należytości tych podatków.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 6. października b. r., L. 37.781, podaje się to obwieszczenie do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika

Lidl w. r.

Nr. 101.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 14. października 1901 L. 114.274, uchylające pozwolenie do używania drogi lądowej Mezö-Laborcz-Jaśliska do transportów opodatkowanej wódki, opodatkowanego cukru, opodatkowanego piwa i oleju mineralnego we wzajemnym obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnii i Hercegowiny z królestwami i krajami, reprezentowanymi w Radzie Państwa.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. września 1901, L. 51.298 i odnośnie do §. 6. ustawy z 18. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 121. artykułu 3. części VIII. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120. i artykułu 1. cesarskiego rozporządzenia z 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 267., w przedmiocie obrotu opodatkowaną wódką, opodatkowanym cukrem, opodatkowanem piwem i opodatkowanym olejem mineralnym między królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie Państwa, krajami korony węgierskiej i krajami Bośnii i Hercegowiny, podaje się niniejszem do wiadomości, że pozwolenie transportowania wymienionych powyżej towarów w obrocie między powołanymi krajami drogą prowadzącą z Mezö-Laborcz przez Csertesz do Jaślisk odwołane zostało.

Nr. 102.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 3. listopada 1901, L. 13.201/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. października 1901 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, w przedmiocie rozciągnięcia §. 43. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. na gminy Lipnik i Oświęcim powiatu bialskiego.

U c h w a ł a

Art. I.

Gminy Lipnik i Oświęcim powiatu bialskiego, zaliczone zostają do miejscowości, w których obowiązują postanowienia §. 43. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1902.

Co niniejszem podaje się do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 103.

U s t a w a

z dnia 18. września 1901, o regulacyi rzek, wykonać się mającej w myśl §. 5. ustępu 1. ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66. w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Regulacya poniżej wymienionych rzek, względnie części rzek, które w myśl ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66. o budowie dróg wodnych i wykonanie regulacyi rzek (§. 5. ustęp 1.) mają szczególne znaczenie dla dróg wodnych, zbudować się mających wedle §. 1. d) tej ustawy w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, ma być wykonana w ciągu lat 20, począwszy od roku 1904 na wspólny koszt państwa i kraju.

§. 2.

Wedle powyższego postanowienia mają być uregulowane następujące rzeki, względnie części rzek:

A) 1. Skawa od Suchej do ujścia do Wisły;
2. Raba od Lubienia do ujścia do Wisły;
3. Poprad od Muszyny do ujścia do Dunajca;
4. Wisłok od Frysztaka do ujścia do Sanu;
5. Wiar od Niżankowic do ujścia do Sanu;
6. Stryj od Turki do ujścia do Dniestru;
7. Świca od Wełdzirza do ujścia do Dniestru wraz z dopływem Sukielem od Bolechowa do ujścia;
8. Sołotwińska Bystrzyca od Sołotwiny i Nadwórniańska Bystrzyca od Zielonej do ich złączenia się a następnie połączona Bystrzyca do ujścia do Dniestru;
9. Tanew od granicy Monarchii z Rosyą do ujścia do Sanu.

B) Przestrzenie rzek Dunajca, Wisłoki i Sanu, przyległające do dolnych części tych rzek, zostających w zarządzie państwa, na których obecnie regulacya jest w toku, mianowicie:
10. Dunajca od Zgłobic do Nowego Targu;
11. Wisłoki od Mielca do Żmigrodu;
12. Sanu od Składu Solnego do Liska.

Przy regulacyi części rzek pod B) wymienionych należy w szczególności mieć na oku użycie ich do żeglugi względnie spławu.

§. 3.

Całe koszta regulacyi przestrzeni rzek, oznaczonych w §. 2. będą po wykonaniu potrzebnych robót przedwstępnych ustalone ostatecznie przez administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym. W myśl dotychczas stosowanych zasad co do pieniężnych świadczeń kraju na koszta regulacyi rzek w Galicyi (§. 5. ustęp 1. ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66.) przyczyni się kraj do kosztów regulacyi przestrzeni rzek wymienionych w §. 2. pod A) 1. do włącznie 9., tudzież do niżej wymienionych części rzek, o których wzmianka w §. 2. pod B) t. j.:

przestrzeni Dunajca od Nowego Sącza do Nowego Targu, przestrzeni Wisłoki od Jasła do Żmigrodu;

przestrzeni Sanu od Sanoka do Liska, udziałem 40%, podczas gdy resztę a więc 60% całych kosztów, względnie koszta regulacyi pozostałych części trzech rzek w §. 2. pod B) 10., 11., 12. wymienionych pokryje Skarb

państwa z zastrzeżeniem, że wydatek przypadający na czas po roku 1912 zostanie po myśli §. 9. ustawy z dnia 11. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 66. przyzwolony w drodze konstytucyjnej.

Datki konkurencyjne, do których właściciele przyległych nieruchomości lub pobliskich zakładów wodnych w myśl postanowień §. 51. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. i r. kr. Nr. 38., będą pociągnięci, względnie dochody z opłat, któreby w drodze ustawodawstwa krajowego na poszczególne dorzecza nałożono zamiast owych datków konkurencyjnych, użyte być mają na częściowe pokrycie datku, przypadającego na kraj, przyczem jednak datki konkurencyjne albo opłaty nałożone na dorzecza, któreby przypadały na państwo z tytułu administracyi dróg budowli wodnych i kolei, tudzież z tytułu posiadania nieruchomości, mają być uważane jako objęte wyż wymienionym datkiem państwowym i nie można się świadczenia ich osobno domagać.

Na tych przestrzeniach trzech rzek, wymienionych w §. 2. pod B), które mają być regulowane wyłącznie kosztem państwa, przypadają także datki konkurencyjne (opłaty nałożone na dorzecza) państwu.

§. 4.

Celem pokrycia kosztów potrzebnych w czasie od roku 1904—1912 na regulacye przestrzeni rzek, oznaczonych w §. 2., będzie utworzony fundusz budowy, do którego w tym okresie wpłynąć mają datki państwowe w ogólnej kwocie 19,398.600 K z kredytu przeznaczonego na regulacye rzek w §. 8. ustęp 3. ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66. i datki krajowe w ogólnej kwocie 6,962.400 K.

Rozdział tych datków na raty, oraz termina ich płatności w wymienionym okresie (1904—1912) ustanowione zostaną po zatwierdzeniu ogólnego programu (§. 10.). i z uwzględnieniem prawdopodobnych potrzeb i postępu budowy, przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 5.

Pokrycie datków na rzecz regulacyi rzek omówionych w §§. 1. i 2., które przypadają wedle §. 3. na fundusz krajowy po roku 1912 a mają i nadal wpływać do funduszu budowy, winno być w drodze ustawodawstwa krajowego w czasie właściwym zapewnione.

§. 6.

Fundusz budowy ponosi przez czas budowy także całe koszta zarządu i koszta utrzymania budowli, wykonać się mających, tudzież budowli regulacyjnych, już istniejących w wymienionych przestrzeniach rzek.

§. 7.

Utrzymanie po upływie czasu budowy robót, wykonanych na wspólne koszta (§. 3.) na przestrzeniach rzek wymienionych w §. 2. będzie zapewnione przez osobną ustawę krajową.

Utrzymanie przestrzeni Dunajca (od Zgłobic do Nowego Sącza) Wisłoki (od Mielca do Jasła) i Sanu (od Składu Solnego do Sanoka) uporządkowanych wyłącznym kosztem państwa dla żeglugi względnie spławu, obejmie po upływie czasu budowy Administracya państwa z zastrzeżeniem, że potrzebne fundusze zostaną przyzwolone w drodze konstytucyjnej.

§. 8.

Postanowienia o wszystkich zasadniczych technicznych i ekonomicznych sprawach dotyczących regulacyj, które są przedmiotem niniejszej ustawy, o ile te regulacye nie nastąpią na wyłączny koszt państwa (§. 3.) porucza się osobnej komisyi pod przewodnictwem Namiestnika lub jego zastępcy, w której skład wejść mają.

a) a po jednym członku mianowanym przez Ministerstwo spraw wewnętrznych i Ministerstwo handlu w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami;

b) jeden administracyjny i jeden techniczny delegat Namiestnictwa;

c) jeden administracyjny i jeden techniczny delegat Wydziału krajowego;

d) po jednym delegacie obu towarzystw rolniczych we Lwowie i w Krakowie.

Dla każdego członka komisyi ma być ustanowiony zastępca, który ma go w razie przeszkody zastąpić.

Komisya nie występuje na zewnątrz jako władza.

§. 9.

Przewodniczący komisyi ma każdą jej uchwałę, którą uważa jako przekraczającą jej zakres działania lub jako sprzeczną z ważnymi względami publicznymi przedłożyć Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia.

Także i członkowie wymienieni w §. 8. lit. a), względnie ich zastępcy, żądać mogą takiego przedłożenia uchwał, które powzięto wbrew ich głosom. Z tego samego powodu żądać może tego Wydział krajowy na wniosek swoich delegatów.

§. 10.

C. k. Namiestnictwo opracuje ogólny program i obliczenie całych kosztów regulacyi, które podda uchwale komisyi, oznaczonej w §. 8. a następnie przedłoży c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami.

W tym ogólnym programie ma być w szczególności ustanowione następstwo rozpoczęcia poszczególnych regulacyj, oraz wynikający ztąd rozdział, przeznaczonych na poszczególne regulacye w okresie od roku 1904—1912 funduszów.

§. 11.

Namiestnictwo opracuje na poszczególne regulacye z zastosowaniem się do ogólnego programu, generalne projekta i kosztorysy, które po poprzedniem udzieleniu Wydziałowi krajowemu, będą podane uchwale komisyi, a następnie przedłożone Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

Szczegółowe projekta opracować się mające na podstawie generalnych projektów zatwierdza komisya.

Koszta technicznych robót przedwstępnych ponosi fundusz budowy (§. 4.).

Dopóki fundusz ten nie zostanie utworzony, pokrywać będą te koszta państwo i kraj w stosunku i na rachunek ich datków do regulacyi w myśl §. 3.

§. 12.

Program robót na każdy rok budowy, ułożony przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, przy zastosowaniu się do ogólnego programu, zatwierdzonych generalnych projektów rozporządzalnych środków, będzie poddany uchwale komisyi regulacyjnej.

§. 13.

Wykonanie robót regulacyjnych i zarząd funduszem budowy (§. 4.) obejmuje Administracya państwa.

Szczegółowe o tem postanowienia i sposób wykonywania wpływu Wydziałowi krajowemu w tej mierze przysługującego, określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym po uzyskaniu zatwierdzenia przez interesowane Ministerstwa.

Rozporządzenie wykonawcze zawierać ma także szczegółowy regulamin czynności dla komisyi regulacyjnej.

§. 14.

O ileby regulowanie którejkolwiek z rzek wymienionych w §. 2. pod A) i B) w górnym biegu powyżej zakreślonych tam granic, względnie zabudowanie tych wód w okolicy źródeł, tudzież regulowanie względnie zabudowanie poszczególnych dopływów rzek wymienionych w §. 2. pod A) i B) okazać się miało konieczne, należy postarać się o to w drodze osobnych ustaw krajowych z zastosowaniem postanowień ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116.

§. 15.

Jeżeli przy sposobności regulacyj, objętych niniejszą ustawą okaże się potrzeba robót w celu nieszkodliwego odwrócenia wód górskich według ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 117, natenczas komisya złożona wedle §. 8. niniejszej ustawy krajowej spełniać będzie zarazem czynności komisyi krajowej po myśli §. 23. powołanej ustawy państwowej, jednak z zastrzeżeniem uzupełnienia się wedle §. 24. tejże ustawy delegatem c. k. Ministerstwa kolejowego.

C. k. Minister rolnictwa jest uprawniony delegować także w takim razie osobnego zastępcę Ministerstwa rolnictwa do komisyi z prawem, przysługującem wedle §. 9. ustęp 2. zastępcom ministeryalnym.

Do urzędowych czynności komisyi powołać oprócz tego należy zastępcę c. k. techniczno-lasowej sekcyi dla zabudowania potoków górskich, sekcya samborska.

§. 16.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa.

Görcsöny, dnia 18. września 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Call w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 104.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 13. listopada 1901 L. 10.261/pr. ex 1900, którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Ladzkie szlacheckie i Bortniki, powiatu tłumackiego; Spas i Topolnica, powiatu starosamborskiego.

§. 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29. co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości: Ladzkie szlacheckie i Bortniki w powiecie tłumackim, jakoteż Spas i Topolnica w powiecie starosamborskim.

§. 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie §. 320. u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Piniński w. r.

Nr. 105.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 29. października 1901 L. 62.471, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Rohatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy z 3. lipca 1896 Nr. 51. Dz. u. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rohatyn na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z 27. kwietnia 1888 r., Dz. u. kr. Nr. 53. opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu przez lat sześć od r. 1903 począwszy, jednak pod warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu tutejszem z 29. listopada 1894, Dz. u. kr. Nr. 89.

Lwów, dnia 29. października 1901.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 106.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. października 1901 L. 63.611, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Dębica na dalszy pobór opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy §. 83. ust. z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51. za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie wyrażoną w piśmie z dnia 12. września b. r. L. 96.661, zezwala gminie Dębica na dalszy pobór ustawą z dnia 18. maja 1886 Dz. u. kr. Nr. 57. przyzwolonej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych od 1. stycznia 1902 po koniec roku 1904, pod warunkami ustanowionymi w tut. rozporządzeniu z dnia 15. lipca 1898, L. 41.689, Dz. u. kr. Nr. 71.

Lwów, dnia 31. października 1901.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1901 L. 75.094, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na mocy §. 83. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w piśmie z dnia 28. października 1901 L. 111.083, zezwala gminie Kałusz na dalszy pobór unormowanych ustawą z dnia 27. kwietnia 1888 Dz. u. kr. Nr. 52. opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa na czas od 1. stycznia 1902 do końca grudnia 1906 w granicach przepisów powołanej ustawy tudzież pod warunkami:

1. że opłaty te pobierane w tej samej wysokości, w jakiej pobierane są na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 13. stycznia 1897 Dz. u. kr. Nr. 6.;

2. że wódka ma być wolną od opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których jest wolną po myśli §. 6. cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. cz. II. od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 20. grudnia 1901. **Część XVI.**

Nr. 108.

U s t a w a

z dnia 6. października 1901, nadająca statut miejski królewskiemu stołecznemu miastu Krakowowi.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

Art. I.

Królewskiemu stołecznemu miastu Krakowowi nadaję załączony statut miejski.

Art. II.

Przeprowadzenie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 6. października 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Dział I.

O gminie i jej obrębie, o mieszkańcach i stosunkach ich do gminy.

Tytuł 1.

O statucie gminnym i jego zmianach.

§. 1.

Gmina miasta Krakowa rządzi się niniejszym statutem

§. 2.

Zmiany statutu tego mogą nastąpić tylko w drodze ustawodawstwa krajowego.

Tytuł 2.

O obrębie gminy.

§. 3.

Statut niniejszy obowiązuje w całym obrębie miasta Krakowa.

Zmiana obszaru gminy może nastąpić po wysłuchaniu Rady miejskiej tylko w drodze ustawodawstwa krajowego.

Tytuł 3.

O nazwie miasta.

§. 4.

Gmina zatrzymuje nazwę stołecznego królewskiego miasta Krakowa, tudzież dotychczasowe barwy i herb miasta.

Tytuł 4.

O mieszkańcach miasta.

§. 5.

Mieszkańcy miasta Krakowa dzielą się na członków gminy i obcych.

Rada miejska może zasłużonym mężom, bez względu na ich miejsce zamieszkania i przynależność, jeżeli są obywatelami austryackimi, nadać obywatelstwo honorowe. Obywatelstwo honorowe nadaje wszystkie prawa służące członkom gminy, nie nakłada jednak żadnych obowiązków lub ciężarów gminnych.

§. 6.

Członkami gminy są:

1. Osoby, mające w gminie krakowskiej prawo przynależności;

2. uczestnicy, to jest osoby nie mające w tej gminie przynależności, jeżeli w granicach tej gminy majątek nieruchomy posiadają lub jeśli od zatrudnień lub przedsiębiorstw zarobkowych, samoistnie wykonywanych, albo od dochodu bezpośredni podatek w gminie krakowskiej opłacają.

Pod tymi warunkami należą do uczestników gminy krakowskiej także korporacye, stowarzyszenia, spółki, zakłady i fundacye.

Wszystkie inne osoby są obcemi w gminie.

§. 7.

Stosunki przynależności do gminy określa ustawa państwowa.

§. 8.

Za nadanie przynależności, jeżeli z ustawy nie służy ubiegającemu się o nią prawo do uzyskania tej przynależności w myśl §. 9. ustawy z dnia 5. grudnia 1896 Dz. p. p. Nr. 222. gmina pobierać może opłatę w kwocie od 20 K do 600 K, którą Rada miejska oznaczy, stosownie do zamożności osoby do gminy przyjętej.

Tytuł 5.

O prawach i obowiązkach mieszkańców gminy.

§. 9.

Wszyscy mieszkańcy miasta mają w ogóle prawo:

a) do bezpieczeństwa osoby i własności w obrębie gminy znajdującej się;

b) do korzystania z przedmiotów i zakładów na publiczny użytek przeznaczonych, stosownie do urządzeń tych zakładów.

§. 10.

Członkowie gminy mają prawo:

a) do stałego pobytu w obrębie gminy;

b) do zawiadywania sprawami gminy w granicach tym statutem zakreślonych.

Przynależni do gminy mają nadto prawo do wsparcia z funduszów gminnych w razie zubożenia, choroby lub niezdolności do pracy stosownie do właściwych ustaw i urządzeń.

§. 11.

Obcy mają prawo przebywania w gminie, dopóki nie przekraczają ustaw, nie wywołują zgorszenia publicznego lub nie staną się ciężarem dobroczynności publicznej. Od orzeczenia zabraniającego pobytu w gminie służy prawo odwołania się do Namiestnictwa.

§. 12.

Każdy w gminie stosować się powinien do rozporządzeń i zarządzeń wydanych przez władzę gminną w zakresie działania, jaki jej z ustaw służy, oraz przyczyniać się do ciężarów gminy, stosownie do przepisów pod tym względem obowiązujących, członkowie gminy mają nadto szczególny obowiązek pełnienia urzędu lub czynności, do których wyborem gminy lub jej zaufaniem powołanymi będą.

Dział II.

O zakresie działania gminy.

Tytuł 6.

O podziale zakresu.

§. 13.

Zakres działania gminy jest dwojaki:

A. własny;

B. poruczony.

W zakresie własnym gmina uchwala i rozporządza niezawiśle i samodzielnie według niniejszego statutu w granicach ustaw.

Zakres poruczony działania gminy t. j. jej obowiązek do współdziałania w sprawach publicznej administracyi określają ustawy.

§. 14.

Do własnego zakresu gminy należy w szczególności:

a) wnioski do zmiany statutu gminy i jej granic;

b) przyznawanie prawa przynależności do gminy;

c) ustanawianie urzędów miejskich;

d) zarząd majątkiem gminy;

e) nakładanie podatków gminnych;

f) piecza nad bezpieczeństwem osób i ich własności;

g) zakładanie i utrzymywanie ulic, dróg, placów, mostów, jak niemniej staranie o bezpieczeństwo i łatwość komunikacyi publicznej, wreszcie policya polowa;

h) piecza nad zaopatrzeniem miasta w dostateczną, tanią i zdrową żywność i wodę, dozór targów, dozór nad wagami i miarami;

i) policya zdrowia;

k) policya nad czeladzią i wyrobnikami, wykonywanie przepisów o sługach;

l) policya obyczajności publicznej;

m) sprawy ubogich i piecza nad zakładami dobroczynnymi gminy;

n) policya budownicza i ogniowa;

o) wpływ na sprawy szkół średnich i szkół ludowych w granicach ustaw;

p) jednanie stron w sporze będących przez mężów zaufania z gminy wybranych;

q) dobrowolna sprzedaż ruchomości drogą licytacyi na żądanie stron.

Bliższe określenie atrybucyi władz gminnych zawiera dział IV.

Czynnościami zakresu poruczonego osobnemi ustawami gminie przekazanemi, zawiaduje gmina w sposób ustawą wskazany, albo orzeka sama o sposobie zawiadywania, jeżeli tenże ustawami nie jest przepisany.

Administracyi państwa służy prawo powierzania załatwienia spraw zakresu poruczonego w całości lub w części organom własnym na koszt państwa. Zakres dotychczasowy krakowskiej Dyrekcyi policyi nie doznaje zmiany skutkiem statutu niniejszego. W drodze ustawy krajowej mogą być ze względu na dobro publiczne także inne sprawy policyi miejscowej oddane do załatwienia w całości lub w części organom rządowym.

Tytuł 7.

O roku administracyjnym i języku urzędowym.

§. 15.

Rok administracyjny gminy zaczyna się i kończy z rokiem administracyjnym państwa.

§. 16.

Językiem urzędowym gminy jest język polski.

Dział III.

Tytuł 8.

O Reprezentacyi i urzędach gminy.

§. 17.

Gminę miasta Krakowa reprezentuje Rada miejska względnie prezydent miasta.

Rada miejska orzeka w granicach swej atrybucyi, a uchwały jej wykonywa prezydent miasta, Magistrat i urzędy miejskie.

Tytuł 9.

Skład Rady miejskiej.

§. 18.

Rada miejska składa się z 72 członków (radców miejskich).

Członków Rady miejskiej wybierają członkowie gminy, prawo głosowania mający. Gdyby powyższa liczba radców miejskich pomiędzy jednym a drugim wyborem przez śmierć lub rezygnacyę, lub utratę urzędów się zmniejszyła, wtedy Rada miejska do pełnienia obowiązków radców przyzwie tych, którzy przy odnośnym wyborze po wybranych w kole lub oddziale wyborczym, do którego ubyły radca należał, największą liczbę głosów otrzymali. Radcy przez Radę miejską przybrani, tylko do najbliższych wyborów obowiązki pełnić będą (§. 45).

Tytuł 10.

O wyborach i urzędowaniu radców miejskich.

§. 19.

Prawo wyboru radców miejskich służy bez względu na płeć tylko obywatelom państwa.

Prawo to mają następujący członkowie gminy:

a) obywatele honorowi miasta Krakowa;

b) duchowni świeccy wszystkich wyznań chrześciańskich, rabini i kaznodzieje izraeliccy;

c) klasztory i zgromadzenia duchowne męskie i żeńskie;

d) urzędnicy Dworu, państwa, kraju, powiatu, gminy i zakładów publicznych tak czynni jak i w stanie spoczynku będący;

e) oficerowie i do wojskowości należące osoby z tytułem oficerskim, jeżeli się znajdują w stanie nieczynnym, w stanie stałego spoczynku, lub jeśli z zastrzeżeniem charakteru wojskowego dymisyę wzięli;

f) przełożeni, profesorowie i nauczyciele wszystkich zakładów naukowych, utrzymywanych kosztem państwa, kraju lub gminy, tudzież osoby posiadające kwalifikacyę do nauczania w szkołach publicznych;

g) adwokaci, notaryusze, doktorowie wszystkich wydziałów i magistrowie chirurgii;

h) technicy, którzy studya swoje na jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzaminy państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

i) magistrowie farmacyi;

k) prawnicy, którzy złożyli wszystkie teoretyczne egzamina państwowe;

l) odpowiedzialni redaktorowie pism czasowych treści politycznej lub naukowej;

m) ci, którzy w mieście Krakowie opłacają tytułem podatku osobisto-dochodowego, pensyjnego lub rentowego, osobno lub razem wziąwszy najmniej 32 K rocznie (nie licząc dodatków);

n) właściciele i dożywotnicy nieruchomości odziedziczonych, lub przynajmniej od roku nabytych, którzy tytułem podatku gruntowego, domowo-czynszowego lub 5 prc. podatku od budynków uwolnionych od opłaty podatku domowo-czynszowego płacą najmniej 12 K (nie licząc dodatków);

o) ci, którzy w obrębie miasta prowadzą przedsiębiorstwo lub zatrudnienie powszechnemu podatkowi zarobkowemu podlegające, jeśli za ostatni okres wymiarowy tytułem powszechnego podatku zarobkowego najmniej 10 K (bez dodatków) płacić mają;

p) przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, jeśli od roku tytułem podatku zarobkowego (bez dodatków) najmniej kwotę 300 K opłacają.

§. 20.

Współwłaściciele i współdożywotnicy jednej nieruchomości mają wszyscy razem jeden tylko głos. Również spółce handlowej lub przemysłowej służy tylko jeden głos bez względu na liczbę wspólników.

Nieruchomość uważa się jako jedna, dopóki w księgach gruntowych jedno stanowi ciało.

§. 21.

Dopóki rzecz nieruchoma jest pod dożywociem, prawo głosowania jej właściciela jest w zawieszeniu.

§. 22.

Wyjęci są od prawa głosowania zostający w służbie czynnej:
a) oficerowie i osoby wojskowe z tytułem oficerskim;
b) wojskowi niższych stopni oraz szeregowcy.

§. 23.

Od prawa wyboru i wybieralności są wykluczeni;

1. osoby, które w ostatnim roku zaopatrzenie ubogich pobierały z funduszów publicznych lub gminnych.

Nie poczytuje się za zaopatrzenie ubogich wsparcia z kas chorych, renty na starość lub z powodu nieszczęśliwych przypadków, obdarzenie środkami naukowymi albo wsparcia w klęskach ogólnych;

2. krydataryusze podczas trwania postępowania konkursowego;

3. osoby zasądzone za zbrodnie w ogóle lub za przekroczenia kradzieży, oszustwa, sprzeniewierzenia lub uczestnictwa w tych przekroczeniach (§§. 460, 461, 463 i 464 k. k.);

za przekroczenia przeciw obyczajności publicznej z §§. 501., 504., 511., 512., 515. i 516. k. k. z ustawy z dnia 24. maja 1885 r. Nr. 89. Dz. u. p , tudzież za lichwę.

Ustawy państwowe stanowią, po jakim czasie ustają te skutki zasądzenia.

Gdyby ustawa karna w tym względzie nowe przepisy zaprowadziła, postanowienia te będą się stosować także do prawa wyboru i obieralności do Rady miejskiej krakowskiej;

4. osoby, które z powodu zbrodni zostają prawomocnie pod śledztwem, a to na tak długo, dopóki śledztwo wstępne trwa;

5. osoby, oddane pod dozór policyjny, albo przytrzymane w domu pracy przymusowej, jak długo te stosunki trwają.

§. 24.

Każdy wyborca głosuje imieniem własnem raz jeden i winien głosować osobiście.

§. 25.

Korporacye, stowarzyszenia i zakłady głosują przez zastępców prawnych lub statutami wskazanych, lub też przez pełnomocników do tego wybranych.

Klasztory i zgromadzenia duchowne męskie głosują przez swoich przełożonych lub pełnomocników, klasztory zaś i zgromadzenia duchowne żeńskie przez umocowanych do tego pełnomocników.

Współwłaściciele i współdożywotnicy nieruchomości, tudzież spółki handlowe celem wykonania prawa głosowania, mianują wspólnego pełnomocnika, większością obliczoną w stosunku do udziałów.

Niewiasty, prawo głosowania mające, głosują przez swoich mężów lub pełnomocników; ojcowie, opiekunowie i kuratorowie głosują za małoletnich i bezwłasnowolnych.

Pełnomocnik nie może zastępować więcej niż jednego wyborcę i winien wykazać się pełnomocnictwem, stwierdzonem podpisem dwóch świadków. Pełnomocnikami lub zastępcami mogą być tylko osoby, mające prawo głosowania przy wyborach do Rady miejskiej krakowskiej.

§. 26.

Wybieralnymi na członków Rady miejskiej są wszyscy własnowolni mężczyźni, prawo głosowania mający, którzy 30-ty rok życia ukończyli.

§. 27.

Wyjęci są od wybieralności:

a) urzędnicy i słudzy gminy i zakładów gminnych, dopóki w służbie zostają a nawet po wystąpieniu ze służby, dopóki nie złożą i nie wyrównają rachunków z gminą lub zakładem gminnym;

b) osoby, które imieniem własnem lub jako pełnomocnicy stron, spór z gminą prowadzą;

c) dzierżawcy dochodów i zakładów gminnych.

§. 28.

Wykluczone są od obieralności osoby, które z powodu przewinienia służbowego, z chęci zysku popełnionego, w drodze dyscyplinarnej utracą urząd lub służbę.

§. 29.

Celem dopełnienia wyborów będą podzieleni wyborcy na trzy koła wyborcze:

W pierwszem mieścić się będą wyborcy wymienieni w §. 19. pod literami a) b) c) d) e) f) g) h) i) k) l) m);

w drugiem właściciele lub dożywotnicy nieruchomości, o których mówi §. 19. pod lit. n);

w trzeciem wyborcy wymienieni w §. 19. pod literami o) i p).

§. 30.

Koło drugie podzielone będzie na dwa oddziały, według wysokości podatku. W tym celu należy ułożyć spis wyborców w porządku wysokości wymierzonego im na rok ostatni podatku domowo-czynszowego, gruntowego i 5% podatku od budynków uwolnionych od podatku domowo-czynszowego, poczynając od najwyżej, a kończąc na najniżej opodatkowanych.

Suma podatku tak uporządkowanego podzieloną będzie na dwie połowy, wyborcy w pierwszej połowie ogólnej sumy podatkowej umieszczeni, stanowić będą pierwszy oddział, zaś należący do drugiej połowy, drugi oddział drugiego koła.

Koło trzecie podzielone będzie na trzy oddziały.

Oddział pierwszy obejmować będzie wyborców, wymienionych w §. 19. pod lit. p), tudzież z wyborców, wymienionych w §. 19. pod lit. o), te osoby, które przy ostatnim rozkładzie podatku zarobkowego powszechnego zaliczone zostały do I. i II. klasy opodatkowanych.

Oddział drugi obejmować będzie wyborców, wymienionych w §. 19 pod lit. o) te osoby, które są rękodzielnikami, posiadającymi kartę przemysłową na samoistnie prowadzony przemysł rękodzielniczy, o ile nie należą do oddziału pierwszego trzeciego koła.

Oddział trzeci obejmować będzie resztę wyborców wymienionych w §. 19. pod lit. o) nie zaliczonych ani do pierwszego, ani do drugiego oddziału tego koła.

§. 31.

Liczba wybrać się mających radców miejskich, będzie podzieloną pomiędzy trzy koła wyborcze w ten sposób, że na każde koło przypada po 24 radców.

W kole drugiem każdy oddział wybiera połowę radców, na toż koło do wyboru przypadających.

W kole trzeciem wybiera pierwszy oddział 10 radców, drugi oddział 4 radców, trzeci oddział 10 radców.

§. 32.

Spisy wyborców, sporządzone będą według wyżej wymienionych kół wyborczych i to w kole pierwszem w porządku alfabetycznym, w kole drugiem i trzeciem zaś w porządku wysokości podatku.

Dla każdego oddziału wyborczego koła trzeciego, ułożony będzie odrębny spis wyborców. Spisy obejmować będą imiona i nazwiska wyborców (§. 30.), tytuł, na którym się ich prawo głosowania opiera, a w szczególności w kole

drugiem, wymienienie realności, numeru, ulicy i dzielnicy miasta, zaś w kole trzeciem wymienienie rodzaju zatrudnienia lub przedsiębiorstwa zarobkowego; w kole drugiem i trzeciem ma być uwidocznioną obok każdego wyborcy cyfra podatkowa.

§. 33.

Każdy wyborca ma tylko jeden głos i to w tem kole wyborczem, w którego spisie zamieszczonym będzie.

Zasadą do tego zamieszczenia jest główne zatrudnienie wyborcy.

I tak n. p. kupcy, rękodzielnicy, lekarze praktykujący, którzy zarazem są posiadaczami realności, winni być zamieszczeni pierwsi w kole trzeciem, ostatni zaś w kole pierwszem.

Wolno jednak każdemu wyborcy, mającemu prawo głosowania i w innem kole wyborczem przenieść się do tego koła w drodze reklamacyi.

§. 34.

Przynajmniej na 6 tygodni przed rozpoczęciem wyborów mają być spisy wyborców w urzędzie miejskim do przejrzenia wystawione, a w ogłoszeniu o tem wyznaczony będzie termin dni 14 do wniesienia reklamacyi przeciw tym spisom.

O reklamacyach, które w tym terminie wniesione zostaną, rozstrzyga ostatecznie w dniach 8 komisya, przez Radę miejską z jej grona do tego wybrana i ogłosi uchwałę swoją przybiciem w Magistracie, a to w miejscu do obwieszczeń urzędowych przeznaczonem.

Stosownie do zapadłych orzeczeń, od których niema odwołania, nastąpi niezwłocznie sprostowanie spisu wyborców. Lista tak sprostowana jest podstawą wszelkich wyborów aż do prawomocnego sporządzenia nowej listy.

§. 35.

Prezydent miasta Krakowa, jako naczelnik gminy, rozpisuje wybory przynajmniej na ośm dni przed ich rozpoczęciem, a w ogłoszeniu oznaczy czas i miejsce wyborów. Równocześnie zawiadamia o tem polityczną władzę krajową i Wydział krajowy. Po ogłoszeniu wyborów należy doręczyć wyborcom karty legitymacyjne do rąk własnych za potwierdzeniem odbioru.

§. 36.

Przy wyborach zachować należy następujące przepisy:

Głosowanie odbywa się pisemnie kartkami, które zawierać mają tyle nazwisk, ile członków. Rady miejskiej odnośne koło lub oddział wybiera.

W razie gdyby głosujący większą liczbę nazwisk podał, liczeni będą tylko pierwsi z kolei aż do dopełnienia przeznaczonej cyfry. Reszta głosów oddanych jest nieważna. Każdy wyborca otrzyma z legitymacyą kartę głosowania i kopertę, w której głos oddaje, zwracając równocześnie kartę legitymacyjną. Głos ważnie tylko na urzędowej karcie głosowania i w urzędowej kopercie oddać można. Gdyby koperta zawierała więcej wypełnionych kart głosowania, wszystkie są nieważne.

Głos dany osobie, nie mającej prawa wybieralności, jest co do tej osoby nieważny.

Po upływie czasu na głosowanie wyznaczonego, przystąpi komisya wyborcza do obliczenia głosów.

Wybrani są ci, którzy uzyskali w oddziale wyborczym największą liczbę głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga losowanie, przedsięwzięte przez przewodniczącego komisyi, względnie gdyby ta okoliczność przy sprawdzeniu wyborów, na jaw wyszła, przez prezydenta miasta na jawnem posiedzeniu Rady.

Po zamknięciu wyborów przedłożą komisye wyborcze Radzie miejskiej spisane protokoły z wszelkimi dowodami, poczem prezydent ogłosi nazwiska osób wybranych.

Wybrany w dwóch lub więcej oddziałach powinien oświadczyć w dniach trzech, w którym oddziale wybór przyjmuje, a gdyby żadnego nie dał oświadczenia, uważanym będzie za przyjmującego wybór w tym oddziale, w którym najpierwiej wybranym został, a gdyby wybory w tych oddziałach odbyły się równocześnie, w tym oddziale, który los wyciągnięty przez prezydenta miasta na pełnem posiedzeniu Rady miejskiej oznaczy.

W takim razie w innych oddziałach za wybranych uważać należy tych, którzy po ostatnim wybranym najwięcej otrzymali głosów. W razie równości głosów zastosować należy analogiczne postanowienia ustępu 7 tegoż paragrafu.

§. 37.

Bliższe przepisy o postępowaniu przy wyborach Rada miejska ułoży i ogłosi przed wyborem.

§. 38.

Jeżeli wybrany po zawiadomieniu o wyborze w ciągu dni 8 nie odmówił pisemnie przyjęcia, uważać należy, iż wybór przyjął.

§. 39.

Każdy nowowybrany radca miejski składa do rąk przewodniczącego uroczyste przyrzeczenie sumiennego pełnienia przyjętych obowiązków.

§. 40.

Rada miejska rozpoznaje akt wyboru i rozstrzyga ostatecznie o ważności wyborów tudzież o zarzutach przeciw wyborom, które w terminie dni ośmiu, licząc od dnia ogłoszenia nazwisk radców wybranych, do niej wnieść należy. Polityczna władza krajowa może unieważnić wybory, któreby padły na osoby od wybieralności wyjęte lub wykluczone; przeciw temu służy jednak rekurs do Ministerstwa.

§. 41.

Dla uzupełnienia miejsc opróżnionych wskutek nieważności lub nieprzyjęcia wyboru, poleci Rada miejska prezydentowi rozpisać bezzwłocznie na podstawie tych samych spisów, nowy wybór w tem kole lub oddziale wyborczym, w którym wybór był unieważniony lub nieprzyjęty.

§. 42.

Prezydenta wybiera Rada bądź z grona swego, bądź z grona wyborców prawo wybieralności mających.

Urzędowanie prezydenta trwa lat sześć, licząc od dnia złożenia przysięgi. Pierwszego i drugiego wiceprezydenta wybiera Rada ze swego grona (§. 48.).

Do wyboru prezydenta i wiceprezydentów przystąpi Rada miejska najdalej w przeciągu dni czternastu po opróżnieniu urzędu.

§. 43.

Wybór prezydenta i wiceprezydentów powinien się odbyć na posiedzeniu tajnem Rady miejskiej umyślnie w tym celu zwołanej.

Do wyboru prezydenta i wiceprezydentów miasta należy wezwać wszystkich członków Rady miejskiej.

Radca, który mimo wezwania na posiedzenie wyborcze nie przybył, lub przed ukończeniem wyboru się oddalił, jeżeli nieobecności swojej lub oddalenia się dostatecznie nie usprawiedliwi, traci mandat i przed upływem lat trzech do Rady miejskiej wybranym być nie może.

Do wyboru konieczną jest obecność przynajmniej trzech czwartych części członków Rady miejskiej.

Głosowanie odbywać się powinno kartkami. Inny sposób głosowania jest niedopuszczalnym.

Wybranym jest ten, kto otrzyma bezwzględną większość głosów radców obecnych.

Jeżeliby przy głosowaniu nie osiągnięto bezwzględnej większości głosów, należy przedsięwziąć powtórne głosowanie, a jeżeliby i przy tem nie okazała się potrzebna większość głosów, wtedy należy przystąpić do ściślejszego wyboru.

Przy ściślejszym wyborze ograniczyć się należy do tych dwóch osób, które przy powtórnem głosowaniu największą ilość głosów otrzymały. Gdyby z powodu równości głosów nie można było oznaczyć dwóch osób największą ilość głosów mających, rozstrzyga między niemi los, kto ma być wzięty do ściślejszego wyboru.

Każdy głos dany przy trzeciem głosowaniu osobie nie wziętej do ściślejszego wyboru jest nieważny.

Jeżeliby przy ściślejszym wyborze okazała się równość głosu, rozstrzyga los.

§. 44.

Wybór prezydenta miasta Krakowa potwierdza Monarcha.

Po potwierdzeniu prezydent miasta złoży w obecności Rady miejskiej przysięgę do rąk namiestnika lub wyznaczonego przez niego zastępcy na wierność i posłuszeństwo Monarsze, stosowanie się do ustaw i sumienne pełnienie swoich obowiązków.

Wiceprezydenci składają taką samą przysięgę do rąk prezydenta na zgromadzeniu Rady miejskiej.

Urzędowanie prezydenta i wiceprezydentów rozpoczyna się z dniem złożenia przysięgi.

§. 45.

Radcy miejscy wybierani są na lat sześć. Co trzy lata połowa radców z każdego koła i oddziału wyborczego wybranych ustępuje, a na ich miejsca wstępują do Rady nowowybrani z właściwych kół wyborczych, wybory przeto do Rady miejskiej odbywają się co trzy lata.

Ustępujący radcy miejscy pozostają na urzędzie aż do prawomocnego przeprowadzenia nowych wyborów. Przy pierwszych wyborach na podstawie niniejszego statutu wybrani będą wszyscy 72 członkowie Rady (§. 18.). Po upływie 3 lat od pierwszego wyboru ustępuje wskazana losem połowa członków Rady. Losowanie radców ustępujących z końcem pierwszego trzechlecia winno nastąpić w takim czasie, aby nowe wybory na sześć tygodni przed ukończeniem kadencyi nastąpić mogły. Losowania dokonywa prezydent miasta lub jeden z wiceprezydentów w obec zgromadzonej Rady.

Do mandatów opróżnić się mających z końcem pierwszego trzechlecia przez wylosowanie, tak samo do opróżnić się mających z końcem sześciolecia mandatów tych radców, którzy przez sześć lat swój urząd sprawowali, wliczyć należy mandaty tych radców, którzy w ciągu ostatniego trzechlecia ubyli z Rady przez śmierć, rezygnacyę lub z innych przyczyn statutem przewidzianych i w ten sposób co trzy lata dokonać wyboru na wszystkie opróżnione mandaty.

§. 46.

Nowe wybory należy ukończyć na sześć tygodni przed skończeniem kadencyi.

§. 47.

Radca kończący urzędowanie może być na nowo wybrany.

§. 48.

Urząd wiceprezydentów trwa do końca tego trzechlecia, w ciągu którego zostali wybrani Każda odnowiona Rada wybiera sobie obu wiceprezydentów w sposób przewidziany w §. 43.

Wiceprezydenci mogą być ponownie wybrani, a jeżeli w Radzie miejskiej nadal pozostają, pełnią swe urzędy aż do wyboru następców.

§. 49.

Członkowie Rady miejskiej urzędują bezpłatnie.

Za sprawowanie interesów gminy poza jej obrębem mogą żądać wynagrodzenia.

Urzędy prezydenta i I. wiceprezydenta są płatne, ich płace i inne pobory służbowe oznaczy Rada miejska.

Drugiemu wiceprezydentowi może Rada miejska przyznać odpowiednie wynagrodzenie.

§. 50.

Prezydent miasta i wiceprezydenci muszą stale mieszkać w Krakowie.

§. 51.

Prezydent i wiceprezydenci nie mogą bez zezwolenia Rady złożyć swego urzędowania.

§. 52.

Z członków Rady miejskiej, nie wyłączając prezydenta, traci urząd ten, co do którego zajdzie lub wiadomą się stanie okoliczność, któraby pierwotnie jego wybieralności przeszkadzała.

Jeżeli który z nich popadnie w śledztwo wstępne z powodu zbrodni, nie będzie mógł sprawować swego urzędu, jak długo trwa postępowanie karne.

Radców miejskich, którzy bez ważnych powodów przez trzy miesiące na posiedzenia nie przybywają, Rada miejska uzna za występujących.

§. 53.

W razie rozwiązania Rady miejskiej przez polityczną władzę krajową mają być najdalej do sześciu tygodni ogłoszone i rozpisane nowe wybory 72 członków Rady.

Aż do wyboru nowej Rady miejskiej prezydent i wiceprezydenci pozostają na swych urzędach, załatwiają bieżące czynności gminy i wykonują prawa Radzie miejskiej przy wyborach służące.

Od zarządzenia Radę miejską rozwiązującego, służy tejże prawo odwołania się w ciągu 4 tygodni do Ministerstwa spraw wewnętrznych przez Wydział krajowy.

Rozwiązana Rada jedynie tylko do wniesienia rekursu na posiedzeniu przy zamkniętych drzwiach zgromadzić się może.

Z radców, po rozwiązaniu Rady wybranych, ustąpi po upływie pierwszego trzechlecia z każdego koła i oddziału połowa, którą los oznaczy. Losowania dokona prezydent na posiedzeniu Rady.

Tytuł 11.

O Magistracie.

§. 54.

Magistrat składa się z prezydenta, pierwszego i drugiego wiceprezydenta, dyrektora Magistratu, z radców magistratualnych, oraz innych urzędników.

§. 55.

Wydział obrachunkowy jest organem pomocniczym Rady miejskiej w czynnościach kontroli i organem pomocniczym Magistratu w załatwianiu spraw rachunkowych. Podlega on bezpośrednio prezydentowi i Radzie miejskiej.

§. 56.

Rada miejska mianuje dyrektora Magistratu, radców magistratualnych, jakoteż wszystkich urzędników gminy i zakładów gminnych na przedstawienie prezydenta z wyjątkiem dwóch najniższych stopni, których mianuje sam prezydent.

Urzędnicy gminy złożą do rąk prezydenta na posiedzeniu Magistratu przysięgę na wierność Monarsze, stosowanie się do ustaw i sumienne pełnienie swych obowiązków.

Prezydent, dyrektor Magistratu, naczelnik wydziału obrachunkowego, dyrektor budownictwa i kasyer nie mogą zostawać między sobą w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa, aż do czwartego stopnia włącznie.

Do uzyskania posady dyrektora Magistratu, radcy, konceptowego urzędnika Magistratu, urzędnika wydziału obrachunkowego i kasy, oraz urzędnika sanitarnego i budownictwa miejskiego, potrzeba egzaminów praktycznych, przepisanych dla urzędników państwowych odpowiedniej kategoryi.

§. 57.

O uwolnieniu od służby (emeryturze lub pensyonowaniu, kwieskowaniu lub oddaleniu) urzędników gminy i zakładów gminnych orzeka na wniosek prezydenta Rada miejska.

Oddalenie stałego urzędnika może nastąpić jedynie po przeprowadzeniu śledztwa dyscyplinarnego.

Przepisy o wymierzaniu emerytury dla urzędników i wdów po nich pozostałych, alimentacyi, dodatków na wychowanie, wsparć i prowizye wydaje Rada miejska.

Dział IV.

Zakres działania władz gminnych.

Tytuł 12.

Zakres działania Rady miejskiej.

§. 58.

Rada miejska jest w sprawach gminnych organem uchwalającym i kontrolującym, zastępuje gminę w wykonywaniu jej praw i obowiązków, jest obowiązaną strzedz dobra gminy i starać się o zaspokojenie jej potrzeb.

§. 59.

Do zakresu działania Rady miejskiej należy:

a) Rozstrzyganie w sprawach administracyjnych gminy:

b) Kontrolowanie czynności Magistratu i innych urzędów i zakładów gminnych tak w sprawach zakresu działania własnego, jakoteż w sprawach gminie poruczonych.

§. 60.

W szczególności należą do Rady miejskiej następujące przedmioty:

1. Wnioski do zmiany statutu gminy i jej granic (§. 2., 3.):

2. Wybór prezydenta i wiceprezydentów, dalej mianowanie dyrektora Magistratu, urzędników gminnych, przełożonych i urzędników zakładów gminnych z wyjątkiem urzędników dwóch najniższych stopni, niemniej uwalnianie tych urzędników od obowiązków.

3. Organizacya urzędów i zakładów gminnych, oznaczenie liczby urzędników i sług, oraz wszystkich osób przez gminę płatnych, określenie ich praw i obowiązków, wydawanie instrukcyi służbowych.

4. Oznaczanie płac, emerytur i innych korzyści dla urzędników i sług gminy, oraz dla osób wyżej pod 2. wymienionych, dla ich wdów i sierot.

5. Uchwalanie instrukcyi i regulaminów dla siebie, sekcyi i komisyi.

6. Udzielanie zaliczek na płace urzędnikom o ile przenoszą trzechmiesięczne płace — przyznawanie poszczególnych wynagrodzeń — oznaczanie dyet i kosztów podróży, zapomóg i nagród dla urzędników i sług miejskich, niemniej dla osób używanych w służbie gminy.

7. Udzielanie urlopów prezydentowi, wiceprezydentom i radcom miejskim, tudzież dozwalanie urlopów dla urzędników i sług gminnych, ponad czas trzechmiesięczny.

8. Uchwalanie zasad zarządu majątkiem gminnym.

9. Ustanawianie i regulowanie opłat i taks na fundusz miejski pobieranych w granicach obowiązujących ustaw.

10. Uchwalanie i zatwierdzanie katastru kwaterunkowego.

11. Nabywanie i pozbywanie nieruchomości lub praw za nieruchomość prawnie uważanych, przyjmowanie zobowiązań wieczystych, służebności, zastawu lub poręczenia, zaciąganie pożyczek i wszelkie operacye finansowe.

Jeżeli wartość nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych, które gmina zamierza nabyć, przenosi kwotę 150.000 K, niemniej jeśli zaciągnąć się mająca pożyczka lub suma poręczona przenosi jedną czwartą część rocznego dochodu gminy, obliczonego na podstawie zamknięć rachunkowych z ostatnich trzech lat, wówczas potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego. Na wypadek pozbywania się nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych zezwolenia Wydziału krajowego potrzeba już wtedy,

gdy wartość tej nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych przenosi 40.000 K.

12. Lokowanie kapitału na hipotekach.

13. Przyjęcie lub zrzeczenie się spadków lub zapisów.

14. Stawianie kosztem gminy nowych budowli lub przekształcenie albo znoszenie istniejących.

15. Zaprowadzanie nowych zakładów gminnych lub zwinięcie już istniejących.

16. Zatwierdzanie licytacyi lub układów o dzierżawy, które dłużej niż trzy lata trwać mają, jeżeli roczny czynsz dzierżawy 4000 K przenosi. Zatwierdzanie układów o dostawy, pociągające za sobą wydatek przenoszący 6000 K.

17. Rozwiązywanie w drodze dobrowolnej wszelkich kontraktów.

18. Zezwalanie na prowadzenie procesów i zawieranie ugód.

Prezydent może jednak bez odwołania się do Rady miejskiej wytoczyć proces o naruszenie posiadania, w sprawach najmu i dzierżawy i w sprawach nadających się do postępowania drobiazgowego, nakazowego i wekslowego.

19. Umorzenie należytości nieściągalnej, o ile kwotę 100 K przenosi.

20. Uchwalenie rocznego budżetu miasta. Budżet na każdy rok następny powinien być uchwalonym najpóźniej do końca listopada roku poprzedniego.

21. Przyzwalanie na wydatki budżetem nieprzewidziane z wyjątkiem nagłych wydatków, dążących do utrzymania rzeczy w dobrym stanie lub nieprzenoszących łącznie w jednym dziale i tytule rocznie kwoty 1000 K.

22. Coroczne sprawdzanie i załatwianie rachunków z dochodów i wydatków miejskich.

Rachunki roku ubiegłego powinny być sprawdzane najpóźniej do 15. sierpnia roku następnego.

Tak budżet jak i rachunki roczne, zanim Radzie do rozpoznania przedstawione będą, winny być poprzednio najmniej przez dwa tygodnie złożone do przejrzenia przez członków gminy. Spostrzeżenia członków gminy będą przy rozpoznawaniu wzięte pod rozwagę.

23. Ustanawianie dodatków gminnych do podatków rządowych, nakładanie podatków i opłat gminnych, ustanawianie zasad ich rozkładu i poboru.

Do nałożenia dodatków do podatków bezpośrednich, które zazwyczaj na wszystkie w gminie przypisane podatki bezpośrednie podług tej samej stopy procentowej rozłożyć należy, potrzeba pozwolenia Wydziału krajowego, jeżeli dodatki wynoszą przeszło 25 do 50 od sta. Do nałożenia dodatków do podatków bezpośrednich przenoszących 50%—100% potrzeba zezwolenia Wydziału krajowego za zgodą Namiestnictwa, a w razie, gdyby jedna z tych władz odmówiła zezwolenia, przyzwalającej uchwały sejmowej podlegającej najwyższemu zatwierdzeniu.

Dodatki przenoszące 100% podatków bezpośrednich nakładać można tylko na podstawie uchwały sejmowej i za Najwyższem zezwoleniem.

Wyłącznie w drodze ustawodawstwa krajowego nastąpić może rozkład dodatków do podatków bezpośrednich podług rozmaitej stopy procentowej, wprowadzenie nowych opłat i podatków nienależących do kategoryi dodatków do podatków, podwyższenie podatku gminnego od czynszu lub wartości czynszowej, jeżeli on przenosi 6 od sta, nakoniec zmiana taryfy do podatków niestałych.

Podatek gminny od czynszu ponosić mają lokatorowie względnie używający pomieszkania. Za podatek gminny czynszowy odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów.

Dodatkami do podatków na rzecz gminy nie mogą być obciążeni:

a) urzędnicy i słudzy Dworu, państwa, kraju, powiatu i gminy, nauczyciele publiczni, tudzież wojskowi, ich wdowy i sieroty co do płac służbowych, emerytur, prowizyi, dodatków na wychowanie i łaskawizn;

b) duszpasterze co do kongruy.

24. Przyjmowanie do gminy lub odmówienie przyjęcia, wyznaczenie taks od przyjmowania do gminy, tudzież uwalnianie od opłaty.

25. Rozstrzyganie w sprawach utraty lub odzyskania prawa głosowania i wybieralności.

26. Wykonywanie służących gminie praw patronatu, prezenty i rozdawnictwa posad, tudzież stypendyów i innych miejsc fundacyjnych.

27. Zakładanie i utrzymywanie szkół, tudzież udział w sprawach szkolnych, wynikających z ustaw.

28. Wykonywanie prawa petycyi w sprawach gminy.

29. Nadawanie obywatelstwa honorowego.

30. Wydawanie przepisów policyi miejscowej w granicach istniejących ustaw pod zagrożeniem kary pieniężnej aż do wysokości 200 K, lub w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, kary aresztu do 20 dni.

31. Rozstrzyganie odwołań od orzeczeń i rozporządzeń Magistratu (§. 106.), oraz Prezydenta (§. 95.).

32. W końcu wszystkie sprawy, które prezydent, sekcye, komisye Rady miejskiej, lub Magistrat Radzie miejskiej przedłożą, które w drodze odwołania pod rozpoznanie przyjdą, lub których uchwalenie Rada miejska sama sobie zastrzeże.

Rada miejska może powierzyć odwołalnie prezydentowi, sekcyi lub komisyi załatwianie spraw do swego zakresu należących pod 6., 7., 10., 12., 28., 31. wyliczonych. Uchwały tych organów w zastępstwie Rady miejskiej działających, mają być na najbliższem posiedzeniu do wiadomości Rady podane.

§. 61.

Zwyczajne posiedzenia Rady miejskiej mają się odbywać co miesiąc, a mianowicie w pierwszy czwartek każdego miesiąca. Gdyby we czwartek wypadło święto uroczyste, posiedzenie odbędzie się w poprzedzającym dniu powszednim.

§. 62.

Posiedzenia Rady miejskiej mogą być zwoływane tylko przez prezydenta i odbywają się pod jego przewodnictwem.

W razie nieobecności lub przeszkody prezydenta zastępuje go pierwszy wiceprezydent, a tego drugi wiceprezydent, wreszcie tego ostatniego najstarszy wiekiem radca miejski.

Posiedzenia przez kogo innego zwołane, lub pod innem przewodnictwem odbyte, są nieważne.

§. 63.

Na polecenie Namiestnictwa, Wydziału krajowego, lub na umotywowane żądanie dwudziestu pięciu radców, prezydent obowiązanym jest zwołać posiedzenie Rady miejskiej najdalej w dniach trzech.

§. 64.

Przewodniczący Rady miejskiej zaprasza na każde posiedzenie okólnikiem wszystkich radców miejskich, przynajmniej na dwa dni przed posiedzeniem.

Radca miejski, nie mogący przybyć na posiedzenie, powinien o tem donieść przewodniczącemu przed posiedzeniem.

§. 65.

Radców miejskich, bez dostatecznego powodu obowiązków swoich niewypełniających, upomni Rada miejska na wniosek przewodniczącego. Po dwukrotnem bezskutecznem upomnieniu, może Rada miejska nałożyć na radców miejskich, niewypełniających obowiązków, grzywnę od 4 do 40 K na korzyść miejscowych zakładów dobroczynnych

Wniosek nałożenia tej grzywny nie zależy od woli prezydenta, lecz jest obowiązkiem jego urzędu. Przeciw takim orzeczeniom nie ma rekursu.

§. 66.

Posiedzenia Rady miejskiej są publiczne.

Wszystkie sprawy osobiste należy załatwiać na posiedzeniu tajnem.

Również i ze względu na obyczajność lub zagrożony interes gminy może być uchwalona tajność posiedzenia.

§. 67.

Do ważności uchwał potrzeba oprócz przewodniczącego obecności 30 radców miejskich.

§. 68.

Urzędnik Magistratu lub radca miejski przez prezydenta wyznaczony, spisuje protokół obrad.

W protokole obrad należy członków obecnych wymienić i treść zapadłych uchwał zamieścić.

Na żądanie głosujących, zdania uchwale przeciwne, będą w protokole zamieszczane.

O zakwestyonowanych ustępach protokołu Rada decyduje.

§. 69.

Porządek dzienny oznacza przewodniczący i doręcza go radcom razem z wezwaniem na posiedzenie.

§. 70.

Zwyczajnie tylko przedmioty, poprzednio przez sekcye albo komisye rozpoznane, mogą być przedmiotem obrad Rady.

Gdyby jednak w nagłym wypadku przewodniczący uważał za konieczne, albo gdyby $^1/_3$ część członków obecnych Rady zażądała, aby wziąć pod obrady przedmiot przez sekcyę lub komisyę nie rozbierany, lub na porządku dziennym nie zamieszczony, wówczas Rada prostą większością głosów bez wdawania się w rozprawy zadecyduje, czyli przedmiot ma być bezzwłocznie rozpoznawanym.

§. 71.

Przedmioty pod rozpoznanie Rady przychodzące wnoszą referenci, których prezydent, sekcya lub komisya wyznacza.

§. 72.

Każdy z radców miejskich ma głos stanowczy.

Referenci Magistratu mogą w posiedzeniach Rady miejskiej brać udział tylko z głosem doradczym. Przewodniczący, wyjąwszy wybory, nie głosuje. W razie równości głosów, wniosek jest odrzucony.

§. 73.

Żaden radca miejski na posiedzeniach znajdować się nie może podczas obrad nad swemi sprawami własnemi, swych krewnych lub powinowatych aż do czwartego stopnia włącznie lub też, jeżeli jest zastępcą prawnym, gdy chodzi o sprawy osób, przez niego zastępowanych.

§. 74.

Każda uchwała Rady, jeżeli wyższego zatwierdzenia nie potrzebuje, bez zwłoki wykonaną być powinna.

Przewodniczący może w ciągu trzech dni wstrzymać wykonanie uchwał, które zdaniem jego sprzeciwiają się przepisom niniejszego statutu lub prawom, obowiązującym lub też gminę na szkodę narazić mogą.

Obowiązanym jest jednak o tem niezwłocznie zawiadomić Radę i decyzyę w pierwszych dwóch przypadkach politycznej władzy krajowej, w trzecim zaś przypadku Wydziałowi krajowemu w terminie dni ośmiu, licząc od zawiadomienia Rady, do rozpoznania przedstawić.

Tytuł 13.

O sekcyach i komisyach.

§. 75.

Rada miejska podzieli się na tyle sekcyi, ile jest departamentów w Magistracie.

Każdy radca miejski, z wyjątkiem prezydenta i wiceprezydentów, do jednej sekcyi należeć powinien.

Celem sekcyi jest przygotowanie przedmiotów, do zakresu działania Rady miejskiej należących, załatwianie spraw przez Radę miejską jej przekazanych, tudzież kontrolowanie czynności Magistratu.

§. 76.

Wybór członków Rady miejskiej do sekcyi odbywa się większością głosów przez nowe wybory na rok jeden.

Przy wyborze do sekcyi większą znajomość rzeczy i według możności życzenia radców uwzględnić należy.

Dłużej nad dwa lata żaden członek Rady miejskiej do pracowania w jednej i tej samej sekcyi wbrew swej woli przeznaczonym być nie może.

Żadna sekcya nie może liczyć więcej, aniżeli czwartą część członków Rady.

W miejsce ustępujących członków sekcyi powoła Rada miejska na wezwanie przewodniczącego sekcyi niezwłocznie członków nowych.

Jeżeli podczas wyboru do sekcyi nie zgłosi się do którejś z sekcyi dostateczna ilość radców, przeznacza Rada miejska z innych sekcyi odpowiednią ich ilość.

§. 77.

Posiedzenia sekcyi według potrzeby, jednak najmniej raz w miesiąc odbywać się mają.

Prezydent lub jego zastępca ma prawo w każdym czasie zwołać posiedzenie sekcyi.

§. 78.

Członkowie sekcyi wybierają ze swego grona corocznie przewodniczącego i jednego lub więcej zastępców.

Prezydent lub wiceprezydenci przy obradach każdej sekcyi mogą być obecni i obradom sekcyi przewodniczyć.

O ile nie będzie uchwaloną poufność obrad, członkowie innych sekcyi mogą na posiedzeniach być obecni, nawet doradczo głos zabierać, lecz prawa głosowania nie mają.

Referentem sekcyi jest urzędnik Magistratu, we właściwym departamencie przewodniczący, jednakże przewodniczący sekcyi jednego z jej członków do referowania przeznaczyć może. Urzędnik Magistratu, przez prezydenta miasta wyznaczony, spisywać będzie protokół obrad sekcyi w sposób dla Rady miejskiej przepisany.

§. 79.

Do powzięcia ważnej uchwały, obecność przynajmniej trzech członków sekcyi, nie licząc w to przewodniczącego, jest konieczną.

Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów. Urzędnik Magistratu (referent) ma głos doradczy. Przewodniczący rozstrzyga w razie równości głosów.

O zapadłych uchwałach prezydent miasta niezwłocznie ma być zawiadomionym.

Przewodniczącemu, równie jak i prezydentowi miasta, służy prawo zawieszenia wykonania uchwały sekcyi i odwołania się do Rady miejskiej.

§. 80.

Posiedzenia sekcyi nie są publiczne.

§. 81.

Członek sekcyi, który na posiedzenia sekcyjne bez usprawiedliwienia się w obec przewodniczącego nie uczęszcza, ma być na doniesienie przewodniczącego przez Radę miejską do pełnienia swych obowiązków wezwanym, a gdyby dwukrotne upomnienia okazały się bezskutecznemi, na zapłacenie kary pieniężnej od 4 do 40 K skazanym.

§. 82.

Radzie miejskiej i sekcyom służy prawo poruczania szczególnych czynności albo załatwienia spraw do ich zakresu należących (§. 60. ustęp końcowy), albo pieczy nad pewną gałęzią gospodarki miejskiej — komisyom, do których wybrać można członków Rady miejskiej lub innych członków gminy.

Sekcyom i komisyom nie służy prawo prowadzenia rokowań o nabycie, sprzedaż i zamianę nieruchomości, jakoteż o dostawy dla gminy, ani też w ogóle prowadzenia rokowań, w następstwie których gmina stać się może zobowiązaną lub uprawnioną.

Czynności te należą do prezydenta miasta, względnie do tych organów wykonawczych, albo członków Rady miejskiej, których prezydent do tego upoważni, lub wydeleguje.

Postanowienia powyższe nie naruszają w niczem prawa, ani też obowiązku sekcyi i komisyi do nadzorowania i kontrolowania tych czynności, ani do przedkładania motywowanych w tym przedmiocie wniosków Radzie miejskiej. — Jeżeli zaś Rada miejska poruczy sekcyi lub komisyi zatwierdzenie ofert, lub rozstrzyganie o przedsiębiorstwach lub dostawach, to czynności przygotowawcze i pertraktacye mają być prowadzone nie przez członków sekcyi lub komisyi, lecz przez organa Magistratu pod kontrolą i odpowiedzialnością prezydenta, a sekcya lub komisya ma jedynie prawo zatwierdzenia lub odrzucenia wniosków Magistratu.

§. 83.

Komisya ma obowiązek poruczone sobie czynności sumiennie wykonać i o wykonaniu lub przeszkodach donieść Radzie miejskiej lub sekcyi właściwej — a jeżeli jej czynności trwają przez dłuższy czas, składać z końcem każdego roku peryodyczne sprawozdania.

Komisye obowiązują przepisy, odnoszące się do obrad i uchwał sekcyjnych, jeżeli Rada miejska dla nich nie uchwali regulaminu. Takie jej uchwały, o których prezydent miasta niezwłocznie winien być zawiadomionym, może zawiesić przewodniczący i prezydent miasta.

O zawieszonych uchwałach rozstrzyga to ciało, które komisyę wybrało, ostatecznie zaś Rada miejska.

Tytuł 14.

Zakres działania prezydenta i wiceprezydentów.

§. 84.

Prezydent miasta zarządza sprawami gminy, kieruje czynnościami Rady i Magistratu, przewodniczy ich obradom, wykonuje uchwały Rady i nadzoruje zakłady gminne.

On reprezentuje gminę na zewnątrz i jest przełożonym wszystkich urzędów i zakładów miejskich.

Gminie odpowiada on za czynności tak własne jak i urzędników miejskich, a władzom państwowym za czynności w sprawach poruczonych.

§. 85.

Prezydenta miasta zastępuje we wszystkich sprawach w razie przeszkody pierwszy wiceprezydent, a gdyby przeszkoda także u niego zachodziła, wiceprezydent drugi.

Prezydent może pod własną odpowiedzialnością powierzyć zastępstwo w sprawach do jego zakresu należących, na czas dłuższy aż do odwołania tak pierwszemu jak i drugiemu wiceprezydentowi i w ogóle czynności prezydyalne tak rozłożyć, jak tego wymaga interes miasta. Rozdział czynności prezydyalnych podaje prezydent do wiadomości Rady i Magistratu.

§. 86.

Dokumenty, mocą których gmina zaciąga zobowiązania, podpisuje prezydent i dwaj członkowie Rady miejskiej przez nią wyznaczeni.

§. 87.

Prezydent decyduje samodzielnie w sprawach do poruczonego zakresu gminy należących, oraz w sprawach własnego zakresu gminy, które według przepisu niniejszego statutu lub oddzielnych instrukcyi nie są zastrzeżone rozpoznaniu Rady miejskiej, sekcyi lub Magistratu.

§. 88.

Do prezydenta należy kierunek policyi miejscowej w gminie. W nagłych razach, a mianowicie, jeżeli idzie o utrzymanie spokojności publicznej, zdrowotności, bezpieczeństwa prywatnego lub nakoniec o zabezpieczenie majątku gminnego, wydaje zarządzenia bez względu na wysokość wydatków z wykonaniem połączonych.

Obowiązanym jednak będzie wyjednać zatwierdzenie poczynionych zarządzeń w najkrótszym czasie u Rady miejskiej.

§. 89.

Prezydent miasta mianuje urzędników dwóch najniższych stopni, przyjmuje i oddala wszystkie sługi, oraz osoby pobierające dzienne wynagrodzenie.

§. 90.

Prezydent udziela zaliczek urzędnikom i sługom miejskim, nieprzenoszących trzechmiesięcznej płacy.

Udziela urlopów urzędnikom i sługom miejskim do trzech miesięcy.

§. 91.

Prezydent wykonuje władzę dyscyplinarną nad wszystkimi urzędnikami i sługami gminnymi i zakładów gminnych.

Rada miejska może żądać od prezydenta wytoczenia śledztwa dyscyplinarnego. Do wykonywania tej władzy służą prezydentowi miasta wszystkie te prawa, jakie według przepisów obowiązujących każdy w ogóle naczelnik urzędu, pod względem dyscyplinarnym posiada. Zawieszenie jednak w urzędowaniu urzędników przez Radę miejską mianowanych, poda prezydent na najbliższem posiedzeniu do wiadomości Rady miejskiej.

§. 92.

Prezydent może zarządzić sprawunki, które wydatku wyższego nad 400 K nie wymagają i łącznie wzięte, sumy na ten cel preliminowanej nie przenoszą.

§. 93.

Obowiązkiem prezydenta jest zarządzać od czasu do czasu kontrolowanie kas miejskich, tudzież wszystkich kas zakładów, pod zarządem lub nadzorem gminy zostających Ma on prawo osobiście brać udział w tej czynności.

Kontrolowanie wymienionych kas może także zarządzić Rada miejska.

§. 94.

Prawo asygnowania pieniędzy z kasy miejskiej, służy prezydentowi miasta pod własną odpowiedzialnością. Dla bliższego określenia tego prawa postanawia się, co następuje:

a) Żaden wydatek nie mający pokrycia w budżecie nie może być uczynionym bez zezwolenia Rady miejskiej, właściwej sekcyi albo komisyi, a względnie Wydziału krajowego.

b) Do wypłaty systemizowanych płac i pensyi, następnie do wypłaty podatków i dodatków, tudzież należytości prawnych, przez właściwą władzę wymierzonych, nie potrzeba zezwolenia Rady miejskiej.

c) Wynagrodzenia, przypadające przedsiębiorcom z mocy kontraktów lub ugód, za zezwoleniem Rady miejskiej zawartych, wtedy tylko wypłacone być mogą, kiedy sekcya lub komisya odbiorcza nie poczyni żadnych zarzutów, w przeciwnym zaś razie należy wstrzymać wypłatę aż do decyzyi Rady miejskiej, a według okoliczności i Wydziału krajowego.

d) Każdą asygnacyę pieniężną należy przesłać wydziałowi rachunkowemu do przejrzenia i skontrolowania.

§. 95.

Od orzeczeń i zarządzeń prezydenta miasta we własnym zakresie działania służy prawo odwołania się do Rady miejskiej.

Tytuł 15.

Zakres działania Magistratu.

§. 96.

Magistrat jest w sprawach własnego zakresu organem wykonawczym gminy, oraz pierwszą instancyą administracyjną w sprawach zakresu poruczonego (§. 59. b); zarządza pod kierownictwem prezydenta i pod jego odpowiedzialnością sprawami gminy i wykonuje pieczę nad zakładami pod nadzorem gminy zostającymi, nakoniec załatwia bieżące czynności w sprawach sobie przekazanych.

§. 97.

Magistrat przekazane sobie czynności załatwia częścią kolegialnie, a częścią jako sprawy bieżące.

§. 98.

Kolegialnemu rozpoznaniu Magistratu ulegają wszystkie sprawy, które Rada miejska lub prezydent kolegialnemu rozpoznaniu Magistratu przydzieli.
Prezydent miasta uchwałami Magistratu nie jest związanym.

§. 99.

W obradach kolegialnych Magistratu biorą udział pod przewodnictwem prezydenta lub jego zastępcy, obaj wiceprezydenci miasta, dyrektor i radcy Magistratu z głosem stanowczym. W sprawach sanitarnych fizyk miejski, w sprawach budowlanych dyrektor budownictwa, a w sprawach rachunkowych i skarbowych naczelnik biura obrachunkowego, mają w obradach Ma-

gistratu także głos stanowczy. Tych urzędników zastępują z głosem stanowczym zastępcy ich w kierownictwie odnośnych wydziałów.

Wszyscy inni urzędnicy miejscy i zakładów miejskich mogą na polecenie prezydenta lub jego zastępcy brać udział w obradach Magistratu tylko z głosem doradczym.

Przewodniczący rozstrzyga w razie równości głosów.

Na referatach uchwał Magistratu ma prowadzący pióro zaznaczyć, zapadłą uchwałę, ewentualnie także na żądanie zapisać zdanie odmienne.

Biorący udział w posiedzeniach Magistratu, którzy między sobą są spokrewnieni lub spowinowaceni aż do 4 stopnia włącznie — mają się wstrzymać od głosowania w sprawach, których referentem jest ich krewny lub powinowaty.

§. 100.

W sprawach poruczonego zakresu Magistrat stosować się powinien do przepisów i instrukcyi w drodze właściwej wydanych.

§. 101.

Celem dokładniejszego poglądu i jednostajności postępowania Rada miejska podzieli Magistrat na stosowną liczbę wydziałów.

§. 102.

Głównymi obowiązkami Magistratu są:

a) starać się o należyte ogłoszenie ustaw i obwieszczeń rządowych i miejskich;

b) prowadzić dokładne spisy ludności miejscowej i wydawać świadectwa przynależności do gminy;

c) utrzymywać dokładny inwentarz majątku gminy i uwidaczniać w nim wszelkie następne zmiany, czuwać nad nienaruszalnością granic gminy i posiadłości gminy;

d) starać się o bezpieczeństwo osób i majątku mieszkańców;

e) czuwać nad wykonaniem przepisów dotyczących święcenia niedziel i świąt uroczystych, powstrzymywać wszelkie naruszenia obrządków religijnych i służby Bożej;

f) zawiadywać majątkiem gminy w granicach przez Radę miejską określonych;

g) pilnować, aby zakłady pod zarządem lub dozorem gminy zostające lub przez nią dotowane, do statutów i instrukcyi się stosowały;

h) starać się o zaopatrzenie miasta w dobrą i tanią żywność i wodę;

i) wykonywać policyę zdrowia, starać się o należytą opiekę nad chorymi i rekonwalescentami;

k) mieć pieczę nad zaopatrzeniem ubogich i zapobiegać żebractwu;

l) wykonywać służęce gminie prawo wydalania na podstawie §. 11. statutu;

m) starać się o pomoc przy pożarach i powodziach i innych klęskach elementarnych;

n) starać się o wygodę mieszkańców, o oświetlenie i upiększenie miasta, o utrzymanie istniejących w obrębie miasta dróg, placów, ulic, bruków, mostów, studni, kanałów cmentarzy i t. p.;

o) dbać o czystość placów, ulic dróg i utrzymywać dozór nad czystością domów i podwórców;

p) wykonywać przepisy dotyczące budowli i zarobkowania;

r) dozwalać dobrowolnych licytacyi ruchomości;

s) egzekwować należytości miejskie i rządowe;

t) odstawić kontyngent wojskowy na miasto przypadający, utrzymywać kontrolę urlopników, rezerwistów i należących do pospolitego ruszenia;

u) kwaterować wojsko i dostarczać podwód;

w) rozpoznawać i karać przestępstwa przeciw rozporządzeniom policyjnym miejskim.

§. 103.

W sprawach innym organom poruczonych, powinien Magistrat, jeżeli idzie o dobro gminy lub jej mieszkańców na wezwanie organa te według możności wspierać.

§. 104.

Magistrat powinien w razie potrzeby użyć służących sobie środków przymusowych dla wykonania przepisów ustaw, wyższych poleceń i własnych rozporządzeń — oraz powinien na żądanie dostarczać prawnej pomocy innym, do przestrzegania przepisów ustawami powołanym władzom.

Gdyby środki przymusowe Magistratowi służące do wprowadzenia w wykonanie ustaw i rozporządzeń nie były dostatecznemi, natedy Magistrat winien potrzebnej pomocy od właściwej władzy zażądać.

§. 105.

Dla utrzymania swej powagi i powstrzymania uchybień może Magistrat użyć środków, jakie służą władzom rządowym.

§. 106.

Od orzeczeń i zarządzeń Magistratu w sprawach własnego zakresu działania, służy prawo odwołania w terminie dni 14. do Rady miejskiej, o ile szczególne ustawy innego terminu nie ustanawiają.

W sprawach poruczonego zakresu działania, a w szczególności także od orzeczeń karno-policyjnych Magistratu, ma być rekurs do politycznej władzy krajowej podany.

Dział V.

Tytuł 16.

Stosunek władzy gminnej do władz krajowych i do władz administracyjnych państwa.

§. 107.

W sprawach własnego zakresu podlega gmina miasta Krakowa bezpośrednio Wydziałowi krajowemu a względnie Sejmowi krajowemu.

Wydział krajowy czuwa nad tem, aby majątek miasta niemniej zakładów miejskich w całości, nie nadwerężony był utrzymany.

§. 108.

Od orzeczeń i zarządzeń Rady miejskiej służy prawo odwołania się do Wydziału krajowego w terminie dni 14., o ile szczególne przepisy nie ustanawiają innego terminu lub innego toku instancyi.

Rekursy mają być wnoszone na ręce Magistratu.

§. 109.

Rządowi służy prawo nadzoru nad gminą, aby swego zakresu działania nie przekraczała i wbrew ustawom nie działała.

To prawo nadzoru wykonuje polityczna Władza krajowa; na żądanie jej przeto Prezydent miasta powinien jej udzielić uchwały Rady miejskiej i inne potrzebne wyjaśnienia.

§. 110.

Polityczna Władza krajowa ma prawo i obowiązek zakazać wykonania uchwały powziętej przez Radę miejską lub przez organ w jej zastępstwie działający (§. 60.), jeżeli uchwała przekracza zakres działania Rady lub sprzeciwia się ustawom. Przeciw takiemu zakazowi służy prawo rekursu w dniach 60. do Ministerstwa spraw wewnętrznych. Jeżeli jednak sprawa należy do własnego zakresu działania gminy, Władza krajowa powinna o wydanym zakazie zawiadomić równocześnie Wydział krajowy.

§. 111.

W razie przekroczenia lub zaniedbywania obowiązków własnego lub poruczonego zakresu działania może prezydent lub jego zastępca po uprzedniem przeprowadzeniu śledztwa dyscyplinarnego być złożonym z urzędu przez Namiestnika w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 112.

Polityczna Władza krajowa rozstrzyga zażalenia przeciw zarządzeniom Magistratu, naruszającym lub mylnie stosującym ustawy, o ile te zarządzenia nie są oparte na uchwałach Rady miejskiej, przeciw którym rekursy do Wydziału krajowego powinny być wnoszone.

Dział VI.

Tytuł 17.

O zawiadywaniu specyalnemi sprawami ludności chrześciańskiej i izraelickiej.

§. 113.

Każde wyznanie religijne pozostaje w posiadaniu i używaniu zakładów, fundacyj i funduszów przeznaczonych na jego cele duchowne, naukowe i dobroczynne i opędza wydatki swe z własnych zasobów.

Każdy członek gminy m. Krakowa przyczynia się do wydatków tego tylko wyznania religijnego, do którego sam należy, o ile te według ustaw administracyjnych nie są ciężarem realności przez niego posiadanych.

§. 114.

Specyalne sprawy chrześciańskie zostają pod wyłącznym zarządem chrześciańskich członków gminy krakowskiej.

Sprawy te odnoszą się:

a) do przedmiotów duchownych, szkolnych i dobroczynnych, tudzież zakładów wyłącznie z funduszów chrześciańskich dotowanych;

b) do praw patronatu, prezentowania i mianowania pasterzy dusz i nauczycieli religii, jakoteż nadawanie stypendyów wyznaniowych.

§. 115.

W zarządzie spraw w paragrafie powyższym wymienionych zastępują gminę członkowie Rady miejskiej chrześciańskiego wyznania. Do wydania ważnej uchwały w sprawach tego rodzaju obecność $^2/_3$ części członków Rady miejskiej wyznania chrześciańskiego jest konieczną.

§. 116.

W sprawach tyczących się wyznania mojżeszowego, o ile one pod rozpoznanie gminy przychodzić będą, uchwalać mają pod przewodnictwem prezydenta członkowie Rady miejskiej wyznania mojżeszowego w komplecie przynajmniej $^2/_3$ części członków tego wyznania.

Gdyby liczba wybranych członków Rady miejskiej wyznania izraelickiego 21 nie wynosiła, natedy liczba ta powołaniem do obrad mężów zaufania przez członków Rady miejskiej wyznania izraelickiego, uzupełnioną będzie.

Dział VII.

Tytuł 18.

Postanowienia przejściowe.

§. 117.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku ustaw krajowych. Z tym dniem tracą moc obowiązującą postanowienia tym-

czasowego statutu dla stoł. król. miasta Krakowa (ustawa z dnia 1. kwietnia 1866 Nr. 7. Dz. u. kr.) i późniejszych do tego statutu się odnoszących, a w szczególności ustawy z dnia 19. listopada 1868 Dz. u. kr. Nr. 30., o ile ta ustawa odnosi się do statutu miasta Krakowa, ustawy z dnia 12. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 32. i z dnia 21. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 17. Postanowienia jednak niniejszego statutu o wiceprezydentach wejdą w życie dopiero po ukonstytuowaniu się Rady miasta, wybranej na podstawie niniejszego statutu.

Pierwsze wybory do Rady miejskiej na podstawie niniejszego statutu rozpisane będą bezzwłocznie po wejściu tegoż w życie, celem wyboru wszystkich 72 radców miasta (§. 18, 45). Pierwsze wybory na podstawie niniejszego statutu przeprowadzi prezydent miasta przy współudziale Rady miejskiej urzędującej w chwili wejścia w życie niniejszego statutu. Z chwilą prawomocnego dokonania tych wyborów tracą swe mandaty wszyscy urzędujący na podstawie poprzednich wyborów radcy miejscy.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1901. Wydano i rozesłano dnia 21. grudnia 1901. **Część XVII.**

Nr. 109.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 25. października 1901 L. 72.189, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Drohobyczu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. ust. kraj. Nr. 47.) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Drohobyczu za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 1 K 6 h, a od dzieci 53 h, począwszy od 1. stycznia 1902.

We Lwowie, dnia 25. października 1901.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 110.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 30. listopada 1901 L. 138.576, o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §. 177., 179. i 189. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. oraz §. 17. przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 16. października b. r. L. 66.433, uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, w miejsce ustępującej w myśl al. 2. §. 189. powołanej ustawy połowy członków i zastępców członków tychże komisyi jak również w miejsce członków (zastępców) z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie suppletorycznie zamianowanych wreszcie w miejsce tych członków (zastępców) których mandat przedwcześnie zgasł.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

I.	Dla koła wyborczego	Dzień wyboru
Dla miejscowych komisyi szacunkowych, t. j. dla okręgów szacunkowych: miasto Lwów, Brody, Drohobycz, Horodenka, Kołomyja z gminą Werbiąż niżny, Kraków, Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów	I.	15. stycznia 1902
	II.	16. stycznia 1902
	III.	17. stycznia 1902

II.	Do koła wyborczego	Dzień wyboru
Dla powiatowych komisyi szacunkowych, zatem dla wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgów szacunkowych	I.	30. grudnia 1901
	II.	2. stycznia 1902
	III.	3. stycznia 1902

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach, oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowych komisyi szacunkowych w miastach: „Lwów“ i „Kraków“ przeprowadzone zostaną przez Magistraty.

Wybory do miejscowych i do powiatowych komisyi szacunkowych na prowincyi odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez naczelników powiatowych władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez kompetentne Władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną z dokładnem oznaczeniem z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg czteru lat a ilu w miejsce suppletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących — na przeciąg dwu lat.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępywanie określają §§. 179., 181 i 183. do 186. ustawy, względnie §§. 7., 9., 10, 14., 16. i 26. do 45. powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 30. listopada 1901.

Korytowski w. r.

Nr. 111.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1901 L. 82.077, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Leżajsk na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. ust. kraj. Nr. 36. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Leżajsk na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na lat pięć począwszy od 1. stycznia 1902.

Lwów, dnia 4. grudnia 1901.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Adolf Vayhinger w. r.